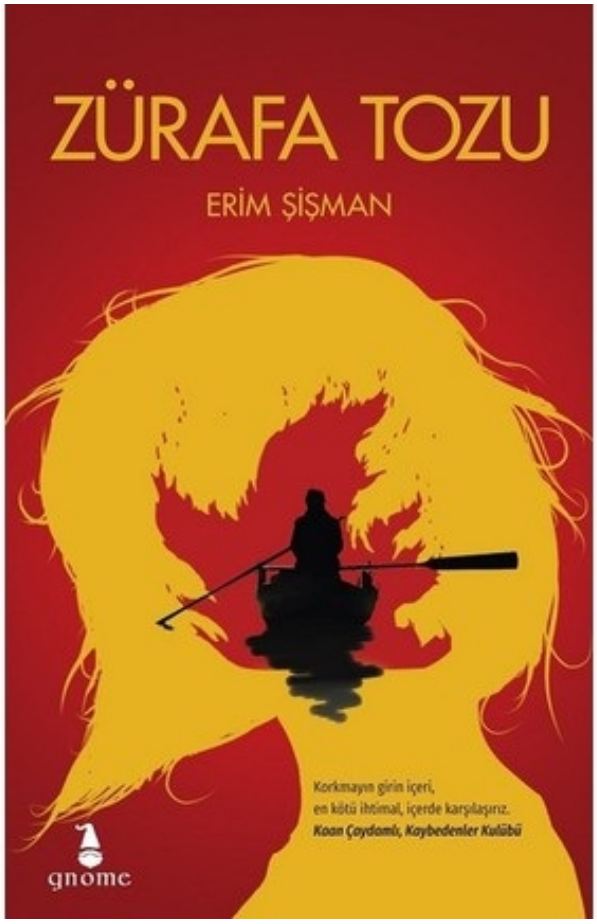


ZÜRAFA TOZU

(Erim ŞİŞMAN)

Zürafa Tozu
Copyright © 2014, (Erim ŞİŞMAN)

Tüm hakları yazarına aittir. Yazarın izni alınmadan kısmen veya tamamen çoğaltılması veya farklı biçimlere çevrilmesi yasaktır.

“Haklı olsalardı daha mı iyi olurdu?”

Sokrates

Azrailinizin bir yerlerde fazla oyalandığı için gereğinden fazla geç kaldığını düşündünüz mü hiç? Belki de Azrail kadındır. Makyaj yapıyordur, gelmeden önce siyah bir elbise giyiyordur. Tırnakları törpülüdür. Topuklu ayakkabı giyiyordur. Belki de gözlemeci teyzelere benziyordur. Gelirken hediye getiriyor mu acaba? Eli boş gelecek kadar kaba mı yoksa? Geçenlerde Suriye’de olduğunu duymuştum. Bir ara Afrika’daydı. Nerede savaş, nerede açlık ve sefalet varsa bizimki orada. Hiç keyif adamı değil. Sosyetik bir kokteylde karşılaşmak çok zor olsa gerek. Sanırım zengin semtlerinde kendini yabancı hissediyor. Ulan, yoksa şu burjuvalar Azrail’i de mi rüşvetle kandırdı? Haftalardır bekliyorum. İlk randevuya bu kadar geç kalınmaz. Bu ne sorumsuzluk azizim? Benim yüzümden birçok insanın Azrail’i erkenden gelmek

zorunda kaldı. Evet efendim, öldürdüm onları. Elimde olsa Azrail'in de canını alacağım ama gelmiyor işte. "Yoksa bir süredir beklediğim Azrail zaten ben miyim?" diye düşünüyorum bazen.

Yer - gök siyah, içinde oturduğum sandal turkuaz. Yarı çıplağım ve sarhoşum. Gökyüzü altıma indi, deniz dünyanın tavanına çıktı. Bir karadeliğin ortasındayım sanki. Ruhumu emen bir karadelik… Sağımda, solumda ve arkamda yıldızlar var, önümde sonsuz karanlık… Mimas dağı yanımda cigara tüttürüyor. Kıyıdan o kadar uzağım ki ne ses var ne ışık. Sadece yıldızlar var. Nasıl oldu da bu noktaya geldim? Burnum yanıyor. Bağırıyorum… Ağlamamaya çalıştın mı hiç? Eğer çalıştıysan neden bağırıp durduğumu anlarsın. Bir damla gözyaşı akarsa, gözaltı torbalarımda yıllarca biriktirdiğim tüm gözyaşları dışarı bırakır kendini. Sonu gelmez, yıllarca ağlarım. Öldükten sonra bile ağlarım. Sonra bozulur ağızım. Dişlerimi sıkıyorum, burnumu çekerken. Okula ilk başladığın günü hatırlıyor musun? Eğer hatırlıyorsan nasıl hissettiğimi anlayabilirsin. Ulus'tan Alsancak'a, Trakya'dan Newport'a, Andromeda'dan Samanyolu'na kadar tüm evren beni dışlamış gibi hissediyorum. Unuttunuz beni. "Hani melekler vardı lan?" dedim. "Ulan, hatta sağımda şeytan, solumda melek vardı.". Yazıklar olsun size! Şeytanla meleği bile sağ-sol olaylarına karıştırdınız. Ucuz kanallardaki başarısız komedi programlarına bile yakışmayacak, arkasına gülme efekti koysan bile işe yaramayacak bu cümleye kahkahalarla güldüm. Gülmez olaydım. Zar zor tuttuğum gözyaşları bıraktı kendini göz pınarlarımdan aşağıya. Kölelik zincirlerini kırıp kafeslerinden taştılar. İşte, mutsuzluğun devrimi böyle gerçekleşti. Birden bire olmadı. Aniden başladı ve yavaş yavaş tüm hücrelerimi tek tek ele geçirdi. Bedenimde yıllarca süren huzurlu diktatörlüğüm bitti. Öyle kansız devrimlerden de değil, harbi devrim. Yeraltına saklanan sulu gözlü bir canavara dönüşürken, beynimin çekirdeğine hapsettim; Güllizar hanımı, Murathan'ın oğlu Tuna'yı, turşu kavanozunu, Ermeni kadının türküsünü, Ceyhun'un gelinliğini, Türk Sanat Müziği'ni, annemin suratındaki o ifadeyi, küçük bir kızın piyanoda çaldığı o rapsodiyi ve O'nu... Her şeyin sonu, her sonun başlangıcı, her saniyemin şimdiki zamanı, geleceğimin geçmişi; Zürafa… Şu an bu sandalda oturuyor olmama sebep olan o geceyi düşündüm: Suratım asık, saat; on iki civarında, hava çoktan kararmış. Sis; sadece kendini aydınlatabilen sokak lambalarını, yara bere içindeki sokak hayvanlarını, pencerelerin önündeki salça konservelerine konmuş kuru çiçekleri ve Ulus'un çöp suyuna bulanmış kaldırımlarını tiksinerek gizlemeye çalışıyordu. Karavanımın içinde yalnız ve huzursuz ben, ağzımda arkasını kemirdiğim bir

kalemle karşı binanın giriş kapısının tepesinde sallanan ışığa bakıyorum. Düştü düşecek. Rüzgarın sesinden başka ses yok. Birkaç kere nefes alıp verdikten sonra, şöyle bir durup nefesimi derince içime çekiyorum. Uzun süredir sadece ağızımdan nefes alabildiğimi fark ettim. Burnumdan nefes almaya başlamam gerek. Astım hastası değilim, sadece gergin olduğum zamanlarda nefesim daralır. Göğüs hastalıkları uzmanları bir şeyim olmadığını söylüyor.

“Ne yapmam lazım?”

“Hayatını düzene sok.”

“Nasıl?”

“Sevdiğin şeyleri yap.”

Herkes gibi yaşamaya başlamam gerektiğine karar verdim. Herkes gibi; “sevdiğim şeyleri yapmak” için nefret ettiğim şeyleri yapmaya başlamam lazım. Para kazandıracak işlerden bahsediyorum. Ucuz bir takım elbiseyle işe başlayıp, pahalı takım elbise giyen adamlardan zulüm görmek gibi mesela. Doğarsınız ve daha önce hiç görmediğiniz kırışık bir bedene girersiniz. -Ya da tam tersi- Zamanla, deri kırışıklığını kaybeder. Daha önce duymadığınız şekilde sesler çıkaran devler sarar etrafınızı. Sizi, zamanla “insan” denen, tam olarak ne olduğu belli olmayan egoist bir şeye dönüştürürler. Bir de Türkiye’de doğduysanız; gerçekçi olmaya; pesimizm, saçma sapan giyinip mide bulandıracak kadar her şeye muhalefet olmaya; nihilizm, çok fazla siyasi sözcük kullanmaya; komünizm, dizin bir karış üstüne kadar kısa etekler giymeye; erotizm, hak aramaya; anarşizm denir. Sistemin en büyük parçası olduğu halde sistemi eleştirip duranlara; küçük burjuva denir. Bir de alkollü küçük burjuva vardır. Hele bir de bekar ve otuz yaşını geçmişse; Gotama Buda’nın ustası olarak kabul edilebilirler(!)

Kısa bir süre içinde gelecektir Zürafa. Eminim sevgilim, sevgilisi gibi kokmaya başlamıştır. Benim gibi değil, sevgilisi gibi! Sevgilisi, sevgilim gibi kokuyordur. Ben mi? Söndürülmeyi unutulduğu için yanmış izmarit gibi, küflenmiş bir şey gibi ekşi, pavyon bulaşıkhanesi gibi, yorgun bir konsomatris, terlemiş bir türkücü gibi kokuyorum. Güzel bir masa hazırladım. Hiçbir kadının beğenmeyeceği güzellikte olmasına rağmen uğraştığım için çok beğenmiş gibi yapacağından eminim. Yengeç etli pilav ve brokoli, kremalı ıspanak çorbası ve bir şişe Concha Y Toro. Kuru fasulye – pilav olmaz. Özel bir şeyler lazım. Tadı kötü olsa da prestijli bir yemek… Keşke şu konservedeki siyah havyarlardan da alsaydım. –Kürtaja maruz kalmış balık ceninleri-Kırmızı masa örtüsünü aydınlatması için mum yerine ay ışığı kullandım. Masa örtüsündeki yanık izlerini kapatmak içinse gül yaprakları… -Ölü bir gülün artıkları- Komiklik ve

romantiklik arasındaki ince çizgideyim. Çekmecemde duran evlilik yüzüğüne baktım bir süre. Kuyumcunun, en kaliteli yüzüğü sorduğumda gösterdiği en pahalı yüzüktü çekmecemde duran. Yüzüğü çekmeceye geri koyarken aynadaki suratımı gördüm. O beni görmüyordu. Çok istemiş olsam da hiç okşayamadım aynadaki yüzümü. Hep yabancılar okşadı. Hep yabancıları okşadım. Tanımadığı insanlarla konuşmaması gereken çocuk; büyümüştü ve tanımadığı insanlarla sevişmeye başlamıştı. İki insanın, birbirini öpmesine; ”öpüşmek” denir. İki kişinin, birbirlerine gülmesine; “gülüşmek” denir. Birbirlerini sevmeyen iki insanın yaptığı şeye nasıl sevişmek denir? Her neyse… Sadece bakışırdık yüzümle. Bazen saatlerce gözlerimi hiç ayırmadan bana bakardım.

“Sen ne güzel bir çocuktun, sokaklar seni heyecanlandırırken ve cigara sarmayı henüz bilmiyorken. Suratında kıllar yokken ne de çok gülerdin sen. Ne zaman kayboldun o çok korktuğun kalabalıkta ve ne zaman o suratsız amcalardan biri oldun sevgili yüzüm?” derdim. Aynadaki yüzüm ve ben ağlardık. Ben hiç büyümek istememiştim. Hep o büyümek istedi. Ben dişlerimi sıka sıka “Dur!” diye bağırsam da hiç dinlemedi beni. Her geçen gün daha da çok büyüdü. Saatler ve dakikalar da onun yanındaydılar. Üstelik güçlenip aylara, yıllara dönüşüyorlardı. Bense yalnızdım hep. Şimdi aynadaki yüzüm de pişman. Bana zıt hareket ettiği için ona kızamam. Benim tersime hareket etmek onun doğasında var. Bundandır; benim sağ gözümün, onun sol gözü oluşu…

Semender elleriyle karavanımın kapısını tıklatıyordu Zürafa. Ona Zürafa adını koydum. Uzun ve pürüzsüz bacakları vardı. Nedendir bilmem, hep parmak ucunda yürürdü. Gereğinden fazla zarifti. Küçükken geçirdiği bir boğaz iltihabından dolayı ses telleri aşırı zarar görmüş, bu yüzden ses çıkartamıyordu. Bu özelliği de onu benim için en kusursuz kadın yapıyordu. Ben işaret dilini öğrenemeyecek kadar üşengeçtim ve o beni sıkboğaz etmeyecek kadar hanımefendiydi. Böyle bir kadının yalan söyleme ihtimalinin olamayacağını düşünürdüm, dün akşam önünden geçtiğim bir sanat galerisinde, en son yaptığı tablonun 1200 Tl’ ye satıldığını görene kadar. Günün neredeyse tamamını yağlıboya yaparak, geceleriyse sarhoş olup çok özlediği annesi için ağlayarak geçirirdi. Dünyadaki en sevdiği canlıydım. Her cumartesi sabaha karşı, yaptığı tabloları yakmaya gittiğini söyleyip evden çıkardı. Çok saçma gelse de sonuçta o bir kadındı. Kadınları anlamak için reenkarnasyona inanmaya başlayıp, tanrıya bir dahakine kadın olarak doğmak için dua ettikten sonra üçe kadar sayıp kafanıza sıkmanız gerekir. Dünyaya yeniden kadın olarak gelme ihtimaliniz, erkek halinizle bir kadını anlayabilme ihtimalinizden daha yüksektir. Ben ne reenkarnasyona inanabilecek kadar iyimserim, ne de bir kadını anlamaya

çalışabilecek kadar sabırlı değilim. Üç gün önce yakmaya götürdüğü tablosunu, dün satılık olarak gördüğümde kuşkulandım ve bu sabah, karavandan çıkıp karşıdaki parkta onun da çıkmasını bekledim. Bu sabah çıkmayacağını söylemişti ama benden yaklaşık yarım saat sonra karavanın gıcırdayan kapısının arasından bir kedi gibi fırladı. Hızlı adımlarla caddelerin ıslak asfaltlarında ilerliyordu. Yürürken tırnaklarındaki ojeleri kazıyordu. Gergin olduğunda hep bunu yapar. O sanat galerisine girdi. Galerinin karşısındaki otobüs durağının arkasından içeriyi izliyordum. Otobüs durağının yan tarafına asılmış reklamdaki kız, gülümseyerek bana bakıyordu. Bir çamaşır suyunun bilmem kaç kilosunun 19.90 olduğunu gururla, kocaman yazmışlardı. Son yıllarda insanları aptal yerine koymanın en aptal yolu; yuvarlak hesaplardan haz etmeyen ürün fiyatları sanırım. Market ve bakkallara bıraktığım 1 kuruş ve 10 kuruşları her seferinde kasiyerden isteyip arkamdan küfür yemeyi göze alsaydım, birkaç alışveriş sonrasında 1 lira kara geçebilirdim. Reklam yüzünden kafam dağılmıştı. Galeriyi izlemeye devam ettim. Yetmiş yaşlarındaki entel bir eşcinsel masmavi paraları sayıp Zürafa'ya verdi. Masmavi paralar elinde dalgalanıyordu. Denizi izlemekle o paraları izlemek arasında çokta bir fark yoktu. İkisi de huzur verir. İkisinin de içinde yatan ölü uygarlıklar ve cesetler vardır. Denizle de, parayla da fazla haşır neşir olursanız ölüm sebebiniz olabilirler. Ama yine de şu an, o eşcinsel parmakların oluşturduğu kumsaldan, paraların mavisine sıçrayıp sörf yapmak isterdim. Sörf yapmayı bilmiyorum. Sörf yapmayı bilen Ankaralı mı olur? Zürafa, paraları alıp sıska işverenini sağ yanağından öpüp çıktı. Derin bir nefes çekip gülümseyerek köşedeki kaldırıma oturdu. Çantasından tütün ve sarma kağıdı çıkarıp incecik bir sigara sardı. Sigarayı yakıp iki fırt filan çektikten sonra bir araba dörtlülerini yakıp yanında durdu. Zürafa ayağa kalkıp sevinçle arabadan inen adama sarıldı. Adam bana bir yerden tanıdık geliyordu. Uzun boylu, sıska, beyaz tenli ve pörtlek gözlü bir adamdı. Kötü giyimli bir züppeydi. Kahverengi kadife ceketinin yakalarından uzun saçları dökülüyordu. Krem rengi bir pantolon giymişti. –Zürafa'nın düşkünü, beyaz giyer kış günü- Zürafa, heyecanlı bir şekilde ellerini çok fazla oynatarak bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Onlar arabaya binip uzaklaşmadan önce bir taksi çevirdim. Bir süre güldüler ve birbirlerine sarıldılar. O züppenin, Zürafa' ya sarıldığını gördükçe nefesim daraldı. Göğsümdeki kalp atışımı hissettikçe sol elimle belimi sıkıyordum. Sol kolum uyuştu yine. Yok, yok psikolojik. Beynimdeki milyonlarca düşünce ve hücreyle savaşırken taksicinin hükümetle ilgili şikayetlerini dinliyor gibi yapıyordum. Büyük oğlu efendi gibi okumuş ama küçük oğlu serserilik peşindeymiş. Karısı memlekete cenazeye gitmiş. Taksici,

Kayseriliymiş ama ’92 senesinden beri Ankara’da yaşıyormuş. Zamanında bu taksinin plakasını ucuza aldığında, bir iki tane daha alsaymış şimdi zengin olurmuş. Sağ işaret parmağımı zarifçe bıyıklarına koyunca sustu. Kibarca gülümsedim ve Zürafa’yı gösterdim:

”Şu kadın ve adamı görüyor musun?”

Taksici gözlerini kısıp bir süre baktı. Gördüğünü anlamam için kafasını salladı. Kulağına eğildim:

“ Ne hükümet, ne küçük oğlun, ne büyük oğlun, ne karın ne memleketindeki cenaze, ne de plakan umurumda değil. Şu anda tek umurumda olan şey şu ilerdeki züppeye sarılan kadınımın ne işler çevirdiği ve taksimetrenin ne kadar tutacağı.” dedim. Fısıldayarak konuşmamdan olacaktı ki nefesini tutmuş, “o” şeklindeki dudaklarıyla bana bakıyordu. Etkilenmiş gibiydi. David Gilmour’a benzediğini fark ettim. İçimdeki sıkıntıyı az da olsa anlayarak kafasını salladı ve yeniden Zürafa’ya baktı. Bir süre hiç konuşmadık. Arabaya bindiler. Arabayı ilk seferinde kaldıramadı. İkinci seferde hafif tekletip kaldırdı. Taksici kafasını salladı ve kırmızı ışıkta durduğumuzda tek elini dizime koydu.

“İşte bu işler böyle. Karılar senin gibi delikanlıları değil de böyle çakalları seviyor.”

Dalga geçtiğini düşünerek suratına baktım. Oldukça ciddi bir şekilde kafasını sallamaya devam ediyordu. Taksimetreye baktım. Cebimdeki paradan daha fazla bir tutar yazma ihtimaline karşı adamı alttan almanın daha mantıklı olacağını düşünerek sol bacağımdaki sağ elini çekmesini sabırla bekledim. Bu sırada Zürafa’nın içinde olduğu arabanın plakasına takıldı gözüm; “06 AMK 38”. Sanki arabadaki züppe, plaka yoluyla benimle dalga geçiyormuş hissine kapılıp iyice gerilmeye başladım. Pencereyi açıp arabanın yan aynasında yüzümle bakıştım. Beni tek anlayabilen kişi yine oydu. Kendimle bakışmamı taksicinin beni dürtmesi kesti. Dönüp baktığımda arabayı gösteriyordu. Duvarları; yara kabuğu gibi bir apartmanın önünde durdular. Taksiyi sağa çekip bekledik inmelerini. Arabadaki herif arabayı park etmeye çalışırken - yaklaşık altı dakika boyunca- ben cüzdanıma yöneldim, parayı ödemek için. Taksici gülümsedi:

“ Ayıp ediyorsun. “

Dönüp utanarak gülümsedim:

“ Lütfen al şu parayı olmaz öyle şey.”

Babacan bir tavırla cüzdanımı cebime doğru itti. Elimi omzuna koydum:

“Çok sağ ol. Unutmam bunu.”

Arabadan indim ve park etmiş bir kamyonetin arkasına saklandım. Kamyonetin camından Zürafa’yı izliyordum. Onu izlerken yanındaki herifin kim

olabileceğini düşünüyordum. Zürafa, çantasından çıkardığı bir anahtarla apartmana yöneldi ve kapıyı açıp girdi. Ne zamandır bu adamın evine geliyordu da evinin anahtarını alacak kadar ileri gittiler? Kamyonetin arkasındaki kısa çaplı saklambaç oyununu bir kenara bırakıp adamın arabasına doğru yanaştım. Çanağı çömleği patlatasım, ebesini sobeleyesim var. Adamı daha yakından görmek istiyordum. Adam tam arabadan çıkarken yolun karşı şeridinden bir taksi ısrarla kornaya basıyordu. Dönüp taksiye baktım. Az önceki taksici camdan çıkmış elleriyle yanına gitmem için işaretler yapıyordu. Anlam veremeyerek taksiye doğru yöneldim. Karşıya geçmeye çalışırken arabadaki züppenin suratını net olarak gördüm. Bir yerden kesinlikle tanıyordum bu herifi… Taksici ısrarla kornaya basmaya devam ediyordu. Yanına gittim;

“N’oldu?”

Beni suçlar gibi suratıma bakıyordu.

“Para almayalım dedim de, benim de hesap verdiğim insanlar var.”

“Tamam, birader de zaten ben para vermeye çalıştım, sen istemedin.”

“ Doğru diyorsun da neyse işte…”

Hiçbir şey anlamamış olsam da çıkartıp yirmi lira verdim. Arabanın camını kapatıp hızla uzaklaştı. Vermesi gereken altı lira para üstünü boş vermişti. Bir süre David Gilmour dinleyemeyeceğim. Dört tane üst üste yakılan sigara boyunca bekledim evden çıkmalarını. Beşinci sigarayı yaktığımda binadan çıktılar. Adam arabaya girdiğinde, bineceğim bir sonraki taksiye vereceğim para için cüzdanımı karıştırıyordum ki adam arabadan çıktı ve yürümeye başladılar. Birkaç bina ilerideki uçak bileti satış noktasına gittiler. Ellerinde iki tane uçak biletiyle çıktılar. Artık sabrım taşmıştı. Hemen arkalarından utana sıkıla içeriye girdim. Bilgisayar başındaki sarışına gidip az önceki arkadaşların ne bileti aldıklarını sordum. Ağzındaki sakızın şapırtıları arasından zar zor anladığım kelimelerin sonucunda gizlilik politikası gibi bir şeylerden bahsettiğini öğrendim. Varoş ağzına, havalı hukuk terimleri yakışmıyordu. Ajda Pekkan’a benzediğini söyleyince, en azından iki kişilik sadece gidiş için bilet almış olduklarını öğrendim. Ne yazık ki Ajda Pekkan’ın şuanki halinden değil gençlik zamanlarından bahsediyordum. Bu nasıl bi’ ironi? Dişlerimin arasındaki boşluğu kemiriyordum dışarıya çıktığımda. Evlenme teklifini süslemesi için aldığım yüzüğü akşam nasıl vereceğimi düşünürken, sevdiğim kadının; benim zar zor kazandığım parayla geçinip, yaptığı tabloları satarak sevdiği adamla yurt dışına kaçacağını bir anda öğrenmiş olmam üzülmemi bile engelliyordu. Ama nasıl olabilir? Neden? Bana aşıktı... Eminim! Nefes alamıyordum, zaten nefes almak bu kadar gereksiz de gelmemişti daha önce. Karavanda yaşayıp, sosyetenin evcil

hayvanlarının içini doldurarak geçimini sağlayan içkisever bir adam, Zürafa'yı tatmin edememişti. Ne gurur verici (!) Tam altı yıldır birlikteyiz. İlk yıllarda, geçim zorluğumuz nedeniyle çok fazla mutluluk yaşayamadık. Son birkaç aydır düzene girdik. Paramız var. Mutluyuz. En azından mutluyduk… Ben mutluydum. Tüm zorluklara sabırla göğüs gerdikten sonra tam rahatladığımız anda neden böyle bir şey yapmış olabilir ki?

Şimdi, hazırladığım ve benim standartlarıma göre güzel olan sofraya oturması için aramızdaki tek engel karavanın kapısıydı. Kapıyı açtım. Gıcırtıların arasından gülümseyen yüzü karşımda belirdi. Gözleri parlıyordu. Hiçbir gece, bu kadar aydınlık olmamıştı. Gözlerinde, kararan mavi bir deniz, beni heyecanlandıran iki tane yakamoz vardı. Gözleri bambaşka bir dünyaydı. Dünyada ne kadar yıldız varsa, gözlerinde o kadar ay vardı. Bir köşede karanlık denizi aydınlatan yakamozlar, bir taraftaysa karanlık gökyüzünde yay gibi duran rengarenk bir gökkuşağı, ortasında koca bir karadelik. Gözlerindeki dünyanın tanrısı bendim. Baktığımda hem kendimi görürdüm, hem de o mistik dünyayı. Burnuna baktığımda aldığı en güzel kokuyu merak ederdim. Dudaklarına o tadı veren şeyin ne olduğunu düşünürdüm. Bu sanat eserinden yararlanan tek kişi ben değilmişim. Birisi bir ağaç dikmiş. Ben gidip suladım. Gösterişsiz bir serseri o ağacın meyvelerini toplayıp meze yapmış, suyunu çenesine akıta akıta kemiriyor. Zürafa'dan utanç beklerken, inanılmaz bir özgüvenle kapıdan içeri girdi ama gözlerime artık birkaç saniyeden fazla bakamıyordu. İnsanların göz bebekleri genelde üç sebepten büyür. Sevdiği insana bakarken, nefret ettiği insana bakarken ya da uyuşturucu kullandığı için. İkimizin de göz bebekleri büyümüştü. Benim gözbebeklerim üç sebepten de büyüktü. Zürafa'yı seviyordum, Zürafa'dan nefret ediyordum ve cigara sağlamdı. Masayı gördüğünde sevinçle dönüp boynuma sarıldı. Çok zarif sarılmıştı ama sanki beni boğazlıyor gibi hissediyordum. Parmak uçlarında yürüyerek masaya gidip oturdu. Sakin hareket etmeye çalışıyor, yalandan gülümsüyordum. Annemi özlüyordum. Kaselere çorba koydum. Gramofonda, Bob Dylan'ın plağı çalıyordu. Çorbamı bitirdim. Suratına bakamıyordum. Çorbasını gülümseyerek bitirdiğinde kaseleri kaldırdım. Tabaklarımıza yengeç etli pilavımdan koydum. Şarabı açıp kadehlere doldurdum. Şerefe yapmak için kadehini kaldırdığında, işaret parmağımı beklemesi için kullandım. Elindeki kadehi alıp masanın uzak bir ucuna, dökülme ihtimalinin az olduğu bir tarafa koydum. Arkasında duran masanın çekmecesine yöneldim. Dönüp saçlarla kapalı ensesine baktım. Heyecanla bekliyordu sürprizimi. Çekmeceyi açtım. Yüzük kutusunu elime alıp geri kapattım. Arkamı döndüm. Yüzük kutusunu açıp parıldayan yüzüğe bir süre

baktım. Annemi özledim ve son bir kez Zürafa'ya baktım.

Zarif ensesine kabaca vurduğum demirden sopayla birlikte suratı yengeç etli pilavıma gömüldü. Sanki kızıl saçları masaya akıyordu. Sanki kafasında, kan damlalarından oluşan saç telleri vardı. Masa kıpkırmızıydı. Ölü kadınımın başından akan kanlara, gül yaprakları ve yakamoz karışmıştı. Gözlerindeki yakamozlardan biri alyuvarlarının arasında ışıldıyordu. Yüzük, çekmecenin iki adım ötesinde, yerde parıldamaya devam ediyordu. Parıl parıl bir cinayet.,, Sopayı yere bıraktım. Masanın öbür tarafındaki sandalyeyi Zürafa'nın yanına çektim. Kibarca okşadığım saçlarının yerini bir süre sonra pençelerimi geçirdiğim bir kafa derisi aldı. Kafasını kaldırdım. Yüzündeki pilav parçalarını temizleyip sağ yanağını yavaşça öptüm, ağzındaki pembe sakızı çıkartıp çiğnemeye başladım ve geri bıraktım suratını pilavın içine. Yanaklarından birini öptüğümde diğerini de öpmem için ısrar ederdi. Küçükken annesinin ona aşılamış olduğu bir batıl inançtı bu. Tek yanaktan öpülürse dul kalırmış. Böyle saçma inançları yoktu ama ne olur ne olmaz diye iki yanağından da öptürürdü. Kafasını tekrar kaldırıp sol yanağından da öptüm ve pilava geri bıraktım. Sandalyemi alıp masanın öbür ucuna koydum. Şarabımı fondip yaptım. Masaya kapaklandığında dökülmesin diye uzağına koyduğum şarabını alıp başının yanına geri koydum. Pilavımdan birazcık aldım. Tadı ve kıvamı tam istediğim gibi olmuştu. Birazcık karabiberle daha güzel olabilirdi. Bir kadeh daha şarap koydum kendime. Leonard Cohen'in "Famous Blue Raincoat" şarkısını açtım. New York yerine Ankara'da olsam da saat çoktan sabahın dördü olmuştu ve aralık ayıydı. İkinci kadehi iki seferde bitirdikten sonra çok acıktığımı fark edip birkaç kaşık daha pilavımdan yedim. Şarkının en sevdiğim bölümü gelince bir kadeh daha doldurup ayaklarımı masaya koydum, gözlerimi kapattım. Zürafa'nın cesediyle ne yapmam gerektiğini düşündüm. Belki bir göle atarım ya da Elvankent'deki araziye gömebilirim. Zürafa, çok güzel kokardı ve tütsülere bayılırdı. Mezarına birkaç tane tütsü dikebilirim belki. Bir süre düşünmeyi bıraktım ve sadece şarap içip şarkının bitmesini beklemeye karar verdim. Şarkıyı büyük bir kalabalığa benim söylediğimi hayal etmeye çalışıyordum ama her seferinde kalabalık, Zürafa'ya dönüşüyordu. Sonunda pes edip gözlerimi açtığımda Zürafa'nın, kafasını hafifçe kaldırıp baygın gözlerle bana baktığını gördüm. Ensesine isabet ettirememişim demek ki. Uyanmış olması beni mutlu etti. Ona vurduğum için çoktan pişman olmuştum. Bu kadar çabuk olmamalıydı zaten ölümü. Acı çekmeliydi. Akaşa ismini taktığım, Barbitürik içerikli pembe ve parlak sıvıyla doldurdum büyük bir şırıngayı. Ermeni ve tek gözü camgöz olan bir kadından aldığım bu sıvıyı, yakalamak istediğim hayvanları felç etmek

için çeyrek doz olarak kullanıyordum. Büyük hayvanlardaysa tam doz, boyundan aşağısının felç olmasına yetiyordu. Yarım doz, Zürafa'nın sol kolundaki damarına enjekte ettim. Ağzını oynatıyordu. Bir şeyler anlatmaya çalışıyordu heyecanla. Daha fazla yalan çıldırmama sebep olup yeniden hızlıca ölümüne sebep olmak gibi bir iyilik yapmama neden olabilirdi. Bu yüzden tamamen kadehi dolduran kıpkırmızı şarabın tadına odaklandım. Telefonumun alarmını saat 9'a kurup yatmaya karar verdim. Saat çoktan beş olmuştu. Bu saatte ispirto bulmam olanaksız. Tam uykuya dalacakken Zürafa'nın çantasını karıştırmaya karar verdim. Zürafa'nın adına alınmış 2 tane uçak bileti, iki bin küsur lira para, jelibon, peçeteye sarılmış yarısı yenmiş bir simit, Varşova'daki bir adresin yazılı olduğu bir kağıt ve anahtar vardı. Üç yüz lirasını alıp cebime koydum. Karavanın açılır yatağını açıp, telefonumu yastığın yanına koyup yattım.

Alarmın sesiyle gözlerimi açtım. Saat dokuz olmuştu.

Zürafa, masanın öbür ucundan kanlı gözleriyle bana bakıyordu ama artık ben onun suratına birkaç saniyeden fazla bakamıyordum. Karavanın sürücü koltuğuna oturdum ve kontağı çevirdim. İspirto alabileceğim bir yere gittim ve yüz Liralık ispirto aldım. Karavanımı çalışma atölyeme sürdüm çünkü sadece orada küvet vardı. Karavanda sadece tuvalet, yemek, uyku ve cinsel ihtiyaçlarımı karşılayabiliyordum. Atölyemin kapısının önünde durdum. Atölyemde işimin gereği; tuz kütleleri, alçı, demir teller, kokulu sıvılar, pamuklar ve tahnit için gerekli bazı malzemeler vardı sadece. Zürafa'yı kucağıma aldım ve atölyeden içeri girdim. Artık durumu kabullenmişti ve bir şeyler anlatmaya çalışmak yerine kendini acındırmaya çalışır gibi suratıma bakıyordu. Küvete yatırdım. Cebimden evlilik yüzüğümü çıkartıp parmağına taktım. "Benimle evlenir misin?" diyerek suratına tükürdüm. Karavandan ispirtoları topladım ve hepsini küvetin başına koydum. Telefonumdan Edith Piaf açıp bir süre suratına baktım. Kötü bir ruha sahip bu güzel bedene son bir kez bakıp tanrıya daha fazla inanmak istedim. Yaşlı iki insan olup, son yıl dönümümüze yaklaştığımızı düşünüp, pijamalarımızla Jager içme hayali kurarken, sevdiğim kadını bir küvette yakmaya hazırlanmak başımı ağrıtmaya başlamıştı. İspirtoları dökmeye başladım küvete. Küvetin beşte ikisini ispirtoyla doldurdum. Bir sigara yakıp dudaklarına koydum. Bir sigara da kendime yaktım. Çantasındaki paraları desteler halinde ayırdım. Suratına baktım Zürafa'nın. O ilginç surat ifadesiyle gözlerime bakıyordu. İlk para destesini yaktım. Paradaki boyalardan dolayı olacaktı ki rengarenk bir alev vardı paranın üstünde. O etobur

mavi deniz parmaklarımın ucunda alev almıştı. Alevler, Atatürk portresinin üstüne gelmeden ilk para destesini küvetin içine bıraktım ve küvet alev aldı. Zürafa'nın, ilk önce kıyafetleri daha sonra da kirpikleri ve saçları yanmaya başladı. Ocaktan sigara yakmaya çalıştığım zamanlarda arada kaynayan bıyıklarımdan çıkan koku tuvaleti sarmıştı. Bu sefer yaktığım şey sigara değildi. İkinci desteyi de yakıp attım. Zürafa'nın derisi kavrulmaya başlamıştı ama yine de sakince gözlerime bakmaya devam ediyordu. Gözlerinden akan yaşlar alevlerle birleştiğinde çığlık gibi sesler çıkıyordu. Sakin bir kadının derisi ve gözyaşları çığlık çığlığaydı. Bu durum beni iyice germeye başladı ve tüm paraları küvetin içine döktüm. Yere oturup Zürafa'nın çoktan yok olmaya başlamış ruhunun kalıntılarıyla birlikte yanan bedenini izlemeye başladım. Göz kapakları yanıp paramparça olduğundan hala gözlerime bakıyordu. Salvador Dali'nin tablosunda, sevdiğim kadının tütsü oluşuna şahit oluyordum. Bu durum beni inanılmaz bir hayal kırıklığına uğratmıştı. Annemin ben çocukken dikkatli olmam için uyardığı, Zürafa'nın uğruna söz verdiği ve tüm aşk filmlerinin bahsettiği şey; küvette yanan bir kadın bedeni olmamalıydı. Kokudan dolayı midem bulanmaya başladığından küvetin musluğunu açtım. Alevler söndüğünde küvetteki tıpayı da çıkartıp atölyeyi kilitledim ve karavana bindim.

Yatağıma yattım. Uyuyamıyordum. Üstümdeki yorganı yere atıp kalktım yataktan ve dolabı açtım. Zürafa'nın tüm kıyafetlerini alıp yatağa koydum. Kokusu yıllar boyunca benim uyku masallarım ve ninnilerim olmuştu. Hiç kimse bir anda ninnilerden ve masallardan vazgeçemez. Üstümü Zürafa'nın kıyafetleriyle örttüm. Hayatımda ilk kez ısınmak dışında bir sebepten üstümü örtüyordum. Üşümeyi özledim. Belki şu anda bir yerlerde iki aşık vardır; şöminelerini yakmış şarap içiyorlardır. Belki sevişirler. Sevişsinler… Az önce aşkımı yaktım. Bu cümle; fantezi müziklerden fırlamış sembolik ve melankolik bir laf değil. Vallahi yaktım. Yanışını izledim. Aşık olduğum kadını yaktım ve ısındım. Öyle bir ısındım ki hem de, üşümeyi özledim.

Uyandığımda, birkaç saniye önce görmüş olduğum rüyayı düşünüyordum. İlkokul öğretmenim kolumdan tutmuş, tüm sınıfın önünde beni silkeliyordu. Daha sonra kapıdan babam girdi ve bıyıklarının altında sıktığı, sarı dişleriyle bana bağırıyordu. Annem doğumumdan pişmanlık duyar gibi sınıfın penceresinde oturmuş bana bakıyordu. Ellerimde karanfiller vardı. Tek tek öptüğüm tüm kadınlara gülümseyerek dağıttım karanfilleri. Neşeyle arkama döndüğümde kadınların hepsi gitmişti ve karanfiller yerdeydi. Aşağı mahallenin serserileri bira şişeleriyle üstüme geliyorlardı. Arkamı döndüm kaçmak için. Bir inşaattaydım. Zürafa'nın beni ilk öptüğü inşaatta… Karanlık ve soğuktu. Atlar

vardı her yerde. Suratıma bakıp kahkaha atıyorlardı. İnşaatın kapısı açıldı ve Zürafa çırılçıplak girdi içeri. Derisi kavrulmaya başladı. Derisini çıkarıp üstüme örttü. Isındım. Üstümde bir gökyüzü vardı, üstüne bastığım toprağı aydınlatan meteorlar bir de. Zürafa, arkasını dönüp gitti. Ona doğru gitmek istiyordum ama boynumdan altı felçti. Dilim, boğazımdan içeriye doğru gitmeye başlamıştı. Dilimi yutmamaya çalışıyordum. Dilim, bir yılan gibi soluk borumdan içeriye kadar ilerlemişti. Bir adam geldi. Tanımıyorum… Ve uyandım… Rüyalar… Doğmadan önceki yuvamız, öldükten sonra gideceğimiz köyümüz, bilinçaltımıza açılan pencereler… O pencereyi topa abanan bir çocuk kırmıştır belki, Arap kızı kendini aşağıya bırakmış olabilir mi o pencereden? Ciğerimi yakan bir fırt oksijen dudaklarımdan içeriye ilk girdiği gün kırıldı o pencere. Sol kaşımın tepesinde bir yerlerde, bir şeyler bela oldu başıma. Hep rüyalarımda gördüğüm, tanımadığım insanların kim olduğunu düşünürdüm. Belki yolda yürürken bana çarptığı için birkaç saniye göz teması kurarak bilinçaltıma yolladığım biridir ya da ilkokulda kantin sırasında yeni alınmış pabuçlarıma bastığı için alındığım veledin tekidir. Felç edip bedenimizi, çoğunu hatırlamayacağımız rüyalar görürüz. Rüyalar alemine ve ölüler diyarına çiğ etle gidemezsiniz. Buralar sadece damsız girilebilen yerlerdir. Bedenimiz her gün değişen bir kadındır, damdır. Damlı almazlar. Barlara da damsız almazlar. Kendi bedeniniz dışında bir tane de dişi et bulundurmanız gerekir. Evcile hayvanlarımız ve evcilleştiremediğimiz ruhlarımız yasaktır buralarda. Ruhunuzu dışarda bırakıp girersiniz. Dene kardeşim! Ruhunu o barlardan içeri sokamazsın (Limon Bar hariç). Bir gün gördüğümüz rüyaları geleceğin Youtube'una yükleyebilecek miyiz acaba? Bir süredir rüyalarımı kontrol edebilmek için ilginç bir yöntem öğrenmeye çalışıyorum. Sadece bir ya da iki kere başarılı olabildim. Hepsinin sonunda annemin hızlıca hareket eden göz bebeklerini görmeye başlayıp uyanıyorum. Çölleri, atlar kadar büyük kedilerin sırtında aştığım zamanlar bile olmuştur ama bir türlü annemi kontrol edemedim. Rüyalarıma gelmesin diye her yolu denedim. Sanki o, hep rüyalarımda beni bekliyordu ve ben her gece onun yanına gidiyordum. Hep o bakış… Ne zaman rüyamda annemin o halini görsem, bir şekilde kabustan kurtulmaya çalışırdım.

Başım, ağrıyan boğazımı taklit ediyordu. Fazla alkol almıştım yine. Deri ceketimin iç cebindeki Alka Seltzer içmek iyi gelecekti. Fazla alkol aldığım gecelerin sabahında beni sevgi ve anlayışla kucaklayan Alman hemşirem, yine ağrılarımı geçirmek için elinden geleni yapacaktı. Ne zaman hemşire desem aklıma Gevher Nesibe gelir. Atölyemin önündeki karavanımdan dışarı çıktım. İçeri girmek istiyordum ama kalp atışlarım fazla hızlandığından, anksiyete

krizim tutacak diye korkuyordum. Zürafa karanlıktan korkar. Atölye, şu anda zifiri karanlık… Diriyken beni düşünmemiş bir cesedin, karanlık fobisini düşünmenin anlamsız olduğunu birkaç saniye sonra anladım. Biraz yürüyüş yapmak iyi gelebilirdi. Atölyemin olduğu sokaktan yokuş aşağı inmeye başladım. Ulus'un geceden kalma kaldırımlarında yürüyen, torbacı ve memurların muhteşem uyumları arasında süzüldüm. Pirinçhan denilen, antikacılarla dolu konağa gittim, gözleme yer, bir iki de çay içer, kendime gelirim diye. Pirinçhan'da gözleme yiyen ilk katil değilimdir bekli ama bugüne kadar o tahinli gözlemelerin üstüne gözyaşı döken ilk katilimdir muhtemelen. Buradaki antikacıların birinden aldığım yuvarlak camlı gözlükleri taktım. Dünyayı sepya görmek keyfimi biraz yerine getirir. Görmüyordum ki… Kör olmuştum. Gözlerimin önünde yaşlardan bir perde oluşmuştu. Gözlerim doluya tutulmuş bir arabanın ön camı gibiydi. Cam sileceği niyetine gözlerime taktığım parmaklarım, durduramıyordu yağmuru. Üstelik ne haddine, cam sileceklerinin yağmuru durdurma uğraşı? Bağıra çağıra, tüküre tüküre, küfür etmek istiyordum. Masaları ve o masalarda oturan elli yaş üstü kadınların hepsini paramparça edip, gözlemeci teyzeye; "Şu teyzeleri sosla da güzel bi' gözleme yap!" demek istiyordum. Boğazımda kupkuru bir mutsuzluk vardı. Titreyen dudaklarımın arasındaki gözlemeleri ne çiğneyebiliyordum ne de yutabiliyordum. Sinirle kalktım masadan. Tam kapıdan çıkacakken geri dönüp gözlemenin ve çayın parasını verdim. Dünyanın cinnet geçiren en efendi adamı oldum. Yeniden Ulus'un sokaklarına attım kendimi. Koşan bir topal kadar hızlı yürüyordum. Atölyenin kapısına geldim. Karavana atölyenin anahtarını almak için yöneldim. İçimde bir heyecan vardı. Belki de olanların hepsi bir kabustu. Zürafa, yatağımda yırtık geceliğiyle yatmış kafayı çekiyordur belki de hala. Ben girince ağlamak üzereymiş gibi gülümseyerek, güzel bir haber almış gibi boynuma sarılır, Zürafa'nın yarı açık gözleri alkol almaya niyetlendirir belki yeniden beni. Bu düşünceler beynimi kemirmeye çalışan bir pişmanlık duygusu sadece. Yaptığım şeyden pişman değilim. Bir anlık kendimi kaybetmek üzere olmama sinirlenip anahtarı aldığım gibi atölyeye koştum. Kapıyı açtığımda yanık Zürafa kokusunun tüm atölyemi sarmış olduğunu
gördüm. Yeryüzündeki en güzel ceset kokusuna sahip kadının küllerinin başına geçtim. Yok olmuştu. Islak külleri kalmıştı sadece küvette. Karavandaki turşu kavanozlarından birini aldım. Lazım olur diye kavanoz biriktirip duruyordu. Hep normal ailelerinki gibi bir evimiz olsun istemişti. O kavanozlar hep boş kaldı. Hep dışarıdan yedik. Buzdolabında sadece ton balığı ve içki vardı. Sadece kavanozlardan ikisi karabiber ve pirinçle doluydu. Aldığım turşu kavanozuna

külleri doldurmaya başladım. Ellerim Zürafa'nın külden bedeniyle simsiyah olmuştu. Ellerimi ovuşturduğumda tenim Zürafa'nın bedenini emiyordu. Bu da son birleşmemiz oldu. Çeyreğini Zürafa'yla doldurduğum kavanozu rafa kaldırdım. Turşu etiketinin üstüne de sevgilisiyle aldığı uçak biletini yapıştırdım. Biletlerin ikisi de onun adınaydı. Atölyemin her yanına orman kokulu tütsülerden koyup yaktım ve atölyeden çıktım. Kapıyı kilitlerken atölyenin mal sahibi olan Gülizar hanım, sürekli çatık gibi duran, hilal kaşlarıyla yanıma geldi.

" Parayı yatırmayı düşünmüyor musunuz?"

Alaycı tavrına gıcık olmuştum. Gülizar hanım atölyenin asıl sahibiydi. On iki yılı aşkın süredir kiracısıyım ve sadece iki ayın parasını ödememiştim. Dini inancına ters düştüğünden onun olan bir yerde hayvan cesetlerinin içini dolduruyor olmam ve ceset üstünden para kazanıyor olmam onu çıldırtıyordu. İşin ilginç tarafı bu atölyede yaklaşık otuz yıldır tahnitçilik yapılıyor. Bana tahnitçiliği öğreten ustam çok uzun yıllar önce bu atölyeyi kiralamış. Öldükten sonra da ben devam ettim. Gülizar hanım ne yazık ki hala alışamamış. Beni, atölyesinden çıkarmak için fırsat kolluyordu. Gülümseyerek;

"Size de günaydın." dedim. Sakinliğim onu delirtiyordu. Bana doğru yaklaştı:

"Bakın beyefendi, bir hafta içinde paramı ödemezseniz sizi atölyemden çıkartırım. Ayrıca ben burayı size atölye olarak kullanın diye verdim kerhane olarak kullanmanız için değil."

"Kerhane derken?"

"Sırık gibi bir kızı buraya getirip duruyormuşsunuz."

"Yani?"

"Yani, elin yosmalarını buraya getirirseniz de buradan çıkmanızı isteyeceğim."

Sakince karavana gittim. Zürafa'nın resmini aldım. Yanlış anlaşılmalardan çok korkarım. Emin olmam lazım. Zürafa'nın resmini Gülizar hanıma uzattım;

"Bahsettiğiniz, elin yosması bu resimdeki kadın mı acaba?"

Sıkılgan bir şekilde kafasını sallayarak onayladı. Gülümseyen dudaklarımın içinde tüm gücümle sıktığım dişlerim vardı. Gülizar hanım bir şeyler anlatıyordu. Ses o kadar derinden geliyordu ki hiçbir şey anlamıyordum. Çenem kasılmaya başlamıştı. Karavanıma gittim hızlıca kapıyı kapatıp arkama yaslandım. İçerisi çok sıcaktı. Nefes alamıyordum. Derin derin soluk almaya çalışsam da olmuyordu. İngiliz anahtarını aldım. Pek sakince olmasa da kapıdan dışarı çıktım. Gülizar hanımın arkasından hızla yaklaşıyordum. Tam o sırada Mehmet efendinin bakkalın önünde çay içtiğini gördüm. Yoksa o sıkılgan

tavırlarla salladığı kafasının içinde bir İngiliz anahtarı vardı şimdi. Gülizar hanım ayak seslerimi duyup irkilerek arkasını döndü. Bir anda kontrolsüzce boynuna sarıldım. Mehmet efendi bize bakıyordu. Gülizar hanımın boynunu sıkıca sağ elim ve sağ omzum arasına sıkıştırıp sıkmaya başladım. Nefes almak için çırpınmasını engellemek içinde diğer elimle belinden yakalamış, ellerini tutuyordum. Gizlice Mehmet efendiyi izledim. Kafasını köpek havlamalarının olduğu yöne çevirdiği anda, Gülizar hanımın boynunu kardım. Cennetin kapısını tıklatışını boynunun içinden duymuştum. Kulağımı şah damarına bastırdım. Nabzı atmıyordu. Mehmet efendi, gülümseyerek bize bakıyordu. Ufak bir tebessüm birazcık da özlemle kafasını sallayıp içeri girdi. Gülizar hanım onu serbest bıraktığım anda yere yığıldı. Hızlıca etrafıma baktım. Hiç kimse yoktu. Göğüs kafesimin içinde bir yaban domuzu can çekişiyordu sanki. Midem bulanıyordu. Kilometrelerce yüzmüş gibi yorgundum. Hemen ayaklarından tuttuğum gibi atölyeye doğru sürükledim. Caddenin orda sarılırken bir tek Mehmet efendinin görme ihtimali vardı. Şimdi, atölyemin olduğu bu sokakta kimsenin bizi görme ihtimali yok. Atölyenin kapısını açıp Gülizar hanımı içeri çektim. Son nefesini verdiği saniye nefesim açılmıştı. Rahatlamıştım. Kendimi çok huzurlu hissediyordum. Oyunu kazanmış bir çocuğun hissettiğiydi böbreklerimin üstünden vücuduma yayılan. Belki biraz da, birkaç saat içinde ikinci cinayetimi işlemiş olmamdan ötürü gerginlik yaşıyordum. Üç gün önce sorsalar katil olmak imkansız gibi gelirdi. Hatta zamanında katil olmuş biriyle aynı masada oturmak bile gerilmem için yeterli bir sebep olurdu. Annemi anladım ve özledim. Nasıl oldu da birden bire iki kişiyi öldürmüş bir katile dönüşüverdim? Daha da ilginci neden bundan rahatsız değil de tam tersine kendimi rahatlamış hissediyorum? Gülizar hanımın cesedi, Zürafa'nın açtığı yaranın kabuğu olmuştu bile. Acımı hafifletmişti, ufacık bir kaşıntı kalmıştı sadece. Gülizar hanımı kaldırıp bordo koltuğuma oturttum. Kafası düşüp duruyordu. Sabırla kafasını dengeli şekilde dik tutmaya çalıştım. Kafasını dik tutmayı başardığımda tam karşısına bir sandalye çekip bu cesetle ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Güzel bir konsept oluşturup, kameramı karşısına koyup tamamen çürüyene kadar kaydedip hızlı çekimle ilginç bir video hazırlayabilirdim ya da natürmort yapabilirdim. Meyve ve çiçeklerin arasındaki bir cesedin çizimi de natürmort sayılır mı acaba? Gülizar hanımın suratında huzurlu ama aynı zamanda da korkunç bir ifade vardı. En ufak bir güzel olma çabası yoktu yüzünde. Nasıl gözüktüğü umurunda değildi. İnanılmaz doğaldı. Natürel bir acı vardı suratında. Çenesi geriye doğru kaymıştı. Üst dişleri, alt dudağının altındaki çöküğe kadar inikti. Kafası hafif öne eğikti ve gözleri

yukarıya doğru bakıyordu. Boynu morarmıştı ve suratı bembeyazdı. Çok fazla hayvan cesedi görmüştüm ama Zürafa'nın küllerini saymazsak ilk kez ölü bir insanla oturuyordum. Bu sırada gözüme içini doldurmuş olduğum baykuş ve sincap takıldı. Bir insanın içini doldurma düşüncesi heyecan verici gelmişti. Hemen kalkıp su kaynatmaya başladım ve tuz kütlelerini tozlaştırdım. Demir çubuk ve telleri hazırladım. Gülizar hanımı soyup masaya yatırdım. Kaynar suyun biraz soğumasını bekledikten sonra üstüne döktüm. Daha sonra tuzu üstüne boşalttım. Seslerden tiksindiğim için kulaklığımı taktım ve son ses Frank Sinatra'nın "Fly Me to the Moon" şarkısını dinlemeye başladım. Kas, et ve organları temizledikten sonra Gülizar hanımın içine yerleştirdiğim demir çubuklar ve tellerle vücuduna şekil verdim daha sonra pamuk ve alçıyla içini doldurup, derisini diktim. Çilek kokulu tozla temizlediğim derisini fondötenlerle renklendirdim. Hiç yapay göz kalmamıştı elimde. Keçi gözleri dışında… Geçici olarak keçi gözü takmaya karar verdim. Kıyafetlerini yeniden giydirdim. Suratına ürpertici bir gülümseme yerleştirdim. Elleri şükran duyduğunu gösterir gibi birbirlerinin içine geçmiş, göğüslerinin altında duruyordu. O huysuz yaşlı kadının yerini, şirin ve mutlu bir teyze almıştı. İçim huzurla doldu. Keçi gözleri garip bir hava katmıştı. Dikdörtgen şeklindeki sonsuz gözbebeklerine karışan siluetimi görebiliyordum. Huzur; buz gibi elleriyle gözlerimi kapatmıştı. Kapalı gözlerle dans ederek dolaştım tüm atölyeyi. Dans etmek için göze kim ihtiyaç duyar? Atölyem hiç bu kadar neşeli olmamıştı. Bu anı; Müzeyyen Senar'ın "Şarkılar seni söyler" şarkısıyla kutladım. Tam o sırada artık kira derdimin kalmadığını fark ettim ve sevinç çığlıklarıyla zıplayıp şarkıya eşlik etmeye başladım. Şarkının ; "Huysuz ve tatlı kadın" denen bölümünde Gülizar hanımın yanaklarını sıkıyordum. Atölyeyi temizledim. Her bir noktasını tertemiz yaptım. Tütsüler yaktım. Küçük ışıldağımı yaktım. Karavandan, yılbaşı süslerini alıp, atölyenin tavanının ve duvarlarının birleştiği noktalarına monte ettim. Atölyem inanılmaz oldu. Bu atölyenin bu kadar kusursuz gözükebileceğini hiç tahmin etmezdim. En az atölyem kadar güzel gözüken Gülizar hanımı, tam giriş kapısının karşısına koydum. Şirin bir gülümsemeyle, hafifçe öne eğilmiş, beni karşılayacaktı artık. Yanıp sönen ışıklar Gülizar hanımı bir kırmızı yapıyordu, bir mavi. Uzun süredir ilk kez bu kadar rahat nefes alabiliyordum. Ne Zürafa'nın ihaneti, ne de katil psikolojisi hakimdi bana. Yeniden doğduğumu hissetmeye başladım. Güçlüydüm…

Hava kararmaya başlamıştı. Caddenin aşağısındaki köşede güzel bir park var. Oraya gittim, uzun zamandır ilk kez parfüm sıktıktan sonra banklardan birine oturup oyun oynayan çocukları izledim. Yüzüm, gülümseyişimle hasret

gideriyordu. Bir sigara yakıp parkın seslerini dinledim gözlerim kapalı. Sesleri duymak için göze kim ihtiyaç duyar? Önümden geçen insanları kokladım. Yandaki bankta oturan yosmaların dedikodularını dinledim. Kalkıp, Orhan abiye gittim, saç ve sakal tıraşı olmak için. Aynadan bakışarak, maç muhabbeti yaptık, Galatasaray'ın ve ligin durumu hakkında konuştuk. Arada bir dirseğime fazla yaklaşan kasıklarından rahatsızlık duysam da çok umursamadım. ---Uzun süredir dostum olan Murathan'ı aradım. Akşam çıkıp bir şeyler içmeyi teklif ettim. Hatta ilk biranın benden olduğunu söyledim. Oğlu Tuna'yla birlikte akşam on gibi Tunalı'da "Voltaire" adında bir yerde buluşmaya karar verdik. Murathan, zamanında Türkiye'nin en iyi dövmecilerinden biriydi. Ona, dövmeci denmesinden hiç hoşlanmazdı. Kendini bir sanatçı olarak görürdü. Son altı aydır filan kokaini fazla abartmaya başladığından elleri titriyordu. Bu yüzden pek fazla müşterisi kalmadı. Arada bir gelip akrep veya barkod dövmesi yaptıran çakallar sayesinde geçimini sağlıyor. Bu aralar melek ve sonsuzluk işareti çok popülermiş duyduğuma göre. Sanatından hiçbir zaman kopamadı ve uyuşturucudan dolayı kırmaya başladığı kafasından dolayı oğlu Tuna'nın üstünde yapmaya başladı kendi tasarımı olan dövmeleri. Karısı, Tuna'yı doğurduktan birkaç ay sonra kaçtı. Zaten ondan sonra kokaine başlamıştı. Tuna şimdi 5 yaşına geldi. Boynunda, sırtında, bacağında, göğsünde bulunan dövmelerin yanı sıra sağ kolu dirseğine kadar sol kolu bileğine kadar dövmeyle kaplı. Hiçbir zaman konuşmadı Tuna. Murathan'la ayda bir filan bir bara gidip içtiğimiz zamanlar dışında hiç görmüyorum Tuna'yı ama gördüğüm kadarıyla çok uslu bir çocuk. Murathan'ın dediğine göre fazla sinirliymiş sadece. İstediği olmadığında yatıp kafasını betona vurmaya başlıyormuş. Bir de masaların kenarlarını kemirip durduğu için şikayet edip duruyordu. Saat dokuz buçuk civarında bara gittim. Polis denetimi olduğundan henüz içerde sigara içirmiyorlardı. Ben de dışarıda oturdum. Altılı "Sex on the Beach" shot, bir tane de ellilik bira söyledim. Murathan, büyük ihtimalle kafası iyi gelecektir. Ayıkken, kafası iyi insanlar çok çekilmez oluyor. Bu yüzden hep, o gelene kadar kafayı çekerim. Bara yeni bir garson kız almışlardı. Sarışın, 1.72 boylarında, hafif balık etli, bebek yüzlü bir kız. Uzaktan kesip duruyordu. Shot'lardan birini tam karşıma koydum ve ellilik bira bardağımı ona doğru kaldırıp şerefe yaptım. Gülümsedi ve mutfağa doğru gitti. Bu sırada sevdiğim şarkılar çalmaya başlamıştı. Hafif çakır olmuştum ve şarkılara eşlik ediyordum. İnsanı müzikler sarhoş etmelidir, içki sadece mezedir. Bu da ayyaşın felsefesidir. Birkaç dakika sonra sarışın garson masama geldi ve karşıma oturdu. Dudaklarını bir süre ısırıp gözlerime baktı ve yaklaştı;

“ İş sonu yaptım.” Suratında garip bir gülümseme vardı. Ben de yaklaştım;

“O zaman bana eşlik et.”

“Başka bir mekana gidelim o zaman.”

“Arkadaşlarım gelecek birazdan. Burada takılalım.”

“Hem iş yerim burası hem de barmen benim için biraz sıkıntı olur.”

“O zaman hem işinden hem de sana sıkıntı yaratan barmenden ayrıl adam gibi eğlenelim.”

Gülümsedi bir süre önüne eğilip. Tavrım hoşuna gitmişti. Benden bir şekilde etkilenmişti. Tam bu sırada Murathan geldi. Hatta kapıdakilerle, Tuna’yı içeri alamadıkları için kavga etmeye başlamıştı bile. Barın sahibi gelip sıkıntıyı çözene kadar bu tartışma devam etti. Murathan beni gördüğünde kızıl sakalları arkasından sırıtmaya başladı. Yine kafası iyiydi ve sıska vücudu titriyordu. Tam karşıma, kızın yanına oturdu. Elimi sıkıp sarılmaya çalıştı oturduğu yerden. Deri ceketinin keskin kokusu yine midemi bulandırmaya yetmişti. Yağlı saçları tel tel suratına düşmüştü. Tuna’ya siyah bir atlet üstüne gri bir mont giydirmişti ve saçlarını dikmişti, altında da bol bir kot vardı. Sinirlice etrafına bakıyordu. Tuna’yı kucağıma aldım. Biramdan bir yudum verdim. Gülümsemeye başlayınca masaya oturtup bir tane Bailey’s söyledim. Küçük bir çocuğun içebileceği en sağlıklı içki budur bence. Bu sırada, Murathan ve sarışın garson gülüşmeye başlamıştı. Onları izlediğimi görünce sarhoş gülümseyişiyle elini enseme attı:

“ Napıyon la Salyangoz?”

Tüm tanıdıklarım bana salyangoz der. Ben de öyle... Sarışın kız merakla çatılmış kaşlarını bana çevirdi:

“Sana Salyangoz mu diyorlar?”

Murathan kıza o kadar yaklaştı ki neredeyse burnu kızın suratına değecekti.

“Siz yeni mi tanıştınız la?”

“Benim kendimce yarattığım bir salyangoz felsefem vardır.”

Gülümseyerek dirseklerini masaya koydu.

“Salyangozlar su ile beslenerek fiziksel anlamda büyürler. Tuz döktüğünüzdeyse köpürerek erir ve fiziksel olarak yok olurlar. Suyu; iyi duygular olarak, tuzuysa; kötü duygular olarak düşünelim. Bir de aşk vardır. Kimi zaman iyi, kimi zaman kötü bir duygudur. Güzel ve kötü duyguların karışımıdır. Yani; tuz ve suyun birleşimidir. Gözyaşı gibi. Çok yoğun bir mutluluk sonucunda gözyaşı akar ve çok yoğun bir mutsuzluk ya da acı sonucunda yine gözyaşı akar. Neye olduğunuz önemli değil, eğer aşıksanız, gözyaşı akar. Nasıl hissettiğinizi tam olarak anlayamazsınız. Gözünüzden akan tuzlu sudur. Salyangozları fiziksel olarak öldüren tuz ve yine fiziksel olarak

büyüten su, birleşip gözlerinizden akmaya başladığında, ruhunuz büyümeye başlar. Her gözyaşında biraz daha büyür yırtık saten ruhumuz. Bu yüzden, ruhu yeterli büyüklüğe ulaşan insanlar yağmurdan kaçmaz. Bu yüzden yağmur bir aşığa romantik gelirken, sıradan birine ıslanmış kıyafetlerini düşündürür. Bu yüzden salyangozlar yağmurlu havalarda görünür.”
Kız, etkilenmişti.

“Ben de ilk duyduğumda şaşırmıştım. Çirkinlikle alakalı bir geyik diye düşünmüştüm.”

“Ben çirkin miyim?”
Her suratıma baktığında yaptığı gibi yine gülümsedi.

“ Mesela salyangoza bakmaya bile iğrenen bir sosyete güzeli farkında olmadan da olsa suratına salyangoz sürmektedir, genç kalmak için. Salyangoz güzelliktir, salyangoz evrenin şifrelerinden biridir, eğer görmeyi bilirsen… Ne kadar çirkin olduğu önemli değil. Zaten aşıklar da, aşkının sümüksü bedenine değil kabuğunun içinde saklı olan özüne aşıktır.”
Murathan alnıma vurdu.

“Tamam la, beynimi emdin be!”

Her kafam iyi olduğunda bu düşüncemi anlatırım. Bu yüzden bana salyangoz derler. Zürafanın o güzel yüzündeki, ufacık bir gözenek için bedenimden vazgeçebilirdim, tıpkı yaşlı teyzelerin suratlarındaki salyangozlar gibi. Bu yüzden, bana salyangoz derler. Memnun oldum mırık…

Murathan’ın kemiksi, zayıf yüzüne gülümsüyordum. Bir yandan da çürüyen dostuma üzülüyordum. Çürüdüğü için değil, seyrekleşmiş dostlarımdan biri daha yok olmaya başladığı için. Aramızda sekiz yaş filan fark vardı ama dışarıdan bakılınca babam gibi gözüküyordu. Biram ve içkilerim bitmişti. Yeni bir bira söylemeden önce kalkıp işemeye gittim. İçerisi baya kalabalıklaşmıştı. Sigara içmeye de izin vermeye başlamıştı mekan sahipleri. Çerez tabakları küllük niyetine kullanılıyordu. Kafam tam çakır olmuştu. Tuvaletin önünde sıra vardı. Ben de bekleyecek durumda değildim ve kadınlar tuvaletinin önünde duran kızdan kibarca rica edip kadınlar tuvaletine girdim. Makyaj yapan kızlar bana tepki göstermek üzere döndüklerinde yine kibar ve sempatik bir şekilde kafamın iyi olmaya başladığını ama henüz sarhoş olmadığımı, çok sıkıştığımı ve hiç birine tecavüz girişiminde bulunmayacağımı açıkladığımda gülümseyerek sıkıntı çıkarmaktan vazgeçtiler. Boşalan kabine girdim ama kapıyı kapatmayı unuttum. İşimi bitirip kabinden çıkmak için arkamı döndüğümde makyaj yapan kızlardan birinin kapının önünde dikilmiş ayakta durmaya çalışarak bana gülümsediğini gördüm. Tam çıkacakken yakamdan tutup içeri çekti ve

dudaklarımı öptü. Yaşlı bir amcanın dudağımı öpmesinden farkı yoktu. Zürafa'ya o kadar çok alışmıştım ki benim için artık beş tane cinsiyet vardı. Kadınlar, erkekler, eşcinseller, Zürafa ve Türkçe Pop müzisyenleri. Müzisyen; baş harfi büyük yazılabilecek bir kelimedir, bahsedilen müzisyene bağlı olarak. Ben sadece Zürafa'ya ilgi duyuyordum. Kızı yakasından tutup duvara yasladım. Kız, cinsel güçte doruk yaptığımı zannetmiş olacak ki ensemdeki eline saplı tırnaklarını saçlarımın arasına geçirdi. Bu kez kızı itip kulağına yaklaşıp fısıldadım;

"Vaktini benimle harcama hanımefendi. Ne seni ne başka bir kadını istemiyorum."

"Sevdiğin biri mi var?" diye sordu acıyarak.

"İstemediğim kadınlara o da dahil artık."

Pek bir şey anlamamış olacak ki boş boş suratıma baktı. Sağ yanağından nazikçe öpüp arkamı dönüp çıktım. Geri dönüp sol yanağından da öptüm. Gereksiz bir alışkanlık işte… Aynada suratıma baktım. Sonra kendi kendime düşündüm. Kadınlar tuvaletindeyim, güzel ve bakımlı bir kadın aniden dudaklarıma yapışıyor ve ben itiyorum onu. Hiç erkekçe olmadığını fark ettim ve kıza dönüp baktım. Hala bana bakıyordu şaşkınlıkla. Kendini yüksek ihtimalle çirkin hissetmeye başlamıştır bile. Tekrar arkamı döndüm tuvaletten çıkmak için. Şöyle bir durdum ve hızla arkama dönüp kızın dudaklarına yapıştım. Kabini kilitledim ve kızın vücudunu bir çocuk mezarlığına dönüştürene kadar da dışarı çıkmadım. Dışarı çıktığımda; giyotinle sünnet olmuş bir çocuk gibi hissediyordum. Fiziksel anlamda haz duymadım. Sadece egom tatmin olmuştu.

Dans pisti, frotörizm* sorunu olan insanlarla doluydu. Dans etmekten çok birbirlerine sürtünmeye çalışan insan sürüsünün arasından kurtulup masama ulaşmaya çalışıyordum. Adım atacak yer yoktu. Murathan, ayağa kalkmış herifin tekiyle itişiyordu. Sarışın kız da aralarına girmiş onları ayırmaya çalışıyordu. İçimdeki hırsı atmak için güzel bir bahane yakalamıştım. Elime bir votka bardağı alıp, insan kalabalığını yara yara koşarak masaya gittim. Arkası dönük herifi ensesinden yakalayıp kendime doğru çevirdim. Yok artık! Bu, Zürafa'nın yanındaki o züppeydi. Yakasından sıkıca tutup burnuna sağlam bir kafa attım ve masaya yığıldı. Sarışın kız dönüp;

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırıp beni ittirdi. Gülümseyerek kızı iki omzundan tuttum ve yandaki masaya doğru ittim. Masanın üstündeki içkilerle birlikte yıkıldı kız yere. Zürafa'nın kanını emmiş bu sülüğü gebertmemem için hiçbir sebep yoktu. Yerde kıvranıyordu. Saçından tuttum sıkıca. Dudağının

ortasına birkaç tane sertçe yumruk attım. Bodyguardlar koluma girip çekiştirmeye başladılar. Murathan bardağın tekini, beni tutan adamların birinin kafasında parçaladı. Bende diğer adamın gözüne güzel bir dirsek attım. Tuna'yı kucağıma aldığım gibi koşarak çıktım mekandan. Uzun bir süre Murathan, ben ve kucağımdaki Tuna kahkahalar atarak koştuk. Korkudan ağlamaya başlamış olması gereken Tuna güldükçe, biz kahkaha atıyorduk. Bir bakkalın önünde durduk. Murathan'la birer tane bira aldık, Tuna'ya da lolipop. Bakkalın biraz ilerisindeki kaldırıma oturduk. Murathan elini omzuma attı.

"Kardeşim seni çok seviyorum. Harbiden iyi bir dostsun. Artık yolun sonuna yaklaşıyorum. Ne olursun bana bir şey olursa Tuna'ya sahip çık."

Haklıydı. Ama buna inanmak, daha da önemlisi; onu buna inandırmak istemiyordum. Suratımdaki umutsuz ifadeyi gülüşümün arkasına sakladım.

"Salak salak konuşma birader. Daha senle balıkçı açacağız. Amasra'dan balık ve salata ustası getirteceğiz. Parayı kıracağız, güzel iki manita alıp, tekneye atlayıp, cigara takılacağız. Yaşlanıp, balıkçıyı Tuna'ya bırakacağız."

İkimiz de gülümsüyorduk. İkimiz de bu dediklerime inanmıyorduk. Sadece yan yana oturmuş, beyin mastürbasyonu yapan, iki yıllanmış dosttuk. Murathan iyice titremeye başladı ve Tuna huysuzlanmaya başladı. Gitme vakti gelmişti. Kalktım, bir taksi çevirdim. Murathan'a sıkıca sarıldım. Tuna'yı öptüm. Taksiye binip gittiler. Ben yalnız kaldım. Gece, yalnız kalmak gibisi yoktur. Aslında yalnız kaldığımızı sanırız ama en kalabalık anlar o anlardır. Tüm sevdiğiniz kadınlar, tüm eski dostlar, tüm canınızı yakanlar, tanıdık ölüler, tüm özlediğiniz insanlar oradadır. Hepsi beynini tırmalar. Eve gidemezsin. Ayılmak istemezsin. Sabah olsun istemezsin. Benim özlediğim kimse yok. Zürafa'yla geçirdiğimiz günleri özlüyorum ama Zürafa'yı asla. Eve gitmek için henüz çok erken. Ceyhun'u aradım. Yani Ceylan'ı. Liseden arkadaşımdı. Çok delikanlı bir herifti. Bir gün bir geldi, bizim delikanlı, atarlı Ceyhun ; Ceylan olmuş topuklu ayakkabı için alışverişe çıkıyor. Kendi ayağına uyan bir topuklu ayakkabı bulamadığı için sinirleniyor… Bize fark etmez. Liseden beri dört kişiyiz. Çingene Baybars, ben, Ceyhun (namı diğer Ceylan), bir de Süha. Baybars, Bentderesi'nde doğmuş büyümüş. Yan kesicilik, torbacılık, taksicilik derken başına iş alabileceği her mesleği yaptı. Müzik konusunda inanılmaz yeteneklidir. İnanılmaz klarnet çalar, bir de çok iyi kavga eder. Hiç geri vitesi yoktur. Süha, pandomimcidir. Biz palyaço der takılırız, çok kızar. İyi çocuktur. Sanat dışında hiçbir şeyle uğraşmaz. Dördümüzün de ortak özelliği cigaradır. Bir araya gelip bir üçlü sardık mı, üç duble rakıdan sonra muhabbetin dibine vururuz. Ne zaman ki Baybars klarneti öttürmeye başlar açarız biraları kafayı ayıltıp sızarız. Aradım

Ceyhun’u. İşi bitmiş eve geçiyormuş (sanki bir işi varmış gibi). Toplanıp içelim diye karar aldık. Geri kalanları o organize edecekti. Mesafe uzundu ama ben yürümeye karar verdim.
Kırk dakika kadar yürüdüm. Gülizar hanımı düşünüyordum. Zurafa’yı düşünmüyor oluşumu düşünüyordum. Sigaranın filtresini kemiriyordum. Cebimdeki madeni paraları elimle yoklayıp kaç param olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bir türlü sayamadım. Caddenin köşesini dönerken, şişman bir kedi cesedi gördüm. Dişleri birbirinin içine geçmişti. Azraililine kükreyerek ölmüştü sanırım. Öleli birkaç saat olmuş belli ki. Küflü kokusu, caddenin girişinde volta atıyordu. Bir tıslama sesiyle irkildim. Bel hizasındaki bahçe duvarının ardından beyaz bir kedi kısık gözleri ve sivri dişleriyle bana tıslıyordu. Tüyleri diken diken olmuştu. Kediler estetik açıdan çok hoşuma gitse de yakınlaştıkça nefret ediyorum kedilerden. İki adim geri gittim. Suratıma atlama ihtimalini düşündükçe kalp atışım hızlanıyordu. Kalp atışım hızlandıkça da nefesim daralıyordu. Ben geri adim attıkça o bana doğru başı hafif eğik yaklaşıyordu. Suratındaki o yara gibi ifade gittikçe netleşiyordu. Geri geri karanlık caddenin içine doğru yürüyordum. Ben adımlarımı hızlandırdıkça o yavaşladı. Sonunda durdu ve kedinin cesedinin yanına gitti. Her yerini kokladı, etrafında gezindi. Ters çevirip ölü kedinin vücudundaki kurtları patileriyle temizledi. Arkasını dönüp bir süre daha bana baktı ay gibi parıldayan gözleriyle. Sonra, bir süre daha koklayıp bahçe duvarının öteki tarafına atlayıp geceye daldı. Şaşkındım… Kedinin annesi olamazdı, yerde yatan cesedin sahibi. Aynı boydalardı. Eşinin cesedini korumaya çalışan ve doğaya inat cesedin üstündeki kurtları temizleyen bu kedi, Zürafa’nın anasına avradına sövmem için alaycı bir sebepti. Bir taksi çevirip karavanıma gittim. Karavana bindiğimde son gaz kedi cesedinin olduğu yere gittim. Cesedi bir çöp poşetiyle tutup aldım içeriye. Atölye’ye gittim. Kediyi içerdeki masanın üstüne koyup tuzladım. Telefonum çaldı. Arayan Ceyhun’du:
“Neredesin lan?”
Bir süre kekeledim:
“Yoldayım kardeş, iki dakikaya oradayım.”
Geri kalan tuzları da cesede döküp dışarı çıktım. Son hız Ceyhun’un eve gittim. Caddenin köşesinde beyaz kediyi görüp durdum bir kaç saniye. Camı açıp uzaktan izledim. Cesedin olduğu yeri koklayıp koklayıp çığlıklar atıyordu. Bir bebek ağlaması gibiydi. Gülümsedim, sevdiği dişiyi ona tekrar kazandıracağımı düşünerek yoluma devam ettim. Apartmanın biraz ilerisine park ettim karavanımı. Binanın yosun yeşili dış kapısını ittirdim. Gıcırtılarla içeri buyur etti

kapı. En üst kata çıkıp 10 numaranın ziline bastım. Bülbül'leri taklit eden kapı zili Ceyhun'u çağırdı. Kapıyı açtı Ceyhun. Sakallarının arasındaki rujlu dudakları gülümsedi beni görünce:
"Herkes geldi, nerde kaldın lan?"
"Anca geldim kardeş"
Gözlerini devirip sarıldı. Parfüm niyetine sürdüğü gül kokusu burnumdan içeri aktı. Cesetlerin parfümü... Ne zaman bu erkek postu giymiş kadına sarılsam kendimi morgda gibi hissediyordum. İçeri girdim. Ayakkabılarımı yatağa girene kadar çıkarma alışkanlığım olmadığından direk daldım eve. Kibarca ensemden tutup çekti. Sahte gülümsemesine eşlik eden gözleriyle ayakkabılarımı işaret ediyordu. Çıkardım ayakkabımı ve ayni sahte gülümsemeyi suratıma yapıştırıp içeri girdim. Salonda kimse yoktu. Şaşkın gözlerle Ceyhun'a baktım. Suratındaki kadınsılığı biraz olsun artırabilmek için dudaklarını dolgunlaştırarak konuşmaya çalışıyordu:
"İntihar edelim dedik de... Terastaydık."
Anlamadığımı çatık kaşlarımla anlatmaya çalıştım. Terasa çıktığımda Baybars ve Süha terasın duvarındaydılar. İri yarı bedeniyle Ceyhun, seke seke yanlarına koştu. Koşarken aşırı kibar diksiyonuyla bağırıyordu:
" Hadi yavrum katıl bize! Yanımıza gel ve uçmayı öğrenmeye çalışan tavuklar gibi kaldırıma çakılalım." Öfleye pöfleye yanlarına gidip duvara çıktım. Aşağıya baktım. Üçüncü kattan sonrası zifiri karanlıktı. Betonu göremiyordum bile. Baybars ve Süha'ya döndüm:
"Napıyonuz?" Baybars, çingene tavırlarıyla elini kolunu oynatarak döndü:
"Sıkıldık kanki. İntihar yapmaya karar verdik." Ceyhun bilmiş bir tavırla Baybars'a döndü:
"Etmeye." Baybars kafasını yaklaştırdı:
"Etmeye?" Ceyhun bıkkın suratını Baybars'a çevirdi:
"İntihar edilir yavrum yapılmaz."
"Ölmeden bunu öğrenmem iyi oldu. Öbür tarafta niye öldüğümü sorarlarsa 'İntihar yaptım' demem artık." Ceyhun yavaşça artan kahkaha sesiyle Baybars'ın omzuna bir kere vurdu. Baybars aşağıya düşecek gibi oldu:
"Lan! Öldürecen mi beni yosma?" Süha sırıtarak dondu:
"Oğlum biz atlayıp ölelim diye çıkmadık mı buraya?"
"Tamam da kanki daha son konuşmamı yapmadım. Üstelik daha anamı babamı düşünecektim ben atlamadan." Duvardan geri indim. Baybars'la Süha'nın arasına geçtim.
"Birader siz neden ölmeye karar verdiniz?" Süha, Baybars'ın sözünü keserek

lafa girdi:
“Hayatında iyi giden bir şey var mı kardeş?”
“Bilmiyorum.”
“Demek ki yok. Olsa bilirdin.”
“Su an olmaması ilerde olmayacağını göstermez.”
“İleride olmasını istediğin bişey kaldı mı? Heyecanlandığın bir şey var mi?” Aslında son günlerde oynadığım bu katilcilik oyunu çok heyecanlandırıyordu ama hepsi intihar etmeye çok hevesliydi, kıramazdım onları. Öldükten sonra kimse, benim atlamadığımı bilmeyecek sonuçta.
“Doğru diyorsun kardeş atlayalım o zaman.” Dedim ve geri duvara çıktım.
“Üç dediğimde atlayalım o zaman.”
Herkes sustu. Nefes bile almıyorlardı. Baybars herkesin suratına tek tek baktı:
“ Yarın müzik yapacaktık kardeş. Ertelesek mi?”
Süha:
“Ben de aslında son bir kez şov yapsaydım.”
Baybars kendine yandaş bulmanın güveniyle sesini yükseltti:
“Değil mi ama kardeş yani? Ne bu acele?”
Ceyhun sessizce:
“Keşke her şey su anki olum korkusu kadar heyecan verebilse. Ertelersek sonu gelmez yavrum. Simdi yaptık yaptık.”
Ucu de susup aşağıya baktı. Baybars:
“Ceyhun alkollü bir şey var mı? Bari kafayı biraz çekelim de cesaret gelsin.”
“Metil alkol var güzelim içer misin?”
“Metil alkol ne lan?”
“Endüstride, çözücü olarak bazı boyaların elde edilmesinde kullanılıyor. 20 gramdan fazlası öldürür, azı gözü kör eder ama hemen ölmezsin. Kokusu da tadı da normal alkolle ayni zaten. Bir ara rakıların içine katmışlardı da bir suru insan olmuştu sahte rakı muhabbetine. Mideye indiğinde mide kendini koruyabiliyor. Bir

silkinti olmuyor yani ama bağırsaklara indiğinde, bağırsakları deliyor ve vücuda zehir yayılıyor. İçtikten sekiz saat sonra nalları dikersin.”
Tam o anda aklıma bir fikir geldi.
“Kardeşlerim size bir önerim var. Kelebeklerden bahsetmek istiyorum ama önce.”
Baybars:
“Kanki surda intihar yapacaz...” Ceyhun sözünü kesti:
“Edeceğiz yavrum.” Baybars bir yandan ters ters Ceyhun’a bakarak:
“He, şurada intihar edeceğiz yavrum(!),çiçekten böcekten bahsediyorsun!”
Gülümseyerek:
“Birader bir dinleyin ama. Bakin simdi kelebeklerin bir günlük ömrü vardır ve bunu her kelebek iyi bilir. Bu yüzden de ona göre hareket ederler. Hiç bir şansı ve hayali erteleme şansları yoktur. Her ani en iyi şekilde yaşamaya çalışırlar. Bir günlük ömrünüz olsaydı su anki gibi hareket etmezdiniz. Tüm hayallerinizin pesinden koşardınız. Şimdi buradan atlarsanız hem güçsüz cesetler olacaksınız, hem de bu hayatta istediğiniz hiç bir şeyi başaramadan gebereceksiniz. Kelebek olmanızı sağlayabilirim. Bir oyun oynayacağız.”
Baybars karışan kafasını kaşıyarak bana doğru eğildi:
“ Kanki testere filmine cevirdin la ortamı. Ne kelebeği, ne oyunu lan?”
“Bakin simdi. Tam dört kişiyiz. Dört tane de shot bardağı olacak. Üç tanesinde normal votka, bir tanesinde metil alkol olacak. Herkes tek tek zar atacak. En düşük zar atan shot bardaklarından birini kafaya diker. Dört el sonra aramızdan kimin gideceğine şans karar verecek. Hepimiz, 1 haftalık ömrümüz varmış gibi yaşayacağız. “
Ceyhun duvardan indi. Hepimiz arkasından baktık. İçeriye doğru, altı karpuz büyüklüğündeki kalçasını kıvıra kıvıra yürüyordu. Süha seslendi:
“Nereye lan sakallı lolita?”
“Nereyesi mi var? Vasiyetimi yazmaya gidiyorum. Haftaya ölürsem yazdıklarımı yerine getirirsiniz.”

Baybars içeri giren Ceyhun’a seslendi:
“Bizim başımız kel mi kanki? Ben de yazacağım.” Ceyhun bir şeyler söyledi. Baybars bize dondu:
“Ne dedi kanki?”
Anlamayışımızı ellerimiz ve dudaklarımızla gösterdik. Inatla seslenmeye devam etti:
“Ne diyorsun lan?” Ceyhun parmak uçlarında seke seke kapıya doğru koştu:
“Evet diyorum. Kafan kel bebeğim.”
“Genetik lan o. Üstelik anam kelliğin bana yakıştığını söyler hep.” Süha gülerek Baybars’ın kafasına bir şaplak atıp;
“Genetik ne demek biliyor musun lan sanki?” diyerek içeriye doğru gitti. Baybars:
“Biliyorum tabi kanki. MTA’yla alakalı tamamen.”
“DNA o kardeş.”
“MTA ne kanki o zaman?”
“Maden Teknik Arama kardeşim.”
Cehalet ve bilmişlik tartışmalarını duymuyordum artık. Parmak uçlarında koşuşturan Ceyhun gözlerimin yanmasına sebep olmuştu. Zürafa’nın ayakları geliyordu aklıma. Yer çekimine küfreder gibi parmak uçlarında karavanın içinde döne döne dans edişi, çalan müziğe karışan parmaklarından çıkan çıtırtılar beynimin içinde yankılanıyordu. Ensemde bir ürperti vardı ta kuyruk sokumuma kadar. Yanaklarımdan öptüğünde hissettiğim şeydi bu. Onurum ve pişmanlığım arasındaki soğuk savaş yerini nükleer bir yıkıma bırakmaya başlamıştı. Şarkıların hepsini söylemeye çalışırdı. Sesi çıkmazdı ki. Şarkıyı söyleyen kişinin sesini, o şarkılık ödünç alır dudaklarını öpücük saçar gibi oynatırdı. Bazen Janis Joplin’di, bazense Müzeyyen Senar. Ona en çok Charlyn Marie Marshall’ın sesi yakışırdı. O hep şarap içerdi. Ben ne bulsam onu içerdim. Onun, şarap dışında bir şey içtiği çok nadir görünürdü. Bir damla yaş, benden çekinir gibi titrek titrek uzun zamandır çıkmadığı yuvasından kendini bıraktı yanaklarıma. Yanağımda durup, bir teselli öpücüğü kondurup,

betona çakıldı çenesinin üstüne. Gözyaşımın yerdeki parçalanmış ıslak cesedine baktım bir süre. Ruhum bir damla daha büyüdü. Kafamı kaldırdığımda Ceyhun acıyarak suratıma bakıyordu. Gözlerimden çeneme kadar oluşmuş olan ıslak yolu dağıttım ellerimle.
“Ne bakıyosun lan?”
“Ağlıyorsun şapşal.”
“Ağlamıyorum lan. Ağlasam burnum akardı.”
Yalanıma az da olsa inanmadı ama uzatmadı konuyu. Anaç bir tavırla gülümsedi. Yavaşça donup içeri girdi.
Koltuğa yorgun bedenimi bıraktım. Günler ve geceler birbirine karışmıştı. Dün gece bu saatlerde Zürafa’yı yakıyordum. Hala uyumamıştım. Baybars ile Süha iki göz iki çeşme vasiyet yazıyorlardı. Ceyhun’da karşılarında oturmuş elinde fıstık yeşili bir mendil, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Uyuya kalmışım. Gözlerimi açtığımda saat sabahın altısı filandı. Koltuktan fırladım.
“Hadi bakalım sulu gözler! Ben kaçtım.” Dedim.
“Nereye lan?” Ceyhun’un kelimelerine hıçkırıklar yapışmıştı.
“Eve geçmem lazım. İşim var biraz.”
Ceyhun kalkıp sarıldı sıkıca, Süha; Brooklyn zencisi havalarında elimi sıktı, Baybars; kalkıp kafa tokuşturdu.
“Haftaya görüşmek üzere o zaman.” Dedim ve kapıdan çıktım. Bir iki basamak indim ki Ceyhun kapıyı tekrar açtı. Elinde bir zarf ve kâğıtla bana doğru koştu.
“Yavrum, sen vasiyet yazmamışsın. Al bunu. Aksam evde yazarsın haftaya yanında getirirsin. Unutma bak! Artık Çarşamba geceleri gün yapıyoruz.”
Gülümseyerek aldım zarfı ve ceketimin iç cebine koydum. Binadan çıkıp karavanıma bindim. Eve gidip su kediyle uğraşacaktım bir kaç bira devirip. Atölyenin yakınlarında çevirme vardı. Polis, elindeki el fenerini suratıma tutuyordu. Sağa çektim.
“Günaydın.”
“Günaydın memur bey...”

“Ehliyet ve ruhsat görebilir miyim lütfen?”
“Tabi ki buyurun.”
Cüzdanımdan ehliyetimi çıkarıp verdim. Torpidonun kapağını açtım ruhsatı vermek için. Torpidonun içindeki gecen ay kampta Zürafa ile çekildiğimiz fotoğraflar karşıladı beni. Derin bir nefes alıp fotoğrafların altında ki ruhsatı çıkardım. Polise uzattım. Polis biraz uzaklaşıp, polis arabasının içinde ki memura verdi ehliyetimi. Arabadan çıktım bir sigara içmek için. Beş tane arabanın en arkasında ben vardım. Benim arabamın yakınında, gelecek başka bir arabayı çevirmek için bekliyordu polis.
“Hayırdır memur bey?” dedim kibarca.
“Yakın zamanda yaşlı bir kadın kayboldu. En son buralarda görmüşler. GBT kontrolü yapıyoruz biz de.”
Doğru ya. Katil olduğunuzda polisler pesinize düşerler ve katil olmaman için seni içeri tıkarlar. Parası olmayan katilleri en azından...
“Hayırlısı memur bey. Umarım bulunur.”
Memur bey bugün pek sohbet gününde değildi sanırım. Hiç suratıma bakmadan yoldan gelecek bir sonraki arabayı bekliyordu. Bu sırada diğer memur adimi söyledi. Gidip ehliyetimi ve ruhsatı aldım. Arabaya bindim. Ruhsatı koymak için torpidoya eğildim tekrar. Ruhsatı koyup fotoğrafları aldım, ileride bir yerde dışarıya atmak için. İlk fotoğrafa baktıktan sonra, son bir kez diğerine bakmamın bir sakıncası olmaz diye düşündüm. Sonra bir diğeri, sonra bir diğeri... Yedinci fotoğrafta gülümsüyordu Zürafa. Parmaklarının ucunda duruyordu yine. Elimi tutuyordu. Sanki asırlar oldu elini tutmayalı. Gözlerimin içine bakıyordu, yanarken olduğu gibi. Nefesim daraldı. Kalbimin atisini burnumda bile hissedebiliyordum. Dişlerimi sıkmaktan çenem kasılmaya başlamıştı. Zürafa gözlerime bakıyordu. Gözlerim yanıyordu. O züppenin kafasını dağıtmak istiyordum. Yapacağım şey de tam olarak buydu. İçimdeki tüm hırsı o bara gidip, suratını dağıtarak atacaktım .

Birkaç metrekarelik karavan adıyla satılan evime gittim. Kedinin cesedi kokmaya başlamıştı. Karavanımı atölyeme doğru sürmeye başladım. Kediyi

atölyeye bırakıp biraz kestirecek, uyanınca Mehmet efendiden iki bira alacaktım daha sonra da dünyaya kürtaj yapıp, o züppeyi annesinin rahmine geri yerleştirecektim. Atölyeden içeriye girip kediyi masaya koydum ve tuzladım. Karavana zar zor yürüyüp kendimi yatağa bıraktım .

Uyandığımda hava hafif kararmıştı. Saat 6 civarındaydı. Günlerden Perşembe… Hızla kalktım yataktan. Hırsım geçmemişti. Atölyeye gittim. Çekicimi alıp karavanın sürücü koltuğunun altına koydum. Mehmet efendinin bakkalına gittim.

"İyi akşamlar başkan!" Suratıma baktı. Heyecanla gülümseyerek bir şey diyecekti ki aniden somurttu. Suratındaki çizgiler yeni çizgiler doğurdu.

"Duydun mu başımıza geleni?"

"Gülizar hanımdan mı bahsediyorsun?"

"He ya…"

"Sorma başkan yeni öğrendim. Keyfim kaçtı iki bira almaya geldim."

"Üzülürsün tabi ya. Pek severdiniz birbirinizi. O gün sarılırken gördüm sizi. O günün akşamı da Elmas hanım pazarda görmüş onu. En son o görmüş zaten. Bugün polise anlatıyordu orada duydum."

Ah memleketimin dikkat çekmeye hevesli kadınları… Yine kurtardınız kıçımı.

"Tabi abicim, çok severdik birbirimizi. Bulunur inşallah."

"İnşallah."

"İnşallah." Nedenini bilmesem de bir kez daha demek istedim.

"İnşallah."

Ben "İnşallah" dedikçe Mehmet efendi de kafasını sallayarak "İnşallah" demeye devam etti. Bu ilginç takıntısını istemeden bir oyuna dönüştürdüm. Bir süre kafamızı sallayıp İnşallahlaştık. Sonunda pes ettim ve biralarımı alıp kasaya koydum. Elimi tam cebime attım ki Mehmet efendi babacan bir tavırlar;

"İstemez koçum benim yerime de iç. Benden olsun."

"Eyvallah abi sağ olasın."

Biraları siyah poşete koyup kapıya yöneldim. Mehmet efendi arkamdan utana sıkıla seslendi.

"Yalnız koçum ben birden fazla bira içemiyorum."

"Yani?"

"Yani; benim yerime içeceğin benden olsun da tekinin parasını öde."

"Başkan dert değil ben ikisinin parasını da ödeyecektim zaten de sen dedin benden olsun diye."

"Ya doğru diyors…" lafını yarıda kestim.

"Tamam abicim. Şu ikisinin parası. Bu da fazladan bir bira parası benim

yerime bir tane içersin.”

“Sağ ol koçum. Bir dahakine benden olsun.”

“İnşallah.”

“İnşallah.” Şöyle bir durup suratına baktım. İnşallahlaşmacılık oyunumuzu yeniden oynamak istediğini farkındaydım ama artık gitmem gerekiyordu. Karavanıma bindim. Lisedeyken kavgaya gitmeden önce sert müzikler dinlerdim. Pantera – Walk şarkısını son ses açıp mekana doğru sürmeye başladım. Çok çocukça bir hareket olsa da cesaretlenmeme sebep oluyordu. Dert değil. Birayı, kutusunu dişleye dişleye içiyordum. Direksiyonu sıkmaktan parmaklarım sızlamaya başlamıştı. İnanılmaz bir nefret vardı içimde. Herifin suratını dağıtışımı hayal ettikçe daha da heyecanlanıyordum. Bazen vites değiştirmeyi unuttuğumdan karavanım kükrüyordu. Bu durum daha da heyecanlandırıyordu beni. Barın ışıkları uzaktan gözükmeye başlamıştı bile. Günlerden Perşembeydi. Barın tıklım tıklım olduğunu tahmin edebiliyorum. Yine de fark etmez. İlk biranın dibini yutup, kutusunu kafamda ezmeye çalışsam da bir türlü beceremedim ve diğer birayı açtım. Barın önünden geçerken içeriye baktım. Kapıda ego mastürbasyonu yapan bodyguardlar içerideki fahişe adaylarının ve cebi, babalarının parmak izlerinden oluşan paralarla dolu ahmakların koruyucusu gibi beklemekteydi. Benim işime ne o yosmalar ne de o vajina beyinliler yaramıyordu. Tek ihtiyacım olan o züppe barmendi. Karavanı barın biraz ilerisine park ettim. Torpidodan Zürafa’nın fotoğrafını çıkartıp cebime koydum. Çekicimi yokladım. Her şey hazırdı. Planım dışında… Doğaçlama takılmak en mantıklı planmış gibi geliyordu. Arabadan tam çıkacakken telefonum çaldı.

“Alo?”

“İyi geceler. Ben Murathan’ın alt komşusu Cenk.”

“Memnun oldum?”

“Murathan’ın evine gelebilir misiniz müsaitseniz?”

“Müsait değilim de bir şey mi oldu?”

“Evet…”

“Evet ne lan? Ne oldu birader?”

“Şey…”

“Ney lan?”

“Gelseniz iyi olur.”

“Tamam, hemen geliyorum.”

Her şeyi boş verip gazı kökledim. Murathan’ın evine doğru hızla ilerliyordum. Bu salak kendine bir zarar vermemiştir umarım. O züppenin ölümünü bir

süreliğine erteliyorum. Umarım Azrail benden hızlı davranıp o herifin canını almaz. Daha da önemlisi umarım Murathan hayattadır.

Birkaç dakika sonra Murathan'ın oturduğu binanın önündeydim. Binanın tüm ışıkları açıktı. Binanın kapısından girdim yukarı doğru çıktım. Bir yığın insan Murathan'ın evine doluşmuştu. İçeri girmek için izin istedim. Kimse umursamıyordu. Nazikçe hareket etmeye çalışıyordum ama içim içimi yiyordu. Şişman ev hanımlarının garip aksanları ve bir yığın saçma gürültü beynimi zonklatmaya başlamıştı. Nefesim daralmıştı. Nefes almayı bırakmış sadece nefes veriyordum. Sonunda göğsüme bir şey oturdu. Türkiye, nazik olmak için uygun bir yer değil.

"Açılın lan!"

Herkes sustu bir anda. Yürümeye başladım içeri doğru. Herkes önümden çekilmeye başladı. Murathan dizleri üstünde bir sehpanın üstünde yatıyordu. Salyaları damla damla eski ve kabarık parkelerine akıyordu. Saçları suratını kapatmıştı. Yanına kadar gittim. Saçlarını tutup kafasını kaldırdım. Tüm suratı kokaine bulanmıştı. Dili dişlerinin arasından çıkmıştı. Gözleri sonuna kadar açıktı. Bıraktım Murathan'ı. Yere yığıldı. Kafasının yere vuruşuyla çıkan tok sesle birlikte kalabalığa döndüm.

"Çıkın lan dışarı." Sakince konuşmaktan anlamıyordu bu insanlar. Sehpayı kaldırıp tüm gücümle duvara fırlattım. İrkildiler. Hızlıca dışarı çıkmaya başladılar. Temiz yüzlü bir çocuk yanıma geldi.

"Cenk ben. Bir saat önce beni aradı. Numaranızı verdi. Sizi aramamı ve Tuna'ya bakmanızı istediğini söylememi istedi."

"Nerde şimdi o?"

"Kim?"

"Anan nerede?"

"Anlamadım?"

"Tuna lan, Tuna! Nerede çocuk?"

"Odasında şimdi."

"Tamam git hadi. O numarayı da yırt at. Beni polisle filan uğraştırmaya kalkarsan seni Murathan'ın yanına yollarım, selamımı söylersin. "

Çocuk hiçbir şey demeden çıktı. Tuna'nın odasına gittim. Yerde yatmış, suratına bir yastık basmış, kokluyordu. Yastığı tutup çektim suratından. Gülümsüyordu tavana bakarak. Kucağıma aldım Tuna'yı. Kapıdan çıkmadan önce Murathan'a son bir kez baktım. İncecik vücudu yerde bir iskelet gibi duruyordu. Tuna'yı kucağımdan indirip Murathan'ın yanına gittim. Kollarından tutup koltuğa sürükledim ve oturttum. Küçük yaştan beri gözünden düşürmediği Ray Ban

gözlüklerini taktım gözüme. Masadaki kokaini bir peçetenin içine doldurup klozete attım. Başka bir peçeteyle ağzındaki salyaları sildim. Saçlarını geriye attım. Ölüm çiçeklerinin üstüne konan mavi kelebekler gibi kapandım üstüne. Gözlerimden birkaç damla yaş aktı. Kulağına doğru yaklaştım.

"Senin yaptığın işe sıçayım birader. Amasra'daki salata ustaları da, Karadenizli balık ustaları da, o meyhane de sana girsin. "

Tuna'yı tekrar kucağıma alıp evden çıktım. Binadan çıktığımda ambulans gelmişti. Ölmek üzereyseniz, ambulans ölmenizi bekler gelmek için. Ölümünüzü "X" Raporuyla resmiyete kavuşturup, sizi soğuk bir tenekeye koymak üzere yola çıkarlar. Ambulans sesleri eşliğinde adımlar attım. Tuna'nın suratına baktım. Gülümsüyordu, ambulansın ışıklarına bakıp. Karavanın arkasındaki yatağa yatırdım Tuna'yı. Yattı ve ilk kez gözlerime baktı. Gülümsemiyordu. Teşekkür eder gibiydi. Üstündeki atlet kirliydi. Atletini çıkardım. Gözlerim yanıyordu. Küçük karavan dolabını açtım. Zürafa'nın beyaz tişörtünü aldım. Geri döndüm Tuna'ya giydirmek için. Tuna'nın sırtında portremi gördüm. Portrenin altında "A Brother and A Wall" yazıyordu. Bir erkek gibi davranıp gözyaşlarımın gardiyanlığını yapacak gücüm kalmadı o anda. Yaşlar suratımdan akıp gitmeye başladı. İlk kavgamızda; "Sen; kardeşim ve sırtımı yaslayabileceğim en sağlam duvarsın." demişti. Hıçkırıklarım karavanın içinde yankılanıyordu. Tuna dönüp bana baktı. Dudaklarını büzdü. Dişlerimi sıktım ve kendimi tuttum. Gözyaşlarımı silmek için tişörtü gözlerime götürdüm. Zürafa kokuyordu. Sanki gözyaşlarımı silmek için yanıma gelmişti. Kapanan gözlerimi açamıyordum, yutkunamıyordum. Karnım kasılıyordu. Zürafa'yı tüm bedenimde hissediyordum. Gözlerimi nefretle açtım. Nefes almaktan vazgeçtim. O züppe daha fazla nefes almamalı! Tuna'nın üstünü giydirdim ve yatırdım. Zaten hemen gözlerini kapattı. Yanağından öptüm uyurken. Zürafa kokuyordu. Elimi cebime attım sigara yakmak için. Bir şey vardı cebimde. Cebimden çıkan Zürafa'nın fotoğrafıydı. Doğru ya bara giderken fotoğrafı cebime koymuştum. Unutmuşum... Karavandan çıktım. Sonra birkaç saniye bekleyip karavana geri girdim. Tuna'yı öbür yanağından da öpüp geri çıktım dışarı. Saat gecenin dördü olmuştu. Perşembe gecesi vardiyasını cumaya bırakmıştı. Hızla bara sürdüm. Uzun zamandır ilk kez müzik dinlemeden kullanıyordum karavanı. Bar kapanmıştı. Zaten kimseye yetecek gücümde kalmamıştı. Geri döndüm atölyeye. Atölyede biraz yattıktan sonra adam gibi bir hazırlık yapıp ertesi gün o züppenin işini bitirecektim. Gerçi uyandığımda yine günlerden Cuma olacaktı. Günler birbirine karışmaya başlamıştı iyice. Karavana geri döndüm. Gözlerimi artık açık tutmakta zorlanıyordum. Yattım. Yatak soğuktu. Zürafa'yı özledim.

Gözlerimi kapattım. Murathan’ı özledim. Kral arkadaşım, güzel insan… Cennete alınmayan damsız sap, kokainman baba ve sırtımı yasladığım en sağlam enkaz… Hoşça kal…

Uyanmıştım fakat gözlerimi henüz açmayı başaramamıştım. Ensemde ve çenemde inanılmaz bir ağrı vardı. Ağrı kesici almak için atölyeye gittim. Atölye inanılmaz kötü kokuyordu. Şu kediyi masada unutmuştum. Karavana geri döndüm. Tuna karşımda dikilmiş uyuşuk uyuşuk bana bakıyordu. Miyop gözlerimi kısıp saate baktım. Kaç olduğunu anlamaya çalıştım. Saat öğlen üç olmuştu. Tuna çoktan acıkmış karşımda dikilip uyanmamı beklemişti. Kendimi bir baba gibi hissetmek çok canımı sıkıyordu. Üstelik altına da yapmıştı. Her türlü hayvanın iç organlarını çıkardım, içini doldurdum ama bir çocuğun altını değiştirmek midemi bulandırıyordu. Tuna'yı yatağa yatırıp altını açtım. Bir süre nefesimi tutarak bu pis işten kurtuldum. Gittim ve kedinin leşini alıp atölyenin dışındaki çöp kutusuna attım. Eşine bir güzellik yapacaktım ama çok işim çıktı. Sırada yemek yapmak vardı. Ceplerimde ufak tüycükler dışında hiçbir şey yoktu. Beş kuruş parasız kalmıştım. Küçüklüğümden beri parayı nereye harcadığımı anlayamadım zaten. Ne de çabuk bitiyor bu paralar. Aklıma Gülizar hanımın kıyafetleri geldi. Umarım ceplerinde para filan vardır. Hemen Gülizar hanımın yanına gittim. Gülümseyerek kapıya doğru bakıyordu. Elimi cebine soktum. Cepleri bomboştu. Evinin anahtarını buldum. İçim heyecanla doldu. İlla ki evinde bir yerlerde para vardır. En kötü ihtimal altın bileziği filan vardır. Atölyeden çıkıp evine doğru gittim. Evde birilerinin olması riskine karşı kapıyı çaldım. Bir süre bekleyip bir kez daha çaldım. Kapıyı dinledim, hiç ses yoktu. Hızlıca anahtarı çıkartıp kapıyı açtım. Ev, geçmiş kokuyordu. Her yaşlının evi aynı kokar zaten. Sararan perdeleri kapalıydı. Eşyaların üstü beyaz örtülerle örtülmüştü. Kapıyı arkamdan kapattım. Aksi bir duruma karşı anahtarı da geri takıp kilitledim. Salona gittim. Her yer sepyaydı. Zaten yaşlıların evi hep sepyadır. Adnan Varveren, Ahmet Sezgin, Alfredo Kraus, Tony Dallara plaklarına bir göz attım. Plak çalar vardı pencerenin yanındaki masada. Tertemiz gözüküyordu. Çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için plakların içinden Paul Anka'nın plağını çekip aldım. Plakta; "Papa" ve "Flashback" adlı iki tane şarkı vardı. Alet çalışıyordu. Ayrıca "Papa" şarkısı da çok hoşuma gitmişti. Bu kadar temiz antikaların arasında bu şarkıyı duyunca hiç göremediğim geçmiş zamanlara gittim. İçimi bir huzur sardı. Plaklar insanı geçmişe götürür. Belki kara delikler de ileride insanları geçmişe götürür. Yoksa neden ikisinin de şekli aynı olsun ki? Aralarındaki benzerlikleri bir düşünsene… Evin içinde gezinmeye devam ederken bir sigara yaktım. Aç karınla sigara içmekten nefret ederim ama

her şey bir sigara yakmam için vardı şu saniyelerde. Ayrıca en son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum. Yaklaşık iki gündür açlıktan karnım ağrıyordu. Gülizar hanımın odasına gittim. İlk önce kıyafet dolabını karıştırdım. Naftalin kokulu kıyafetler dışında hiçbir şey yoktu. Çekmecelere yöneldim. Aynanın etrafına yapıştırılmış siyah beyaz fotoğraflar dikkatimi çekti. Gülizar hanım gördüğüm en çirkin kadınlardan biriymiş. Eskiden de somurtkanmış. Bir katil bile olsam, kadın bir kaç gündür atölyemde hiç durmadan gülümsüyor. Bu insanın, ölümüne gülücükler katan bir katil olmaktan gurur duydum, fotoğraflara baktıkça. Nedendir bilmem, katil sıfatı hoşuma da gitmeye başladı. Çekmeceleri açtım. İki tane Cumhuriyet altını, bir kaç tane yüzük, bir kaç tane nemlendirici krem bir de ipekten yapılmış bir cüzdan vardı. Cüzdanın içindeki elli yedi lirayı hiç üzülmeden büyük bir rahatlıkla cebime attım. Tam odadan çıkarken dayanamadım ve dönüp altınlarla yüzükleri de aldım. Mutfağa gidip buzdolabını açtım. Dolapta; zeytin, biraz Çerkez tavuğu ve biraz da elma vardı. İki tane elma alıp yıkadım. Tekini poşete koydum diğerini yemeye başladım. Plaklardan hoşuma gidenleri bir poşete koydum. Plakçaları da alırdım ama evin eşyalarının üstünü örten her kimse, fark edip sıkıntı yaratır düşüncesiyle hiç uğraşmadım. Zaten bundan daha iyi durumda olan bir plakçalarım vardı. Kapıdan çıkmadan önce delikten baktım sakin gözüküyordu apartman. Hızlıca kapıyı açtım, çıktım ve kilitleyip atölyenin yolunu tuttum. Atölyeye girdiğimde Tuna yere yatmış amaçsızca tavana bakarak gülümsüyordu. Elmayı verdim. Önce uzun bir süre kokladı, sonra kemirmeye başladı. Çıktım ve bir mağazaya gittim. Çocuk bölümünden Tuna'ya beyaz düz bir tişört alıp atölyeye geri döndüm. Tuna'yı giydirdim. Güzel ve sakin bir cuma günü geçirip, gece o züppeyi halledecektim. Saçımı yaptım, sakallarımı kısalttım, temiz kıyafetlerimi giydim. Plakları bir köşeye güzelce dizdim. Tuna'yı kucağıma alıp çıktım evden. Etrafı sarmaşıklarla kaplı bir yer vardı. Ne zamandır gitmek istiyordum ama bir türlü gidemiyordum. Bugüne kısmetmiş. Kendime pahalı bir kahvaltı tabağı, Tuna'ya da bir hamburger aldım. Allahtan yemekleri kendi yiyebiliyor. Bir kaç masa ötede güzel bir sarışın bana bakıyordu. Ben baktığımdaysa kafasını çevirip gözlerini kaçırıyordu. Bir yerden tanıyordum kızı ama nereden tanıdığımı çıkaramıyordum. Çaktırmadan ara sıra kıza baktım dikkatlice. Göremediğim için cebimden gözlüklerimi de çıkarttım. Gözlüklerimi takıp baktığımda kızın geçen günkü kavgaya sebep olan sarışın olduğunu hatırladım. Ayrıca züppeyle de aralarında bir şeyler vardı. Gözlüğü cebime geri koydum. Sigaramı filtreye takıp ayağa kalktım. Kızın yanına gittim nazikçe ve fazla yapmacık olmayan bir gülümsemeyle selam verip ateş istedim. Kız gülümseyerek bana baktığında tam

olarak emin oldum bu kızın o kız olduğundan. Sanki hala emin değilmişim gibi gözlerimi kıstım:

"Sen şu kavga sebebi kızsın yanlış hatırlamıyorsam?"

Kız utanarak gülümsedi.

"O gün ben istemedim öyle olmasını."

"Sevgilin kıskanç sanırım. Adı neydi?"

"Miraç... Ama o benim sevgilim değil ki... O benim abim."

İşte bu! Dua etsem bundan iyisi başıma gelemezdi.

"Abini biraz hırpaladık kusura bakma."

"Alıştım zaten ben. Üstelik o gün zaten kavgayı abim çıkardı."

"Abin her gün o barda mı çalışıyor?

"Evet."

"Sen de mi her gün çalışıyorsun?"

"Yok hayır. Beni eleman eksiği olduğunda ekstraya çağırıyorlar."

Tam o sırada bir tabak sesiyle irkilerek arkamı döndüm. Tuna hamburger tabağını yan masadaki bebek arabasına fırlatmıştı. Bebeğin annesi Tuna'ya bağırıyordu. Ben yanlarına gidene kadar da bağırmaya devam etti. Tuna durumdan memnunmuş gibi kahkahalar atıyordu kadına. Hiç kahkaha attığını görmemiştim. Tuna kahkaha attıkça kadın iyice çıldırdı. Bu durum beni de güldürmeye başladı. Bir kaç saniye sonra gülüşüm kahkahaya dönüştü. Tuna ve benim dışımda kimse bilmiyordu neden bu kadar kahkaha attığımızı. Gerçi Tuna'nın neye güldüğünü ben de bilmiyordum ama tahmin edebiliyordum. Kadının çaresizliğine gülüyorduk. Biz güldükçe iyice güçsüzleşmesi ve saçmalaması daha da güldürüyordu. Kadın sonunda garsonlara seslenmeye başladı. Bizi dışarı atmalarını istiyordu. Kahkahalarımız, haklı olan kadını haksız yapmıştı. Henüz konuşmayı öğrenememiş bu çocuk, bana ilginç bir şey öğretmiş oldu. Kahkahaların, sana zarar vermek isteyen insanları, ne kadar kısa sürede yıldırdığını görmek beni çok etkilemişti. Kısa bir süre kadınla konuşmaya çalışan garsonlar, sonunda kadını dışarı çıkarmak zorunda kaldılar. Üstelik bir de özür dilediler. Kahkaha atarken, sarışının bizden etkilenişi gözüme çarptı. Muhtemelen Tuna'yla kahkahalarımız ona iyi bir koca ve aile hayali kurdurmuştu. Her şey çok basit ilerliyordu. Hiçbir şey yapmadan kızı kendime çekmiş oldum. Bu kızı kullanarak o Miraç denen barmene iyice yaklaşıp, içini bebek bezleriyle dolduracaktım. Kızı, parkta biraz oturmaya davet ettim. Zaten dünden hazırdı ve hemen kabul etti. Parkta bir banka oturduk. Tuna'da çimlere yatıp ağaçları izlemeye başladı. Hava serindi ama Tuna halinden memnun olduğundan müdahale etmedim. Parkta, seyyar çaycıdan birer çay alıp sigara

içtik. Sohbet ettik. Güldük. Eğlendi.

Eve gitme vakti gelmişti. Sarışının da bizle gelmek ister gibi bir hali vardı. Aslında alımlı ve güzel bir kızdı. Hatta fazlasıyla cazibeliydi. Elma şekeri yalayan kız kılığındaki, kırbaçlı bir kadındı sanki. Üstünde gri bir kazak, altındaysa krem rengi bir tayt vardı. Uzun ve düzgün bacaklarına kayıp duruyordu gözlerim, her bacak bacak üstüne atışında. Eve gelmek istediğini fark edene kadar fiziksel özelliklerini incelemek aklıma gelmemişti. Hiç sesimi çıkarmadan karavana doğru yürümeye devam ettim. Nereye gittiğimizi sorgulamadan yürüyordu. Saçma sapan şeylerden bahsedip gülüyordu. Gözlerime ve dudaklarıma bakıp duruyordu. Özellikle gülümserken gözleri alt dudağıma kilitleniyordu. Zaten ben bile bıyıklarımdan dolayı uzun zamandır üst dudağımı göremiyorum. Karavanımın önüne geldik. Cebimden anahtarı çıkartınca gözleri kocaman açıldı.

“Yok artık! Karavanda mı yaşıyorsunuz?” nedendir bilmem hava atar gibi gözükmekten korktuğumdan, utanıp sıkılmaya başlamıştım.

“Ev de var aslında ama karavanda kalmayı tercih ediyoruz.”

“Ev nerede?” Cidden ben neden evim var dedim ki? Mütevazılık yaptığımı sanırken iyice karıştırdım işleri.

“Az ileride, bakkala gelmeden önce.”

“Aaaa! Benim babaannem de orada oturuyor! Komşu sayılırız.” Öyle bir baktı ki komşu sayıldığımızı söylerken, bambaşka bir şey demiş olmasına rağmen arada sırada onu eve atabileceğimi anladım. Gerçi ortada ev filan yok. Götürebileceğim tek ev Gülizar hanımın evi. Bilinçaltım Gülizar hanımın evini tarif etmeme sebep oldu. Bir yandan da Gülizar hanımın bu kızın babaannesi olmasından korkuyordum. Bu kadar fazla tesadüf beni kasar.

“Babaannenin adı ne?” kız şaşırdı.

“Ne alaka şimdi?”

“Gülizar değil babaannenin adı değil mi?” kız gözlerini kocaman açtı.

“Oha! Nerden bildin?”

Yok artık! Bu kadar fazla tesadüf hiç gerçekçi değil!

“Sen ciddi misin? Gülizar hanım senin babaannen mi?”

“Ya evet diyorum ya!”

Bir süre hiç konuşmadan suratına donuk donuk baktım. Şaşkına dönmüştüm. Kız aniden gülümsedi.

“Şaka yaptım be! Gülizar kim?”

O, kahkahalar atarken ben bir süredir ciğerime hapsettiğim nefesi dışarı bırakmaya başlamıştım.

Bu yapmış olduğu gereksiz şaka, aramızda oluşan seviyesiz bir samimiyetten dolayı canımı sıkmaya başlamıştı.

“Biraz şarap?” Uzun bir sessizlik ve bakışmadan sonra demem gereken şeyde tam olarak buydu.

“E sonunda sordun.”

Önden karavana bindi. Binerken içeride unuttuğum garip bir şey olup olmadığını düşünmekten garip garip sırıtıyordum.

“Karavan süpermiş ya! Duş var mı?”

“Yok… Evde duş alıyoruz.”

“ Karavanı neden evin önüne park etmedin?”

“E atölyem burada.”

“İnanmıyorum! Atölyen mi var?” Kendimi hiç bu kadar geri zekâlı hissetmemiştim. Neden bu kıza atölyem olduğunu söyledim ki? Heyecanla konuşmaya devam etti:

“Kesinlikle görmem lazım atölyeni!”

“Mümkün değil!” Aşırı tepkim onu şaşırtmıştı.

“Sakin ol şampiyon! Neden göremem ki?” Yalan söylemeye kalksam saçmalayacağımı farkındayım. Hafifçe gülümseyerek yaklaştım.

“Çünkü hanım efendi; atölyemde içini doldurduğum yaşlı bir kadın var ve şimdi seni oraya götürürsem korkar polise gidersin. Bu durum da benim başımı belaya sokar.”

Bir süre sessiz ve ifadesizce suratıma baktı. Kaşlarını çatıp hafifçe tebessüm etti. Gülümsemeye dönüşen tebessümün yerini hızla kahkahalar aldı.

“Çok garip birisin! Demek içini doldurduğun cesetler var.”

Babam küçükken hep derdi, dürüstlüğün her zaman işe yaradığını. Kız aniden gülümsemeyi bırakıp yaklaştı. Kısık gözlerini dudaklarıma dikti. Sanki benimle değil de, dudaklarımla konuşmak ister gibiydi:

“Bugün benim de içimi doldurmak istemez misin?” Aniden gözlerim açıldı. Bu kızın içini doldurmayı hiç düşünmemiştim. Aklıma sokmakla kendi için iyi bir şey yapmadı. Daha cümlesini bitirmeden kıza nasıl bir şekil vermem gerektiğini düşünmeye başladım bile. Süper bir vücudu vardı. Suratı çok işe yaramazdı ama idare ederdi. Bacak bacak üstüne attığı zaman inanılmaz estetik bir görüntü oluşuyordu. İri göğüsleriyse estetiği daha da uç noktalara taşıyordu. O ilginç ve güzel heyecan doldu içime.

“Büyük bir zevkle doldururum. Ama önce biraz şarap içelim.” Dudaklarını ısırarak kafasını salladı. Kalitesiz şaraplardan birini çıkartıp açtım. Karavan yatağına uzanmış beni bekliyor. Ne kadar da mutlu… Aklıma soktuğu sapıkça

şeylerden sonra onu bu kadar huzurlu görmek içimdeki heyecanı daha da artırıyordu. Kendimi dünyanın en güçlü insanı gibi hissetmeme sebep olacak kadar güçsüz ve güzeldi. Kızıl saçlara ve biraz daha güzel bir yüze sahip olsaydı dünyanın en güzel ikinci kadını olabilirdi. Huzurunu biraz daha artırmak için lounge müzikler açtım. Yumuşak sesli vokaller iyice gevşemesine sebep olmuştu. Kendini cennette gibi hissettiğinden eminim. Şarabı kadehe koydum. Bir tanesini hafiften taşırır gibi oldum. Bardağın yanındaki damlayı parmağımla temizleyip emdim. Şarabın tadı bile daha güzel gelmeye başlamıştı. Bir damla şarap içimdeki heyecanla birleşince huzurdan bile daha büyüleyici, bir o kadar da heyecanlandırıcı hissi avuçlarımda, göğsümde ve ensemde hissetmeye başlamıştım. Ne mükemmel bir haz! Yatağın oraya giderken ayağım Tuna'ya takıldı. Yerde uyuya kalmış. Ben sevişirken yanımda olmasını istemiyorum. Olduğu yerde bıraktım ve kızın yanına gittim. Yatağa oturduğumda belden üstü ayakta, altı yatar pozisyonda bana yaklaştı. Kendi vücudunu taşımakta zorlanan kolları o kadar gergindi ki bileklerindeki damarlar sanki derisinin üstüne çıkmıştı. Kolları titriyordu. İçinden geçen ılık kanı hissediyordum. Şaraptan aldığım her yudum daha da heyecanlanmama sebep oluyordu. Bir de üstüne kızın yabancı teni bana dokundukça iyice kendimden geçiyordum. Kollarımız birbirine dokunuyordu. Yumuşak ve soğuk teni ben yaklaştıkça pürüzsüzlüğünü yitiriyordu. Tüyleri diken diken oluyordu. Kolları her geçen saniye daha da çok güçsüzleşip titreşimlerini artırıyordu. İkinci kadehi koydum. Müzikler ikimizi de tahrik ediyordu. Şerefe yaptık. Yavaşça boynuma yaklaştı. Öpmekten korkar gibiydi. Sadece dudaklarını boynumda gezdiriyordu. Artık gözlerimi açık tutamayacak kadar bitkinleşmiştim. Ondan beklediğim öpücüğü vermedikçe kalp atışım hızlanıp şiddetleniyordu. Üstelik bu sefer kalp atışımdan rahatsız da olmuyordum. Bazen o kadar doğru yerlere dokunuyordu ki nefes almayı unutuyordum. Kafamı aşağıya doğru eğdim. Dudaklarını yaklaştırdı. Öpmeye cesaret edemiyordu. Dudaklarımızın milimlik uzaklığı o kadar güzel hissetmeme sebep oluyordu ki öpmemesi için içimden yalvarıyordum. Boynuna doğru eğilip az önce bana yaptığı şeyleri ona yapmaya başladım. Nefesi hızlanmıştı. Ara ara nefesine sesi karışıyordu. Avuçları arasına aldığı yatağın yorganını sıkıyordu. Hızlıca yatağa sırt üstü yatıp üstüne çekti. Öyle sert öptü ki dişlerimiz birbirine çarptı. Geri çekildim saniyelik bir nefes alma molası için. Gözleri kapalıydı ve suratında ifade yoktu.

"Sonsuza kadar seninle kalmak istiyorum" dedi. İşte bu yanlış bir laftı. Zürafa'nın bu sıralar etrafımda dolanıp benle dalga geçtiğini düşünmeye başladım. Kâğıtlara az önce bu sarışın karının söylediği şeyi yazıp eşyalarımın

arasına koyardı. Fiziksel heyecanım aniden söndü. Doldurmadan önce gördüğüm hayvan cesetleri gibiydi artık. Üstüne taytla kazak geçirmiş et, kemik ve deri yığını… Nefes nefese gözlerini açıp bana baktı:

“Hadi artık. İçimi doldursana” konuşmakta zorluk çekiyordu.

“Benim de tam olarak düşündüğüm buydu. Hadi şu şarabı bitirelim hemen.” Kızı atölyeye sokmadan önce kör kütük sarhoş etmek istiyordum. Böylece aşırı tepki verip çığlıklarla doldurmazdı sokağı. Ben de kanlı ve gürültülü bir cinayet işlemek zorunda kalmazdım. Kız o kadar tahrik olmuştu ki bekleyemiyordu. Şarabı kafasına dikti. Şarabı öğüre öğüre fon dip yapmaya çalışırken ben vücudunu inceliyordum. Derisi ve ten rengi çok güzeldi. Bu ten rengini ve pürüzsüzlüğü kaybetmek istemiyordum. Bu yüzden vücudundaki kanı çok hızlıca boşaltıp içini hemen ılık suyla hazırladığım alçıyla doldurmam gerekiyordu. Boyun, ense ve kasığındaki damarların hepsini aynı anda kesmeliydim. Kız şarabı bitirdiğinde ben tamamen hazırdım, kız ise kör olmuş gibiydi. Şarap çarpmıştı. Bir sigara yaktı ağzındaki tattan birazcık da olsa arınabilmek için. Sigaradan çektiği her nefesi şişenin içine üflüyordu. Yatarak bitirdiği sigaranın tüm çektiği dumanını şişenin içine doldurdu. Bana uzatıp saklamamı söyledi. Hoşuma gitti bu fikir. Hemen mantarıyla şişeyi kapattım. Gitmeye hazırdık. Müziği kapattım. Karavandan çıktık. Karavanın kapısını kilitlerken kız yere düştü. Atölyenin kapısını açana kadar kaldırmadım. Yerde kahkahalar atıyordu. Atölyenin kapısını açtım ve kızı kucağıma aldım. Her şey istediğimden daha iyi gidiyordu. Gözlerini, onu metal masaya yatırana kadar hiç açmadı. Üşümüş gibiydi. Masaya yatırdığım anda öpüşmeye çalıştı. O kadar kafayı bulmuştu ki dudağım yerine burnumu öptü ilk seferinde. Daha sonra dudaklarıma giden yolu öğrenince bir türlü bırakmadı. Sanki şarap kızı hızlı çekime almıştı. Yerinde durmuyordu. Ter bezlerinden yayılan koku midemi bulandırmaya başlamıştı. Birkaç saniye önce benim gömleğimi ve kendi kazağını çıkardı. Bordo bir sutyeni vardı. Dünya üzerinde sol elimle yapabildiğim tek şey sutyen kopçasını tek seferde açmaktır. Bu yeteneğim kızın bir saniye durup mimikleriyle beni takdir etmesine sebep bile oldu. Kız soyundukça daha da güzelleşiyordu. Bir tek suratı bu güzelliği bozmaya devam ediyordu. Kız tamamen anadan doğma önümde yatıyordu.

“İçini doldurmaya başlıyorum. Hazır mısın?”

“Evet” o kadar nefes nefese kalmıştı ki her harfi birkaç nefes aralıklarıyla söyleyebiliyordu.

“Sonsuza kadar benimle mi kalmak istiyorsun?”

“Evet!”

“Ne olarak peki?”

“Ya ne istersen! Hadi artık!” Şöyle bir baktım atölyeye. Karanlıktan ne var ne yok göremiyordum. Yılbaşı süsleri içeriyi aydınlatmaya yetmiyordu. Tam yanımdaki bıçağı gördüm. Bir sanat eseri olmak üzere olan kızın üstünden kalktım. Bıçağın yanına geçtim. Kız şaşırarak gözlerini açtı.

“Yine ne oldu be?”

“Lambaya ihtiyacım var. Olur musun?”

“Ne olur muyum?”

“Lambam…”

Kız tek kelime anlamamıştı. Boş boş suratıma baktıktan sonra girdiğinden beri ilk kez atölyeye bakmaya başladı. Gülizar hanımı gördü. Dönüp ben de baktım. Sol profilinden görüyorduk, Gülizar hanımın gülümseyen siluetini. Kız tekrar bana döndü ve bir cevap bekler gibi gülümseyen suratıma baktı.

“Aramıza hoş geldin!”

Bıçağı tam midesinin olduğu yere sapladım. Tavşanların ölmeden önce attıkları gibi tiz, sessiz ve kısa bir çığlık attı. Nefesi kesilmişti. Hızlıca ensesini, boynunu ve kasıklarını kestim. Kulağına eğildim:

“İçini çok güzel dolduracağım… Şey… Neydi? Bir dakika ya senin adın neydi?”

Kızın adını öğrenmeyi unutmuştum. Ne büyük saygısızlık! Kızın adını öğrenmem lazımdı.

“Dur kız! Kız! Ölme sakın bak! Adını söylemeden ölme!”

Titreyen dudaklarından sesler çıkıyordu. Hemen eğildim.

“Anlamıyorum!”

Meğerse boğazına dolan kanlardan dolayı nefessiz kalmış. Ondan ilginç sesler çıkartıyormuş.

“Bak ne olursun adını söyle!”

Boğazındaki kanlar içine aksın diye kaldırdım. Çoktan ölmüştü.

“Hadi be!”

Kızı bıraktım. Kafası masaya düştü önce. Sonrasında yavaşça masadan kaydı ve tüm vücudu yere yapıştı kanlar içinde. Hızlıca karavana gittim, yerdeki kanları daha sonra silmek için bir havlu aldım. Bir şişe daha şarap alıp atölyeye gittim.

Sabaha kadar hiç durmadan çalıştım. İnce ince, nazik ve dikkatlice uğraştım. Sonunda sanat eserim hazırdı. Kıza sutyeni hariç, önce iç çamaşırını, sonra taytını ve kazağını giydirdim. Bacak bacak üstüne attırıp oturttum. Saçları ve suratı ciddi ciddi çok rahatsız ediyordu. İçindeki alçı henüz çok

sertleşmemişti. En mantıklı şeyin kafası yerine bir lamba başlığı olması gerektiği düşündüm. Karavanda kısa devreden dolayı bozulmuş bordo başlıklı bir lamba vardı. Kafasını vücudundan ayırıp yerine lamba başlığı koydum. Boynuna ampul takma yerini monte ettim. Kabloyu, anüsünden bir kuyruk gibi çıkardım. Mükemmel oldu. Fakat düğmeyi neresine monte etmem gerektiğini bulamadım. Bacakların duruşu süperdi. Saç ve surat kirliliğinden de kurtuldum. Göğüsler! Bunu düşündüğüm için o an kendimle gurur duymuştum. Hala da duyuyorum. Düğmeyi tam silikonla dikleştirdim göğüslerinden birine yerleştirmeye karar verdim. Sol göğsünün içine yerleştirdim. Düğme tam göğüs ucuna denk geliyordu. Göğüs ucunu yukarı kaldırınca yanan ışık, göğüs ucunu indirince sönecekti. Tek eksik ampuldü. Metal masanın üstündeki ampulü söktüm ve lambaya taktım. Derin bir nefes çekip düğmeyi kaldırdım. Yanmadı… Birkaç kere daha denedim. Yine olmadı. Bir sorun vardı. Biraz salladım vurdum, yine olmadı. Boşuna kızı mundar ettim. Hayal kırıklığına uğramıştım. Ne eksik diye düşünürken fişi takmadığımı fark ettim. Çalışmayan aletleri tokatlayan Türk zihniyetimin, fişi takmayı unutması çok da garip olmamalı. Fişi, prize taktığım anda ışıl ışıl parlamaya başladı, yeni monte edilmiş kafası. Ampul, aynı ampuldü ama sanki atölye daha da çok aydınlanmıştı. Çok uykum gelmişti. Uyandığımda ilk iş sarı ampul almak olacaktı. Hem sarı ampul daha çok yakışır hem de metal masanın üstüne yapacağım yeni eserler için güçlü bir ampul lazım. En azından koku yapmasın diye sanat artıklarını çöp poşetine döktüm. Önceden poşete döktüğüm alçıyla karıştırdım. Böylece birileri bulup ortalığı ayaklandırmazdı. Alçı poşetini ve ne kadar çöp varsa hepsini doldurdum. Ağzını sıkıca bağlayıp başka bir çöp poşetinin içine daha koydum. Masanın etrafına su tuttum ve sildim. Saat; 05.26 olmuştu. Cuma gecesi bitmiş, cumartesi sabahına doğru ilerliyordu yelkovanın önündeki akrep. Çok yorulmuş olsam da birkaç saat içinde bir insanı lambaya dönüştürüverdim. Hazır sokak boşken hemen çıkıp çöpü attım. Karavana gittim Tuna’yı yatağa yatırmak için. İçi duman dolu şişeyi aldım. Birkaç saat önce şişedeki dumanların içinde gezdiği akciğer şu an, alçı ve çöplere bulanmış şekilde dışarıda duruyor. Daha da garibi birkaç saat önce sohbet edip öpüştüğüm kafası da aynı yerde. Böyle ironileri düşündükçe yaptıklarıma inanamıyorum. Atölyeye geri gidip şişeyi, kızın avcunun içine yerleştirdim. Diğer eli sol bacağının üstüne attığı sağ bacağında duruyordu. Bir sigara yakıp kızı izledim. Sanki lamba olmak için yaratılmış. Telefonumdan yavaş bir müzik açtım. Yere oturup sigara bitene kadar kızı izlemeye devam ettim. Miraç’ı yakalayıp buraya getirdiğim gün, o şişenin içindeki kardeşinin üflediği dumanları, ona son sigara niyetine içereceğim. İçim huzurla dolmuştu.

Gözlerim kapanmaya başlamıştı artık. Müziği kapatıp karavana gittim. Tuna'nın yanına yatıp ışığı söndürdüm.
Şerefsizin kardeşi, saf kadın, azgın velet… Adını da öğrenemedim. Tüm organlarını ve kafanı çöpe atmış olsam da çok üzgünüm, beni affet. Ruhun daha güzel bir yerdedir belki. Cennetin kapıları bana kapalı artık. Sana açtılarsa oradakilere selam et. Yalnız hissetmezsin kendini cennetin derelerinde bilirim ama yakında abini de yollarım yanına. Bir özür hediyesi olarak kabul et.

Gayrı resmi bir katil için her sabah gözler, beynin sol lobundaki bir zonklamayla açılır. Uyandığımda aklımda iki şey vardı; güzel bir serpme kahvaltı, sarı bir ampul ve Miraç. Tuna çoktan uyanmış suratına yastığı basıp kahkahalar atıyordu. Yataktan kalktım. Yüzümü yıkarken elimden hafif hafif ceset kokusu geliyordu. İnanılmaz bir heyecan kapladı içimi. Dişi lambamı tekrar görmek istiyordum. Yıllarca karşısında oturup ona bakabilirim. Kapıdan tam çıkacakken kızın kan kırmızısı çantası ayağıma çarptı. Keyfim yerine geldi. Bu kızda para çoktur. Çantayı açtım ve ters çevirip içini boşalttım. Lipstick, iki tane orta boy prezervatif, doğum kontrol hapı, sigara filtresi, sakız kutusu, rimel ve daha birçok gereksiz şeyin arasından cüzdanı düştü. Cüzdanını açtım. İki yüz lira, biraz bozukluk ve bir tane daha prezervatif vardı. Kızın çantası, cinsel eğitim seti olarak satışa sunulabilirdi. Paraları cebime koyup çantayı dolabın oraya fırlattım. Tuna merakla beni izliyordu. Bir çocuk için inanılmaz sıkıcı bir hayat yaşıyordu. Hiç oyuncağı yoktu. Karavanın içine baktım ama oynayabileceği hiçbir şey bulamadım. Dönerken ona bir oyuncak almaya karar verdim. Bu sırada prezervatif gözüme çarptı. Paketinden çıkartıp şişirdim. Lise zamanlarında palyaçoluk yapmıştım harçlık çıkartmak için. Sosis balondan köpek, kılıç, çiçek filan yapabiliyordum. Prezervatifle, sosis balon arasındaki tek fark kayganlaştırıcı krem. Prezervatifi güzelce yıkayıp şişirdim. Güzel bir kılıç yapıp verdim Tuna'ya. Oldukça hoşuna gitti. Muhtemelen çocuğun ilk oyuncağıydı. Bir erkek çocuğu için ilk oyuncağının prezervatiften yapılmış bir kılıç olması, geleceğine ışık tutan sembolik bir ironi sanırım. Umarım ilerde cinsel organını kılıç olarak kullananlardan biri değil, sevdiği kadınla ölmeyi hayal eden bir baba olarak kullanır. Hatta umarım sevdiği kadını yakıp, küllerini turşu kavanozuna koymak zorunda kalmaz. En sevdiğim dostumun çocuğunu mutlu etmiş olmanın gururuyla karavandan çıkıp atölyeye gittim. Dişi lambamı yaktım. Michalengelo, Davut heykelini yapacağı mermer kütlesine beş ay kadar bakmış. Eserini yaptıktan sonra, karşısına geçip baktığında yüksek ihtimalle şu anda hissettiklerimden farklı bir şey hissetmemiştir. İlk günler midemi kaldıran katil sıfatının yerini bir sanatçı kimliği almaya başladı. Cesetlerse birer sanat

eserine dönüşmeye başladı. Artık ben cesetlerin Michalengelo'suydum, insanlar birer tuval, bedenleri Mona Lisa, Ruhlarıysa boya takımımdı. Göğüs ucunu indirip söndürdüm, kızın parıldayan başını.

Taksiye atlayıp papazın bağına gittim kahvaltı yapmak için. Merdivenlerden aşağı indim tavukların oynak gırtlaklarını izleyerek. Ne kadar da yumuşak gırtlakları var. Havuzun kenarına oturup kahvaltı tabağı bir de demli çay istedim. Birkaç dakika sonra siparişlerim geldi. Yan masadaki gazeteyi aldım. Siyasi dalaşmalar, trafik kazaları, cinayetler, yemek tarifleri, spor sayfası ve magazin haberleri. Bunlar sanat ya da bilimle ilgili gelişmelerden daha mı önemli şeyler? Cidden insanlar bunlardan haberdar olarak mı güne başlamak istiyor? Sırasıyla; milletvekillerinin birbirine laf atışı, ehliyetsiz bir çocuğun köprüden aşağı uçarak arkadaşlarıyla birlikte ölümü, cinnet geçiren annenin bebeğini kesmesi, güllaç tarifi, Galatasaray'ın yeni transferi ve pavyonlardan çıkma bir kadının mini eteğini okuyarak güne başlayan bir insanın psikolojisi ne kadar normal olabilir? Gazeteyi okuduktan sonra trafikte dalaştığım bir adamı öldürüp, güllaç yaptıktan sonra mini etek giyip Galatasaray maçı izleyesim geldi. Bir de bu ülkede gazete okuyan insanlar kültürlü insanlar olarak düşünülür. Bu gazete güllaç tarifi dışında hiçbir şey katmadı mesela bana. Gazete okuyarak harcadığım vakti, kahvaltımı bitirerek değerlendirdim. Bir çay daha isteyip sigara yaktım. Param vardı. Kendime giyecek bir şeyler ve sarı bir ampul aldıktan sonra Miraç'ı kaçırıp öldürebilirdim mesela. Hatta güzel bir plandı bence. İki şekerli çayımı iki sigarayla bitirip, hesabı ödedim. Tam o sırada Tuna'ya kahvaltı yaptırmadığımı hatırladım. Nasıl bir salak sabah yeni uyanmış bir çocuğa yemek yerine, prezervatiften yapılmış bir kılıç verir ki? Bu kadar sorumsuz olmamdan hep nefret etmişimdir zaten. Marketten yiyecek bir şeyler alıp karavanın yolunu tuttum. Taksiyle Gülizar hanımın evinin önünden geçerken eve kimse gelip gitmiş mi diye bir bakmak için indim taksiden. Evin kapısını çaldım. Ses yoktu. Kapıyı açıp eve girdim. Ev bıraktığım gibi duruyordu. Ben neden bu evde yaşamıyorum ki? Atölyeye yakın, alt katı ve üst katı boş, ayrıca kira derdi filan da yok. Hem bu durumda bir evim, bir karavanım ve bir atölyem olmuş olur. Bir anda burjuvaya dönüşüveririm. Üstelik mahallede Gülizar hanımın evini bilen tek kişi Mehmet efendi. O da bakkal siparişleri için gelip gittiğinden bilir. Zaten çok yaşlı ve şekeri var. Bir ay içinde unutulur evi. Üst kattaki çocuk bakıcısı kadın dışındaki komşuların hepsi yaşlı ve kendine anca bakabilen kimsesiz insanlar. Komşuluk ilişkisi olduğunu sanmıyorum. Sıkıntılı bir durum olursa da bir şekilde işin içinden sıyrılırım. Tuna'yı karavandan alıp eve getirdim. Marketten kahvaltılık bir şeyler alıp karnını doyurdum. Oyuncağını elinden hiç

düşürmüyordu. Bu sefer tüm sorumluluklarımı yerine getirmiştim. Evden çıkıp, karavanımla barın yolunu tutmuştum. Bir mağazadan ucuz, kapüşonlu bir kazak aldım. Barın olduğu caddenin başına karavanımı park ettim. Kapüşonu başıma geçirip bara girdim. Miraç, barda bardakları silerken bir kızla sohbet ediyordu. Bardan çıkana kadar onu bekleyeceğim. Barın şarkı listesi inanılmaz güzeldi. İçtikçe içesim geliyordu. Kafayı bulmaya başlamıştım.

Artık akşam olmuştu. Hesapların hepsi Miraç'a gidiyordu. Bahşiş kutusundan o sorumlu gibiydi. Hesap isteyip parasını ödedim. Paranın üstünü kutunun içinde getirdi garson. Paranın üstünü alıp madeni paraları geri bıraktım. Cebimden çıkartıp Zürafa'nın resmini de kutuya koydum. Üstümden kazağı çıkartıp masaya bıraktım ve kalkıp içerideki başka bir masaya oturdum. Miraç'ı izliyordum. Kutuyu açıp madeni paraları, bahşiş kutusuna attı. Fotoğrafı çıkartıp bir süre kısık gözlerle baktı. Birden gözleri açıldı ve telefonunun ışığını fotoğrafa tuttu. Aniden etrafa bakmaya başladı. Mekân dolmaya başlamıştı. Batan gemiyi nasıl ki en son kaptan terk eder, cumartesi geceleri de barmenler için durum aynıdır. Garsonu çağırıp kulağına doğru bağırıyordu. Muhtemelen beni soruyordu. Garson oturduğum masayı gösterdi. Miraç masaya baktı bir süre. Masada iki tane kız oturuyordu. Miraç bara geri geçip birini aradı. Tek eliyle kulağını kapatmış telefonda birine sesini ulaştırmaya çalışıyordu. Bu gürültüde biriyle anlaşması çok zordu. Dışarı çıkması filan lazım ki bu da onun sonu demek.

Sakin şarkılar yerini dans şarkılarına bırakmıştı. Bana kalırsa bu çalan şarkıların müziksel bir değeri yok. İnsanlar bas sesi dinleyerek sallanıyorlar. İçerideki insanları izlemeye başladım. Barlardaki kızlar, bana tropikal adacıklar gibi gelirler. Dört tarafı erkeklerle çevrili et parçalarıdır onlar. Ada sayısı azaldıkça değerleri artar. Tatil için gidilir onlara. Bir haftadan fazlası sıkar. Bir de herkesin peşinden koştuğunuz zanneden somurtkan kızlar vardır. Bu tipler barın içinde gezinip tüm erkeklere bağırmaya çalışırlar. Ateş isteseniz şikâyetçi olurlar. İşte o adalardan birine düşerseniz, sonsuza kadar o adada mahsur kalırsınız ve yanınıza alabileceğiniz üç şeyinizi de yoktur. Barlarda dans eden erkeklerse inanılmazlardır. Beyinleri, Hannibal tarafından yenmiş gibi ortada gezinirler. Yabancı şarkıları söylemeye çalışırlar ama hep şarkıdaki cümlelerin son kelimesini bilirler. Bu yüzden on beş cümleden oluşan bir şarkıda ortalama olarak on beş kelimesini bağırarak söylerler. Daha da ilginci, bu canlılar sadece onlarla göz teması kurduğunuzda dans ederler. Onun dışında hafifçe sallanarak sanki kapıdan bir arkadaşı içeri girecekmiş gibi ileriye doğru bakarlar. Bir de, "Biz bu ortamları çok gördük, artık sıkıldık" tipi erkekler vardır. Bu tip

canlılarsa kesinlikle bulundukları ortamdan mutlu değillermiş gibi takılırlar. Etrafındaki kızlara genelde, bu tarz mekânları sevmediklerini, hayatta her şeyi tattıklarını söylerler ve kendilerini o ortamdaki en olgun insan gibi gösterecek her türlü cümleyi kurarlar. İlginçtir ki bu canlılar, her gece bir barda olup, etraflarında kız olmadığı zamanlarda daha önce kurdukları her türlü cümlenin tersine hareket ederler. Barlarda genelde kimse dans etmez. Çiftleşmek için ortada gezinirler. İçkileri sevdiklerinden değil, dans etmeyi bilmediklerini, dans ederek itiraf etmeye cesaret edebilmek için içerler. Bu insanlar bana, çiftleşme öncesi dans eden maymunları ya da dişinin etrafında gırtlağını şişirip, dönüp duran güvercinleri hatırlatıyorlar. Ne yazık ki bu insanlar, bir maymun ya da bir güvercin kadar dürüst değiller. Kafayı yemiş insan sürüsünü izlerken Miraç'ı unuttum. Barda yoktu. Heyecanla ayağa kalktım. Tuvaletlerin olduğu yere gittim. Dışkıları; erkek ve dişi olarak ikiye ayıran tek canlı olduğu için insan en üstün canlıdır. İnsanın hayatı cinsellik üstüne kuruludur aslında. Görmezden gelmeye çalışır ama gördüğü tek şey odur. Her şey çiftleşme korkusuyla ikiye ayrılmıştır. Tuvaletler, iç çamaşırları, kokular, hatta haklar erkekler için ve dişiler için ikiye ayrılır. Toplum düzeni önceleri yaşamış insanların sonraki kuşaklar üstünde yarattığı bir takım şizofreniden başka bir şey değil. Cinsellikten habersizmiş taklidi yaparken bile mastürbasyon hazırlığındadır birçoğu. Duyguları bastırmaya çalışırken sapıklaşmaya başladığını fark etmez. Belki ben duygularımı saklamaya çalışmadığım için kadınların kıyafetlerini görebiliyorum. Çoğu erkek, kadınların kıyafetlerini göremez. Bazı kadınlar formalite icabı giyinir. Bazı erkekler formalite icabı sevişir. Nedendir anlamam, bazı kadınlar tacize uğradığı için çığlık atabilme hayaliyle kıyafet satın alırlar.

Miraç erkekler tuvaletinden çıktı. Tam olarak karşımdaydı. Suratıma baktı. İlk karşılaştığımızda, taksiden inerken gülümsediği gibi fazla yapay olmayan bir gülümsemeyle sağ kaşına yumruğumu salladım. Betona düşmüş yetmiş kiloluk bir et kütlesi gibi ses çıktı. Elini kaşının üstüne koyup geri geri yürüdü. Sol diz kapağının yanına ayağımın altıyla, tüm gücümle bir tekme attım. Dizleri birbirine çarptı ve yere düştü. Elimi cebime attım. Akaşa almayı unutmuştum. Saçma sapan bir plansızlık yüzünden her şeyi riske atmıştım. Arkasını dönüp demir kapıya doğru hızla sürünen Miraç'ın kalçasının tam ortasına beş adım koşup bir tekme daha attım. Kalçasını tutmuş yerde kıvranıyordu. Bu sırada kızlar tuvaletinden çıkan bir kız bizi görüp çığlık atmaya başladı. Bir anlık refleksle dönüp tüm gücümle kızın boğazına bir yumruk salladım. Kız bir anda yere yığıldı. İşler iyice karışmıştı ama geri dönüş şansım yoktu. Miraç'ı almadan geri dönersem, korkup saklanabilirdi. Kızlar tuvaletine girdim. Yerde baygın

yatan kıza, şaşkınlıkla başka bir arkadaşı bakıyordu. Ağzını kapatan elleri titriyordu. Bana, korku dolu gözleriyle birkaç saniye baktı. Korkuyordu… Çığlık atmak üzereydi. Hızla üstüne yürüyüp ağzını kapattım. Çırpınıyordu ve çığlık atmaya çalışıyordu. Çok çaresiz ve güçsüzdü. Kalbim hızla atıyordu. İçimdeki korkunun yerini, sapıkça bir haz almaya başlamıştı. Kadını tırmalayarak ve ısırarak param parça etmek istiyordum. Özellikle bacaklarını ve karnını… Çırpındıkça bacaklarını oluşturan etler sallanıyordu. Dayanamıyordum. Kızın kafasını hızla duvara vurdum. Öğürmeye başladı. Bir adım gerilip tam dudağıyla burnunun arasına öyle bir yumruk attım ki elim sızladı bir süre. Kız yere yığıldı. İçimde inanılmaz bir coşku vardı. Bacaklarını sıkmaya başladım. Bir fare gibi bacaklarını kemirirken kapının açıldığını duyup, kabinin kapısını kilitledim. Kızın suratı şişmiş bacakları kanıyordu. İçimdeki sapıkça haz ellerimi titretirken bana neler olduğunu düşünüyordum. Küçükken gittiğim lokmacı teyze aklıma geldi. Tombik, şirin bir kadındı. Çiçek desenli uzun etekler giyerdi. “Güzel gözlü oğlum” derdi bana. Saçımı okşadığında inanılmaz şeyler hissederdim. Hele ki lokma yapmaya başladığında kafamın tepesinden enseme, daha sonra sırtımdan aşağılara görünmez bir sıvı akardı sanki. İnanılmaz bir his. Kime o hissi anlatmaya çalışsam beni anlayamadı. Kabinde, parçalamak üzere olduğum kızın yanında ayakta dururken tam olarak o bahsettiğim şeyi hissediyordum. Mayışmıştım ve gözlerim kayıyordu. Kabinin kapısını yarım açtım. İçeri giren son kız yerdeki kızı tokatlıyordu. Hızla kabinden fırladım. Kız daha kafasını kaldırıp beni görene kadar, ben botlarımın altını kızın suratına geçirmiştim bile. Bir anda üç baygın kız ve küçüklüğümü hatırlatan o hisle birlikte kadınlar tuvaletinde öylece kala kalmıştım. Ne yapmam gerektiği hakkında en ufak fikrim yok. Kızları yumuşak ve çıplak bileklerinden tutup kabine sürükledim. Klozete kucak kucağa yığıp, kabinin kapısını kapattım. Miraç! O ortalığı karıştırmadan hemen yakalamalıydım. Hızla koştum ve açtım kapıyı. Kapıda iki tane adam bekliyordu. Kızlar tuvaletinden çıkınca garipseyerek suratıma baktılar. Soğukkanlı tavırlarla gülümseyerek:

“Ben temizliyorum bu tuvaleti onlar kirletiyor.” dememle birlikte onlar da gülümsemeye başladı. Muhtemelen gece sonunda yatmayı hayal ettikleri kızları klozette baygın bulduklarında bana çok sinirlenecekler. Miraç ortalıkta yoktu ve iyice dolmaya başlayan mekanın sarhoşları sidik torbalarını iyice doldurmuş, boşaltmak üzere tuvalet kuyruğu oluşturmuşlardır bile. Sakin fakat hızlı bir şekilde demir kapıya yöneldim. Demir kapının kolunda kan vardı. Kapıyı açtım ve ara sokağa çıktım. Sağ taraf bina duvarının önündeki çöplerle örtülüydü. Sağ tarafa döndüm. Ara sokakta tek bir tane ışık vardı, o da önünde durduğum demir

kapının biraz ilerisini aydınlatıyordu. Işığın aydınlattığı bölgeden sonraki birkaç adımlık bölüm karanlıktı ve sonrasında aydınlık cadde gözüküyordu. Karanlığın içinden birkaç tane silüet gözüküyordu. Miraç birilerini çağırmış benim için geliyordu. Gördüğüm kadarıyla dokuz kişi filanlardı ve bana göre iri yapılılardı. Pek şansım yoktu yani. İçeriye girmeye karar verdim. Demir kapıyı açtığımda insanların baygın kızları tuvaletten dışarıya sürükleyerek bağrıştıklarını gördüm. İşler tamamen karışmıştı. Demir kapıyı kapatırken biri beni gördü ve yanındakine gösterdi. Kapıyı kapatıp çöplerin arasına gittim. Sokağın başından gelen kalabalık ışığın aydınlattığı bölümden yürümekteydi. Sekiz tane çakalın yanında Miraç vardı. Heyecanla bir şeyler anlatıyordu adamlara. Demir kapı açıldı ve etrafı yumruklayarak birkaç kişi çıktı. Ana avrat küfür ediyorlardı. Miraç, heyecanla çakallara demir kapıdan çıkan adamları gösterdi. İnanılmaz güzel bir yanlış anlaşılma vardı. Miraç, kapıdan çıkan çocukları, çocuklarsa Miraç ve adamlarını göremiyordu. Beni paramparça etmek üzere bir araya gelen iki grup birbirlerine saldırmak üzereydiler. Miraç incecik sesiyle kalabalığa seslendi:

“Tek başına yemedi adam mı topladın lan?”

Sinirden ağlayarak bağırdı çocuk:

“Ne istediniz lan kızdan?”

“Hesap mı verecem lan sana hıyar?”

İşte bu lafla ölüm fermanını imzalamış oldu. Şu saniyeden sonra Miraç benimdi. Çocuklar hızla Miraç’ın üstüne koşmaya başladı. Bu sırada Miraç’ın çakalları da hızla çocukların üstüne yürümeye başladılar. Sokak kavgaları filmlere benzemez. Kimin kime yumruk attığı belli değildir ve yumruk sesleri filmlerdeki gibi tok değildir. Yumruklardan çıkan çatırtılar, nefret çığlıkları ve “şşşşş” diyen insanlar dışında tamamen sessizlik vardır. Nedendir bilmem, birkaç saniye sonra bu sesleri kızların attığı çığlık sesleri bastırır. Miraç, adamların arkasına saklanmıştı. Işık, bir tek onu aydınlatıyordu. Ara sıra kavga edenlerin silüetleri kapatıyordu önümü. Kavga eden topluluk sokağın karanlık tarafındaydı ve hiç bir şey gözükmüyordu. Kavganın şiddetlendiğini çıkan seslerden anlayabiliyordum. Kavgayı bir süre gülümseyerek izledikten sonra elini cebine sokup arkasını döndü ve sokağın başına doğru yürümeye başladı Miraç. Barın güvenlikleri hızla demir kapıdan çıkıp kavgayı engellemek üzere koşuşuyordu. Muhtemelen bar boşalmıştı. Dikkat çekmemeye çalışarak demir kapıdan içeri girdim. Kabinin önündeki kızları ağlayarak ayıltmaya çalışan kızlar çaresizce suratıma baktı. Bir tanesi paçamdan tuttu:

“Ambulans ne zaman gelir?”

Deli gibi ağlıyordu. Muhtemelen saatlerce üstüne uğraştığı güzelliği, bir anda umurunda olmamaya başlamıştı. Acı ne doğal bir duygu. İnsanların gerçeğe en yakın oldukları an ya öfkelendikleri ya da acı çektikleri anlardır.

“Ambulans dışarda ama kavga olduğu için giremiyorlar.”

Kızlar hızla dışarıya fırladılar. Gözümü kapatıp birkaç saniye bekledim çığlık atmalarını. Üçten geriye doğru sayıyordum ama daha ikideyken çığlık atmaya başladılar. Gülümsedim. Küçükken okula koku bombası atıp ortalığı karıştırdığımda da bu şekilde gülümsemiştim. Doğamda saklı gizli ben ortaya çıkmaya başlamıştı. Bara gittim. Az önce birbirine kibrit çöpü gibi sürtünüp alev almaya çalışan gençlerin hiçbiri yoktu. Müzik çalmaya devam ediyordu. Bara doğru yaklaştım ve yanındaki odaya açılan kapıyı açtım. Güvenlik kameralarının canlı görüntülerini gösteren bir kamera vardı. Tuvalet koridoru, kavganın çıktığı sokağa açılan kapıyı, ön kapıyı, sahneyi ve bardaki kasayı gösteriyordu kapılar. Ekranın yanında video oynatıcı gibi bir şey vardı. Güvenlik kameralarındaki görüntülerin kaydolduğu cd vardı içinde muhtemelen. Cd çıkarma tuşuna bastım. İçinde cd yoktu. Kahkahalarla ekrana baktım. İnsanlar, barlarına güvenlik sistemi kurarken, güvenlik kameralarının işe yaraması için, kayıt cihazına cd koyacak kadar unutkan olmayan çalışanları işe alması lazım. Kavgaya başka insanlar da karışmıştı. Polis gelmişti ama işler çığırından çıkmıştı. Sokağın dar oluşu, aşırı panik yapan kızlar, yerdeki baygın insanlar ve sokağın sadece ufak bir bölümünün aydınlık oluşu işleri imkansızlaştırmıştı. Tuvaletin olduğu koridorda, kızlar hala baygındı ve unutulmuşlardı. Sahnede sadece ışıklar dans ediyordu bu kez. Ön kapıda, Miraç vardı. Gülümsediğim halde nefretle sıktığım yumruğumu ekran vurdum. Ekran sağlammış, kırılmadı. Tuttum ekranı ve duvarda parçaladım. Arkasındaki kablolar etrafa saçıldı. Odadan çıktım. Kapının orda Miraç’ı görüyordum. Miraç’ı döve döve kaçırmadan önce bara girdim. Kasayı açıp içindeki tüm paraları aldım. O kadar çok para vardı ki kafayı yemek üzereydim. Hepsini hızla ceplerime doldurdum. Ceplerim şişmişti ama hala aldığımdan fazla para duruyordu kasada. Poşet gibi bir şey arıyordum. Bu sırada gözüme vestiyer takıldı. Hızla vestiyerden içeri atlayıp bir sırt çantası aldım. Çantayı açıp içindekileri döktüm. Vestiyerden tam çıkacakken durdum. Birkaç santim arkamda bardaki tüm müşterilerin mal varlığı vardı. Yerimde kim olsa sevinçten ağlamaya başlardı. Son hız insanların montlarını karıştırıp cüzdanlarını çantaya atmaya başladım. Her an insanlar içeri girmeye başlayabilirdi, bu yüzden tek tek içlerindeki paraları alma şansım yoktu. Kısa bir süre içinde Tüm cüzdanları çantaya doldurdum. Vücudum adrenalinle, ceplerim ve sırtımdaki çanta paralarla dolmuştu. Hızla bara yöneldim. Kasanın içindeki paraların geri

kalanını çantaya boşalttım. Bahşiş kutusundaki paraları almayı da unutmadım. Zürafa'nın resmini bıraktım bir tek. Hiçbir hırsızın o resmi almayacağını bilirler. Alırsam hırsızın kim olduğunu tahmin etme şansları artar. Bardan en sevdiğim içki şişelerini çantaya doldurdum. Çantada yer kalmamıştım. Fermuar kapanmıyordu. Bu sırada bardan içeri sarı saçları ve kırmızılaşmış teniyle genç bir çocuk girdi. Çocuğu kibarca yanıma çağırdım. Çantanın içindeki şişelerden birini alıp sağıma koydum. Çocuk titreyen elleriyle yanıma geldi.

"Buyur abi."

"Kardeş şu çantanın fermuarını şu şekilde tutabilir misin?"

Çocuk itiraz etmeden tuttu. Çocuğun paraları görme ihtimali olmadığını biliyordum çünkü çakmak yaksam patlayacak kadar sarhoştu. Fermuarı tuttu. Sayesinde çantayı kapatabildim. Çocuğa dönüp nazikçe teşekkür ederek sağımdaki içki şişesini kafasında parçaladım. Çocuğun yere yığılan vücudunun üstünden atlayarak bardan çıktım. Vestiyerde cüzdanları karıştırırken güzel bir deri ceket ve palto görmüştüm. Önce deri ceketi sonra da paltoyu üstüme giydim. Çantayı sağ omzuma aldım ve yavaşça ön kapıya yöneldim. Çantayı taşımakta zorluk çekiyordum. Ön kapıdan kafamı hafifçe uzattım. Miraç yoktu. Bu kez dikkatli hareket edecektim. Planlı olacaktım. Bu gece şanslıydım ama şansımı zorlamamalıydım. Miraç'ı şu anda kaçırmam çok zordu. Üstelik Akaşa sıvısı da bitmişti. Şu Ermeni kadına gidip biraz daha almam lazım. İstanbul yolu gözüktü bana. Kapıdan yavaşça çıktım. Ortalıkta kimse yoktu. Arkamı dönüp bara baktım. İçeriye birileri girmişti. Hemen görüş açısındaki camın önünden çekilip duvarın arkasına saklandım. Dönüp yavaşça baktım. Beni görmediler. Güvenlik kameralarının gözetleme odasını gördü birisi ve müziği kapatmak üzere Dj kabinine gitmiş arkadaşına seslendi. Arkadaşı onu duymuyordu sesten bu yüzden yanına hızla koştu. Hemen uzaklaşmam lazımdı. Barın bahçesinden caddeye çıktım. Barın üç tarafı bahçeydi. Caddeden karavana doğru giderken barın yanındaki bahçeye baktım. Miraç oradaydı. Kendimi belli etmemem en mantıklısıydı. Dayak yediğimi düşünüp kendini güvende hissetmesi daha mantıklı. Hızla karavana doğru gittim. Kısa bir süre sonra iyice hızlanmış, yavaşça koşar gibi hızla yürüyordum. Birkaç adım sonra koşmaya başladım. Mutluluktan ağlamak üzereydim. Karavana birkaç adım kala arkama dönüp baktım. Barın dışındaki çalışanlar bağrışıyorlardı. Birkaç tanesi etrafa koşuşturuyordu. Bar sahibi diz çökmüş küfrediyordu. Bir polis memuru durumu anlatmaları için uğraşıyordu ama kimse ne anlatacağını bilmiyordu. İleriden onları izlerken gülümsemeden edemiyordum. Gecenin gölgeleri bugün sakladı beni koynunda. Hayatımı kurtarmakla kalmayıp cebime güzel de bir harçlık

koydu. Gece benden yanaydı. Yavaşça karavanın kapısını açtım. Saat üç buçuğu biraz geçiyordu. Karavanı çalıştırmam çok riskliydi. Kapıyı açıp girdim. Işıkları yakmadan sürücü koltuğunun arkasındaki koltuğa oturup ayaklarımı uzattım. Önümde yüksek bir araba olmadığından barı görebiliyordum. Karavanın bir yerlerinde güzel bir dürbün vardı. Eskiden seyahate çıktığımızda kullanırdı babam. Acaba babam şu an nerede? Karavanın arkasındaki dolabın çekmecelerini açıp el fenerini aldım ve dolabımı karıştırmaya başladım. Zürafa'nın resimleri ve hediyeleri vardı her yerde. En kötüsüyse hepsi Zürafa kokuyordu. Bu gece keyif kaçırmak yok! Çantanın içindeki şişelerden birini aldım. Karanlık olduğundan göremiyordum çantanın içini. Dışardan içeri süzülen ışıklar yardımıyla Safari içmek üzere olduğumu anladım. Ananas suyuyla iyi giderdi ama ananas suyu yoktu. Bu yüzden bunu sonraya saklayıp ananas suyuyla içecektim. Çantanın içinden çıkan bira en güzel içkiydi o anda. Yorgun olduğum zamanlarda bira dışında hiçbir şey görmek istemiyorum. Bu gece yarattığım karmaşa ve yaşadığım hazlar sıra dışıydı, büyüleyiciydi. Çantada ne kadar para olduğunu çok merak ediyordum. Şişeleri çıkartırken bile dışarıya saçılmıştı bir bölümü. Birayı açıp barı dürbünle izlemeye başladım. Barın önüne gelen polis arabasına birilerini bindirip duruyorlardı. Bugün karakolda şenlik var anlaşılan. Biraz dikkat çekme isteği biraz da alkol sebebiyle kendini yerlere atan kızlar vardı. Barın yakınındaki binaların hepsinin ışığı açıktı. İnsanlar balkonlara çıkmış olan biteni izliyordu. Barın biraz uzağında dört dişi Miraç'la gülüşerek bir şeyler konuşuyorlardı. Miraç mutluydu. Muhtemelen benim hastanelik olduğumu filan düşünüyordu. Miraç'ı çağıran polis memuru muhabbetlerini böldü. Benden bahsetmesinden korkmuyordum. Öyle bir ihtimal yoktu. Yanındaki egoist ayıcıklar muhtemelen herkesi sakat bıraktıklarını filan söylüyorlardır. Bu yüzden başına bela almamak için benle yaşadığı hiçbir şeyi polise anlatmayacaktır. Bu gece cidden baya şanslıydım. Sabahın ilk saatlerine kadar barın önündeki karmaşa bitmedi. Ben sadece Miraç'ı izliyordum. Günlerden pazardı ve çok param, büyük bir amacım ve çok işim vardı. Sabahtan İstanbul'a gidip akaşa sıvısından almam lazımdı, fakat Tuna'yı yalnız bırakamazdım. Miraç, birkaç kişiyle birlikte karavanıma doğru yaklaşıyordu. Karavana gelmediklerinden emindim. Sağa sola sallanarak, az önce kendi çöplüğünde ötmüş bir horoz kadar gururlu yürüyordu. Karavanın yanından geçerken gizlice izledim. Saçma sapan aksanıyla, ağzını bir sağa bir sola oynatarak:

"Miray'a ulaşamıyom lan kaç gündür." dedi.

Miray, kardeşinin adı olmalıydı. Kızın çantasından cüzdanını alıp paraları cebe

atmaya o kadar odaklanmışım ki kimliğine bakmayı akıl edemedim. Ne aptalım… Çantasını dolabın o taraflara fırlatmıştım. El feneriyle dürbünü ararken de görmüştüm çantasını. Dolabın oraya gidip çantasındaki cüzdanı çıkardım. Ehliyeti vardı.
ADI: MİRAY
SOYADI:TANLI
VER. İL/İLÇE: ANKARA
Devamında belge numarası veriliş tarihi filan vardı. Beni ilgilendiren şey adıydı. Miraç yanımdaki sokaktan aşağıya kadar inmişti. Çok uzaktaydı ama görebiliyordum. Yanındaki adamlardan biri gitmişti. Üç kişilerdi. Aslında Miraç'ı yakalamak için doğru zamandı. Yanındakilerin işini hallettikten sonrası kolay… Miraç'ı bayıltıp birkaç gün bağlardım. Cebime telefon şeklindeki şok cihazını aldım. Bacağına temas ettirdiğim kişi, anında iptal olurdu. Karavandan çıktım ve kapıyı kilitledim. Hava aydınlanmıştı ama sokakta kimse yoktu. Hızla yokuştan aşağıya doğru iniyordum. Miraç henüz açılmamış bir bakkala sinirlenmiş manav tezgahını kapatan demiri tekmeliyordu. Aramızda birkaç adım kalmıştı. Henüz görmemişti beni. Yanındaki herif Baygın bakışlarını üstüme çevirdi.

"Sigaran var mı birader?"

Adamın sorusuyla birlikte Miraç kafasını çevirip beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Var birader." diyerek burnunun biraz üstüne kafa attım. Miraç'a vurmak için döndüğümde suratındaki o korkuyu gördüm. Yumruğumu çenesine doğru salladım. Aniden kulağıma yediğim yumrukla afalladım. Kulağımda ilginç bir ses vardı. Kulağım sanki bir sobaya yapışmış gibi yanıyordu. Kafamı çevirdim yumruğun sahibini görebilmek için. Sekiz kişi bana doğru koşuyordu. Tam dudaklarımın ortasına bir yumruk daha yedim. O andan sonra o kadar çok yumruk ve tekme yedim ki gözlerim açık tutamıyordum. Bir süre sonra yere yığıldım. Son kez gözümü açtığımda Miraç'ı gördüm. Biraz sinirli, biraz da korkak bana bakıyordu. Ondan sonraki gördüğüm son şey; ayağındaki postalların tırtıklı tabanı ve ardından gelen fosfen ışıkları. Rengarenk ışıkların içine bıraktım kendimi.

Kendime geldiğimde vücudumun her noktası titriyordu. Fosfen ışıkları yavaş yavaş dağılmaya başladı. Ensem, buz gibiydi. Burnumdaki kanlar kurumuştu. Sol gözümü açamıyordum. Sağ gözümse bulanık görüyordu her şeyi. Aniden tokat yemeye başladım. Her tokatta kulağım daha çok zonkluyordu. Tokatlayanı, boğazından yakaladığım anda gözüm görmeye başladı. Sanki

eklemlerim donmuştu. Hareket etmekte zorlanıyordum. Oturur pozisyonda kalktım. Boğazını tuttuğum adam korkuyla bana bakıyordu.

“Yeğenim bayılmıştın, ben bu bakkalın sahibiyim. Uyan diye tokatlıyordum.”

“Saat kaç?”

“Altı buçuğu biraz geçiyor.”

“Ne?”

“Yediye geliyor saat.”

“Bugün günlerden ne?”

“Pazar abi.”

“Az önce yeğenindim?”

“Nasıl abi?”

Boğazından ittirdim. Hemen arkasını dönüp gitti. Dişlerimi sıktığımda tüm suratım ağrıyordu ama kendime engel olamıyordum. Karavana yürümeye çalıştım. Sağ ayağım uyuşmuştu. Tek gözüm açık, tek bacağımla karavana ulaşmaya çalışıyordum. Miraç, yanındakileri de peşinden sürüklemişti. Yakında evimde tam dokuz tane insan derisinden heykelim olacaktı. O şerefsizi ve onun yanındaki leş yiyicilerinin hepsini nezaketten çok uzak bir üslupla öldürecektim. Karavanın önüne geldim. Ellerim o kadar titriyordu ki anahtarı deliğe sokamıyordum. Sokaktaki memurlar bana bakıp üzülüyorlardı. Bana bakıp çocuklarını görüyorlardı. Oğlu olan her memur bugünü korku içinde geçirecekti. Benim de bir zamanlar babam vardı. Benim de bir zamanlar boyum kısaydı ve suratım köseydi. İri gözlerim parlaktı. Ben de Tom’un Jerry’yi yakalamaya çalışmalarını izledim ve ben de Tom çatıdan düştüğünde nasıl ölmediğini merak ettim. Ben de ilkokulda kızların eteğini açtım. Ben de arka mahallenin çocuklarıyla kavga ettim ve ben de tenekeleri ezip futbol oynadım. Daha sekiz yaşımdayken Hale öğretmen kolumdan tutup tüm sınıfın karşısında beni sağa sola savururken hoşlandığım kızın bana güldüğünü görmeseydim, seviştiğimde beni tatmin eden kızlar tarafından terk edilmeseydim, uyuşturucuya merak sarmasaydım, yaşadığım şehrin binaları bu kadar yüksek, insanları bu kadar acımasız olmasaydı ve hapisten yeni çıkan taksi şoförleri bu kadar çok kornaya basmasaydı, böyle bir psikolojiye sahip olmazdım belki de… Zürafa’yı hiç tanımasaydım ya da Zürafa, bir züppeyle aldatmış olmasaydı, katil olmazdım. Biraz daha şanslı olsaydım memurlar bu şekilde bana bakmazdı. Bir gün polisler kafamın tepesine bir lamba tutup neden insanları öldürdüğümü sorarlarsa gülümseyeceğim. Polisten tokat yiyeceğimi bile bile, ona yaklaşıp:

“İnsanlar neden küçük bir çocuğu öldürdü?” diye soracağım. Dayak

yedikten sonra bir daha konuşmayacağım. Karavana binip çantadan bir votka çıkarıp suratımı temizledim. Ellerimdeki kanı temizledim. Karavandaki tek aynaya baktım. Suratım ne de fena durumdaydı. Büyüdüğü için, hiç bu kadar pişman bakmamıştı suratıma. Alaycı bir tavırla gülümsedim. O gülümsemedi. Suratının ortasına bir yumruk attım. Suratım çatladı. Çocukluğum yanıma geldi. Bir elinde meybuz bir elinde Pokemon kartları vardı. Kucağıma yattı. Saçını okşadım. Onu çok özlüyorum ama artık ondan tamamen vaz geçme zamanı geldi. İkinci el bir Sig Sauer'i kafasına dayadım. Gözümden bir damla yaş aktı. Hıçkırmaya başladım. Kafasına sıktım. Kafatasından meybuz parçaları saçıldı. Pokemon kartları ve bedeni yok oldu. Meybuz parçaları eridi. Çocukluğumun cesedi gözlerimden aktı. Son kez bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağladım. Üzüldüğümden değildi bu gözyaşları. Hırstandı… Bir zürafanın benek sayıları kadar küfürbaz, bir salyangozun şeffaflığı kadar insandım. Bazı insanların elleri okşamak için yaratılmıştır, bazı insanların elleri sadece mastürbasyon için vardır, benim gibilerin elleriyse öldürmek için yaratılmıştır. O kadar öldürmeye açtı ki ellerim, pençesi olan hayvanların elleri manikürlü ve ojeliydi.

Dışarda kar yağıyordu. Uyuya kalmışım. Hava kararmaya başlamıştı. Tuna'ya bakamıyordum. Ağrılarım azalmıştı ve gözümdeki şişlik inmeye başlamıştı. Gülizar hanımın evine sürdüm karavanı. Eve girdiğimde Tuna üstüme koşup pantolonumu ısırmaya başladı. Acıkmıştı… Kucağıma aldım ve karavana gittim. Bir benzin istasyonuna gidip Tuna'ya hazır soğuk sandviçlerden aldım. Kaşarlı, jambonlu… Karavanıma dünyanın en pahalı benzinini almanın gururuyla İstanbul'a giden otoyola girdim. Elimi çantaya daldırıp herhangi bir içki şişesini kafama dikiyordum. Birkaç saat geçmişti ve çok sarhoştum. Bolu, Düzce ve İzmit'ten sonra İstanbul'a gelmiştim. Ne boğucu bir yer. Tuna yol boyunca yedi öğün yemek yemişti. Çantada ne kadar para olduğunu bilmiyordum. İlginçtir ki paralar hiç azalmıyordu. Bir otoparkla anlaşıp karavanımı iki gün orda tutacaktım. Başta mızmızlık etti ama cebine yüz lira koyunca sustu. Taksim yakınındaki bir kreşe üç yüz Lira karşılığı iki günlüğüne Tuna'yı bıraktım. İstanbul'da ki ilk işim her zaman madam Despina'nın meyhanesine gitmektir.1946 kokulu bu meyhaneyi açtığı gün kim bilir nasıl heyecanlanmıştır madam Despina. 2006'ya kadar meyhanesini görebilmiş madam Despina. Kurtuluş caddesinin sonundaki bu meyhanede en güzel gecelerimi geçirdim. Her gelişimde, madam Despina'nın ruhu karşılar beni.
Vasiyeti üzerine gömülürken, mezarına rakı dökmüşler ve meyhanenin saz heyeti 'Yalan' ve 'Şimdi Uzaklardasın' şarkılarını çalmış. Bu yüzden her gittiğimde bu şarkıları çaldırıp girişteki koridora doğru şerefe yaparım rakımı. On sekiz

yaşında konsomatris olan bu inanılmaz kadının meyhanesindeki muşambalar nedense hep ağlamama sebep olur. Tüm gece içtim. Sinirliyken içmemek prensibimi bu gece bozmuştum. Saz heyetini çağırıp "Şimdi Uzaklardasın" çaldırdım. Zürafa karşıma oturdu. Bir duble rakı daha istedim, bir tane de yaprak ciğer. Buraya gelmeyen bilemez en güzel yemeğin sekiz lira olduğunu. Şarkının sonlarına doğru kalp atışlarım hızlandı. Masayı yıkıp bağıra çağıra küfür etmek istedim. Korktum… Madam Despina'nın ruhuna saygımdan adam akıllı oturdum. Pazartesi gecesi Salı sabahına doğru ilerlemeye başlamıştı. Sarya isimli Ermeni kadının Beşiktaş'taki evine gitmek üzere meyhaneyi terk ettim. İsminin anlamı gibi fazlasıyla özgür bir kadındı. Rakıya çok yakışan bir kadındı ama ne zaman görsem kanyak içerdi. Sarya'nın evinin önüne geldiğimde artık günlerden salıydı. Ahşap kapısını üç kere tıklattım. Zili çalışmıyordu. Dul kadın Sarya camdan baktı. Beni görünce gülümseyerek Ermenice bir şeyler söylemeye başladı. Kapıyı açıp sarıldı bana. Anne gibi kokuyordu. Evindeki besleme oğlanı hemen bakkala yollatıp ellilik bir rakı aldırdı. Evinin arkasındaki bahçeye çıktık. Yaz kış yanan taştan sobanın yanına oturduk. Beni çok sever. Bir benim yanımda ağlar. Ermeni şarkıları söyler. Neden bahsettiğini anlamasam da o kadar duygulu söyler ki ben de ağlarım. Sazını eline alıp "Tew Le" adlı bir Ermeni türküsü çalar beni her gördüğünde. Yine sazını eline alıp aynı şarkıyı söylemeye başladı. Şarkının ortalarına doğru, bahçeden eve girişi olan kapının oradaki kocasının resmine bakmaya başlar. Birkaç saniye sonra sesi titremeye başlar ve ağlar. Şarkıyı hiçbir zaman bitiremedi. "Kalk yiğidim" diye diye ağlayarak sustu hep. İlk kez bu gece şarkıyı sonuna kadar söyleyebildi. Bu gece ağlamadım. Gece kalamayacağımı, akaşa alıp gideceğimi söyledim. Bu kez hayvanlar için almadığımı anlamış gibi baktı suratıma. Hiçbir şey demeden kalktı ve yarısı dolu, beş litrelik bir bidon getirdi. Daha fazla istediğimi söyleyince gelip alnımdan öptü. Ermenice bir şeyler söyledi. Gidip on litre akaşa getirdi. Cüzdanımı çıkarmak için iç cebime soktuğum elimi tutup geri çıkardı. Gözlerini kırpışından anladığım kadarıyla bu kez para istemiyordu. Ayağa kalktım, sarıldı. Sarılırken saçlarımı kokladı tüm gücüyle. Suratımı iki yandan tutup gülümsedi yaşlı gözlerle. Bir daha birbirimizi görmeyecektik. Gözlerim yaşarsın istesem de, gözlerim yaşarmıyordu. Tek düşündüğüm, Zürafa'nın Miraç'la yattığında suratında oluşan ifadeydi. Arkamı dönüp evden çıktım. Arkamdan kanyak döktü Sarya, Ermenice bağırarak. Bu onu son görüşümdü.

Şahin marka bir araba durdu yanımda. Bindim korsan taksiye. Taksime gittim. Cebimden iki yüz lira çıkarıp verdim herife. Elini cebine attı paranın üstünü vermek için. Elini tuttum.

“Bak şimdi, git bir meyhaneye. Bu paranın üstüyle kendine alabildiğin kadar rakı al. Dublelerden tekini de benim için iç.”

“Abi bu para çok.”

“Çok iç o zaman, yoksa helal etmem.“

“Sağ ol abi.”

İçkiyi helal etmek hangi dinde görülmüş? Çıktım, kırmızı şahinden bozma taksiden. Karavanıma gittim. Otoparkın girişindeki valeler beni görünce heyecanlandı. Muhtemelen beni soymak için bir şeyler yapacaklardı. Hepsine birer tane yüz lira verdim. Ne istesem yaparlardı artık. Bana abi demeye başlamışlardı. Soygun yapan bir hırsıza para verirseniz suratınıza tükürür ama bir hırsıza soygun yapmadan önce para verirseniz abi demeye başlar. Karavanımı soyup en az şu anda verdiğimin yirmi katı kadar para çalacaklardı. Artık çalmayacaklar. Karavanıma bindim. Dolaptan yengemin babasının altmışlarda Fransa’da çaldığı mızıkayı çıkardım. O gece vale olarak çalışan üç tane doğulu adam, ilk kez mızıka dinleyerek ağladı. Beni görenin vücudunu fena bir melankoli sarıyordu. Çantadan yetmişlik bir Jack Daniel’s çıkarıp adamlara verdim. Bu gece zenginler gibi ağlayacaklardı. Karavanımın kapısını kapatırken bana, küçükken babama baktığım gibi bakıyorlardı. Babamın bıyıklarını özledim. Biraz içtikten sonra Tuna’nın kaldığı kreşe gittim. Ankara’ya dönmek için çok erken olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Kreşin dışındaki demir kapıyı açıp bahçesine girdim. Kapının koluna bir tekme attım. Bir tane daha, bir tane daha… Kapı kırıldığında hademe kadınlardan biri krem rengi geceliğiyle bana bakıyordu.

“Korkma. Oğlumu almaya geldim.”

Kadın yine de korkuyordu. Yanından geçerken kolumu tuttu.

“Alamazsın.”

“Benimle senli benli konuşma bebeğim.”

“Alamazsın!”

Bana bağırmamalıydı. Hademe kadını boğazından yakalayarak mutfağa soktum. Kafasını buzdolabının arasına sıkıştırıp birkaç kez vurdum. Yere yığıldığında Tuna’nın sesini duydum üst kattan. Üst kata çıkarken bıyıklı bir adam karşıma çıktı.

“N’oluyo lan?”

Üstüne hızla yürüyerek sağlam bir yumruk attım suratına. Yıkılmadı… O da bana vurdu. Kulaklarını tutup yanaklarını ısırmaya başladım. Çıldırmıştım resmen. Umurumda değil. Çığlık atarken bıyıklı adam, tüm çocuklar kalkmış, bizi izlemeye başlamıştı. Adamı bırakıp kanayan suratına baktım. Önce

kasıklarına bir tekme attım daha sonra kafasını tutup duvara vurdum. Çok kalın bir vazonun kırılışına benzer o ıslak ses eşliğinde yere yığıldı. Tuna'yı kucağıma alıp çocuklara baktım. Beni seviyorlardı. Çünkü; bu gece uyumak zorunda değillerdi. Kreşten dışarı çıktım sırtımda Tuna'yla. Tuna suratımı yalayıp duruyordu. Suratımın her yanında kanlar vardı. Ellerimdeki kanlar pıhtılaşmıştı.

Karavanıma bindim, Tuna'yı yatağa yatırdım. Ankara'ya doğru yola çıktım. Barda doldurduğum çanta inanılmazdı. Ne para ne de içki şişeleri bitmiyordu. Müziğin sesini sonuna kadar açtım. Aslında dünyanın sesini kısmıştım. Axl Rose yol boyunca yan koltuğumda şarkı söyledi. Karavanıma saçının kokusu yayılan Slash, arkadaki yatağa yatmış solo atıp duruyordu. Ankara'ya nasıl gittiğimi bilmiyorum. Yoldan çok şişede ne kadar içki kaldığının hesabını yapıyordum. Bir anda kendimi Ulus'ta buldum. Tuna hala uyuyordu. Salı sabahıydı. Sarhoşluktan zar zor açık tuttuğum gözlerime güneş vuruyordu. Sanki güneş kanıyordu. Kıpkırmızıydı… Dünya ne kadar da sepyaydı. Sokaklarda sadece köpekler, memurlar ve mesai sonu yapmış travestiler vardı. Evin önüne gittim. Karavanın kontağını kapattım. Yine şarkılar uykudaki tüylerimin hepsini tek tek kollarından tutup kaldırıyordu. Saksafon notaları ve tüylerim, gözleri kapalı bir sağa bir sola sallanıyorlardı. Ne kadar da hippiler. Kulak arkalarına sıkıştırdıkları çiçek ve sigaraları güneşin kırmızı ışıkları öpüyordu. Kurak tenimin diplerinden su damlacıkları çıkmaya başladı. Dışarıda kar vardı ama içerisi çok sıcaktı. Ter bezlerimden çıkan damlacıklar derimi sırılsıklam etmeye başladı. Alkol karışmıştı terime. Hippiler içki kokan ıslak topraklarda sallanıyorlardı. Derim ıslandı, ıslandı… Derim koca bir bataklığa dönüştü. Hippiler dizlerine kadar bataklığa battı. Ama durmadılar… Sallandılar, sallandılar… Gittikçe batıyorlardı. Batmadan önce kulak arkası sigaralarını yaktılar. Sırılsıklam derimden dumanlar çıktı. Hippiler sallanarak batmaya devam ettiler. Sigaraları bitmeden balçık altında kaldılar. Çiçekler ve yarısı içilmiş sigaralarla doldu derim. Kurudum. İçki ve sigara kokan topraklardım ben. Her yerimde çiçekler… Milyonlarca hippi cesedi derimin altında sallanıyordu. Akustik gitarın sesi tüm karavanda yankılanıyordu. Yatağa bıraktım kollarımı, sırtımı, bacaklarımı ve kafamı. Neyim varsa yatağa bıraktım. Gözyaşlarımı ve ona karışan sümüksü akıntılarımı. Her yerimde çiçekler… Ağzım yapış yapış olmuştu. Bir sigara yaktım. Gözlerimi hafif açıp güneşe baktım. Sigaranın ucunda şeffaf bir dansöz, kalçasını kıvırıyordu. Bir sağa kıvırdı, bir sola kıvırdı. Gözüm neredeyse kapalıydı. Bir sola kıvırdı, bir sağa kıvırdı. Gözlerim neredeyse açıktı. Midem bulandı. Aklıma yediğim tekmeler, yumruklar geldi. Dayak yediğim sırada canım hiç acımamıştı. Gururum ayaklanıp tokatlaya tokatlaya beni ayıltana

kadar hiç acı çekmedim. Erkekliğim, suratıma tüküre tüküre onuruma sövene kadar ben bir erkektim. Cinsiyetsiz bir tek hücreli olmuştum. Dünyadaki canlıların oluşumu, Koaservat'ların, arkelere ve bakterilere evrimleşmesiyle oluşmuş. Benim dünyamda durum tam tersi şekilde ilerledi. Yediğim okkalı bir tokatla bakteri oldum. Sonuçta cansız veya canlı olduğundan şüphe duyulan bir Koaservat' a dönüştüm. Yeniden Salyangoz olabilmem için Miraç'ı gebertmeden önce onu avlamama engel olan sırtlanları gebertmem gerekiyor. Hiçbir zaman insan oluşumla gurur duymadım. Şu saniye içinde tüm insanlık yok olsa bunu dünyadaki hiçbir canlı farkına bile varmaz. Farkına varsalar da uzanıp bi keyif cigarası yakarlardı herhalde. İç içe geçmiş daireler içinde yaşayan en bencil canlı belki de insandır.

Küçükken ansiklopedileri açardım. Gezegenlerin resimlerine bakardım. Babamın yanına koşardım ansiklopediyi alıp.

"Baba! Bunlar nerede? "

Babam gülerdi.

"Bunlar bizim tepemizde koçum."

Dünyayı gösterirdi.

"Bak bu dünya. Biz bunun içindeyiz. Bu da güneş… Geri kalanlarsa güneş ve dünyamızın etrafındalar."

Haftalarca gökyüzüne baktım. Güneşi görüyordum. Geri kalanları göremiyordum. Babamın yalan söylediğini düşünmeye başladım. Bir gün fizik kitaplarında elektronları, hücreleri ve atomları gördüm. Kitabı aldığım gibi yine babamın yanına koştum.

"Baba! Bunlar nerede ?"

Babam yine gülmeye başladı.

"Bunlar bizim içimizde koçum."

İnsan hücresini gösterdi.

"Bak bu bizim hücrelerimizden bir tanesi. Bu da atom."

"Peki onlar nerede?"

"Atomlarda, hücrelerin içinde."

Elektronları gösterdim:

"Bunlar?"

"Bunlar da atomun içinde. Şu iç içe geçmiş şeyler de nötron ve protonlar. Elektronlar bunların etrafında dönüyor."

"Yani bizim içimizde gezegenler mi var baba?"

Babam sustu. Benim susmaya niyetim yoktu.

"Peki baba; bizim içinde bulunduğumuz hücrenin resmi nerede? İçinde

bulunduğumuz atom ne renk?”
Babamın suratındaki ifadeler her sorumda daha da anlamsızlaşıyordu.
“Ne hücresi oğlum?”
Artık soruları soran kişi babamdı.
“Bak şimdi baba; biz dünyanın içindeyiz. Güneşin etrafında dönüyoruz. Bizim içimizde hücre var. Hücrenin içinde atom var. Onun da içinde şu yapışık şeylerin etrafında dönen elektronlar var. Bu durumda aslında biz bir elektronun içindeymişiz. Doğal olarak bizim içinde yaşadığımız dünya ve gezegenler de bir atomun içinde olmuş oluyor. Baksana hepsi yuvarlak üstelik.”
“Oğlum evren orası. Atom filan yok.”
“Olur mu baba? Senin evren dediğin şey atommuş! Üstelik atomda bir hücrenin içindeymiş.”
“Yok oğlum. Evren sonsuz bir boşluk.”
“Nereden biliyorsun? Yoksa sen evrende gezdin mi baba?”
“Hayır, gezmedim ama biliyorum.”
“Peki ama nasıl?”
Babam sustu.
“Peki baba bizim içimizdeki elektronların içinde de insanlar yaşıyor mu?”
Babam susmaya devam etti. Babam yalan söylüyordu, emindim. O günden sonra babama hatırı dışında hiçbir şey sormadım. Haftalarca gözümü kısıp elime baktım. Elimin içindeki gezegenleri görmeye çalışıyordum. Belki içimdeki elektronlardan birinin içinden bir uzay mekiği çıkıp içimde gezinirken görebilirim diye heyecanla bekliyordum. Yıllarca bir canlının hücresinin derinliklerindeki atomlardan birinin içindeki elektronlardan birinde yaşadığımızı düşündüm. Yıllarca koşmadım. Koşarsam içimdeki elektronlar sallanabilirdi ve böylece deprem olurdu ve içimde yaşayan insancıkların evleri yıkılırdı. Onları çok seviyordum. İçinde yaşadığım elektronu, atomu, hücreyi ve çok merak ettiğim o canlıyı çok seviyordum. Bir gün çocuklardan biri beni itti ve yere düştüm. İçimdeki bir sürü insancığın evi yıkıldı. Çok öfkelendim.
“Ben de senin insancıklarının evini yıkacağım!” diye bağırdım ve suratına korkarak bir yumruk attım. Canının yanmasından çok korkuyordum. Çocuğun canını yakmadan, evi yıkılmış insancıklarımın intikamını almak istiyordum. Çocuk yere yattı ve ağlamaya başladı. Babam o akşam beni ilk kez dövdü. Tüm akşam dövdü… Başka insanların canını yakmamam için tüm akşam canımı yaktı. Bir sürü insancığımı öldürdü. Kafamdaki insancıkları, ellerimdeki insancıkları, bacaklarımdaki insancıkları… O günden sonra babamı sevmedim ve bir daha hatırını da sormadım. Suratımdaki insancıkların yaşadığı yeri sel

basmasın diye gözyaşlarımı silip durdum. O akşam yağmur dinmedi. Hıçkırmamak için bir elimle ağzımı kapatıyordum. Belki içimdeki ufak bir çocuk da benim gibi gök gürültüsünden çok korkuyordur.

Yıllar geçti büyüdüm. Öldürülen hayvanlar gördüm. Kör kediler, topal köpekler sevdim. İnsanlar gördüm. Şişman küçük bir çocuğun dişlerinin arasına sıkışmış yemek parçaları kadar sevimsiz karakterlerle tanıştım. Biraz daha büyüdüğümde tüm ergenler gibi ben de insanlardan tiksinmeye başladım. Kısa süre içinde tüm insanlarda tiksinen ergenlerden de tiksinmeye başladım. Düşüncelerimi hiçbir zaman kimseyle paylaşmadım. Benim tiksinme sebebim daha farklıydı. Binlerce canlının neslinin tükenmesine sebep olmuş bu insanlar, dünyanın sonunu kendi türlerinin tükenmesi olarak görecek kadar bencildiler. Bulundukları yerdeki tüm canlıları yok ediyorlardı. Soludukları havayı bile kirletmiş bu insanlar; çocuklarını, oyun oynarken üstlerini pislettikleri için dövecek kadar sapıktı. Boş buldukları her yerde hızla yayılıyorlardı. Kanserli bir hücrenin en zararlı virüsüydü insanlar. Bulunduğu yere yararı olmasını geçtim, sadece zararı vardı. Antibiyotiğe karşı bağışıklık kazanmış mikroplar gibi, iklim zorluklarına, yırtıcı hayvanlara ve hastalıklara karşı bağışıklık kazanmıştı artık. Kendi türünü hatta kendini katledecek kadar da hasta ruhlu bir virüstü insan. Bu yüzden ben, dev bir salyangozun atomunda yaşayan, insan kürkü giymiş bir salyangoz olma düşüncesini benimsedim. Bu düşünce bana inanılmaz derecede özgüven verici geliyordu. Doğaya hep saygılı oldum. Hala da saygılıyım. Doğaya saygısı olan her canlıya da saygım oldu. Dediğim gibi; doğaya saygısı olmayan tek şey insandır bence. İçinde bulunduğum yüzyıl, doğayı korumak için para gerektirecek kadar iğrenç olduğundan kulaklarımı ve ağzımı kapattım. Gözlerimi sadece Zürafa için açık tuttum. Şimdi gözlerimi kapatıp; dişlemek için ağzımı, onların çığlıklarını duymak için kulaklarımı açtım. Gözlerimi açtığım gün; siyah beyaz bir dünyaya, rengarenk bir gökkuşağı üzerinde körkütük sarhoş ve yarı çıplak şekilde, şarkılar söyleyerek el hareketi çekiyor olacağım. Gidemediği her yeri sonsuz sanan bu insanları arkamda bırakıp, içimdeki insancıkların mutlu köylerinden birinde, yalın ayak çimlerin üstünde koşup sigarayı bırakmaya karar vereceğim. Köyün tam ortasına upuzun bir masa kuracağım. En güzel mezeler, meyveler ve rakılar olacak masada. Mangalda cızır cızır pişerken denizkızları, yanımda akan derenin buz gibi ve berrak suyunu katacağım rakıma. – Acaba Hasan Sabbah'ın Haşhaşiler'i cennete gitmiş midir? - Bir yanıma Zeki Müren'i, diğer yanıma Marilyn Monroe'yu oturtacağım. Elvis'e kadeh kaldıracağım. Raconuyla rakımızı içerken Madam Anahit "İstanbul Sokakları" şarkısını söyleyecek. Alain Delon ile arasındaki ortak

noktayı düşüneceğiz. Müzeyyen Senar'ı özleyeceğiz. Adile Naşit'in ziliyle ziyafete başlayacağız. Kahkahalar atarak sızacağız. Dağların tepesinde kahvaltı yapıp, okyanusun ortasında beş çayı yapacağız. Danimarkalı bir teyzenin tereyağlı kurabiyelerini yerken, Rize'li bir teyzenin çayına dualar edeceğiz. Yağmur yağdığında içimize toprak kokusu çekeceğiz.

O zamana kadar yağmur yağdığında, önceki gece Güvenpark'ın her yerine işemiş, içmeyi beceremeyen ayyaşların sidik kokularıyla dolacak ciğerlerimiz. Üstümüze süren dolmuşçulardan kaçacağız. Birbirimize küfürler edeceğiz. Korna sesleri bastıracak, ağlayan aç çocukların son nefeslerini vermeden önceki hıçkırık seslerini. Toprak kokusu çok uzaklarda… Bilmem kaç ışık yılı uzakta. Betonların altındaki toprağın kokusunu almak için gelecekte evrimleşir belki torunlarımızın burunları. Ölümden sonraki hayat düşüncesine güvenemeyip, uzayda hayatı aramaya başlayan insan, aslında dünyadaki hayatı da çok zaman önce yok etmiştir. İnsanların birbirine küfür olarak kullandığı "hayvan" kelimesine uygun canlıların birçoğu ansiklopedik birer bilgiden başka bir şey değildir artık. Mükemmeliyetçi insanın, mükemmelleştirmeye çalıştığı dünyasında, mükemmel bir başarısızlık olmuştur sonuç. Bence insan, Homoerectus olduğu zamanlarda ateşi bulmakla yetinmeliydi. Yüzlük banknotlara, nükleer silahlara ve sabah programlarına gerek yoktu. Yetmiş yıllık ömrün, en az altmış senesini emekli olmak için çalışarak, emekli olduktan sonra da en fazla on senesini okey oynayıp ölümü bekleyerek geçirmektense, on sekiz yıllık bir ömrün tamamını mağarada resim çizerek, hayvan avlayıp karnımı doyurarak ve seks yaparak geçirmeyi tercih ederdim. İnsanların beyninin bir lopunun matematiksel diğer lopunun sanatsal çalıştığını duydum. Doğasındaki güzel olan her şeye yasak getiren bir canlının beyninin herhangi bir lopunun sanatsal yönünün olma ihtimali yoktur. Tamamen matematiksel yaşayan bir canlıdır bu. Doğasından kaçan insan, sonunda kaçtığı şeye karşı sapkınlaşmaya başlıyor. Aslında kaçtığını zannederek gözünde daha da büyütüyor. Ne ilginçtir ki; bir orospu, elinde olsa aşık olmadığı sürece bir daha hiç seks yapmak istemezken, baskı altında büyümüş bir kız çocuğu; ilk bulduğu fırsatta insani isteklerini, hayvani bir refleks olarak karşısındakine yansıtmaya başlıyor. Daha da ilginci orospuların bir çoğu sekse zorlanırken, bahsettiğim kız çocukları seks yapmamaya zorlanıyor. Küfür yiyip, dışlanan, toplumun yarattığı orospular; gözleri mor, dudakları patlak yatarken, namuslu(!) kızlar boyunları mor, altı ay önce dikilmiş zarları yeniden patlamış şekilde başlarını yastığa koyuyorlar. Kendi iğrençliklerini gizlemek için başkalarını kurban ediyorlar. Namus kavramı işte bu durumda anlamını yitiriyor. Hayat, Las Vegas'da ki lüks bir otelin

kumarhanesidir. Herkes o Bellagio yazılı masaya oturmak zorundadır. Cebinde parayla oyuna başlayanlar aklını kullanırsa ve doğru bir strateji izleyip sabırlı hareket edebilirse, oyunu kazanıp lüks odasındaki yarı çıplak sarışınla şampanyasını patlatabilir. Bazıları oyuna giremez bile. Oyuna girecek parası olmayanlar, her gece girip hiçbir zaman uyuyamadığı lüks odanın yatağında yarı çıplak şekilde ilk kez göreceği adamın gelip şampanya patlatmasını bekler.

Gözlerimi açtığımda hava açık maviydi. Dudaklarım birbirine yapışmıştı. Midem yanıyordu. Tuna, kollarını iki yana açmış öylece tavana bakıyordu. Öksürünce dönüp bana baktı bir süre ifadesizce. Sonra yüzünü tekrar tavana çevirdi. Karavan havasızdı. Slash'in kıvırcık saçlarından çıkıp hava almam ve bir şeyler yemem lazımdı. Tuna'yı kucağıma alıp eve götürdüm. Merdivenleri çıkarken her basamakta bacağım titriyordu. Bitkin düşmüştüm. Kaç saattir uyuduğumu bilmiyordum bile. Evin kapısına geldiğimde polisleri gördüm. O anda uyandım. Polis memurlarından biri dönüp bana baktı. Soğukkanlılıktan azıcık uzak bir hareketim çok büyük bir sıkıntıya girmeme sebep olabilirdi.
"Hayırdır memur bey?"
"Bu binada mı oturuyorsunuz?"
"Yok, hayır."
"Ne işiniz var o zaman binada?"
Bu soruyu sormasıyla kapıdaki iki polis memuru da bana döndü.
"Üst katta çocuk bakıcısı var da ona geldim yeğenim için."
Polis memuru bir süre gözbebeklerime baktıktan sonra gülümseyerek Tuna'ya döndü.
"Adın ne senin?"
Tuna dikkatle polisin bıyıklarına bakıyordu. Tuna'dan herhangi bir cevap alamayan polis şaşkınlıkla bana döndü.
"Vallahi biz de anlamıyoruz. Çocuk bir türlü konuşmayı çözemedi."
Polis suratını ekşitti.
"Benim biraderin oğlan da böyle. Kaç yaşında şimdi?"
Sahi, Tuna kaç yaşındaydı? Altı mıydı? Yedi sanırım. Beş değil ama…
"Yedisine girmek üzere"
"Bizim ki daha fena. Dokuzuna geldi daha ses soluk yok. Anca bağırıyor."
Tüm oyunculuk hünerlerimi kullanarak "kafasını sallayan üzgün adam" taklidi yaptım. Eğilip suratıma baktı memur.
"Bir süredir kayıpmış ona bakıyoruz."

“Kim kayıpmış? Biraderinizin oğlan mı?”
Kimden bahsettiğini bal gibi de biliyordum. Memurun kafasında en ufak bir şüphe bile varsa yok etmek istiyordum. İstediğim gibi de oldu. Memurların üçü birden kahkaha atmaya başladı. Önce bana acımışlardı, şimdi de saflığımdan dolayı bana sempati duymaya başlamışlardı. Bir insan bu iki şeyi birine karşı hissettiği zaman koruma içgüdüsüyle yaklaşıyorlar. Elini enseme attı. Bu samimiyet çok rahatsız etse de zekice hareket etmeliydim.
“Buradaki yaşlı kadın kayıpmış bir süredir. Şu karşıdaki bakkal haber verdi. İkinci kez arıyor. Evde ölüp kalmış mı diye bakalım dedik. Birkaç gün daha gelmezse bize haber verecek, evi mühürleyeceğiz bağışlandığı bir yer yoksa eğer.”
İçeriden çıkan komiserin ayak sesleriyle hepsi toparlandı.
“Hadi çocuklar gidelim.”
Memur göz hareketleriyle komisere yer vermemi söylüyordu. Önünden çekildim. Komiser teşekkür bile etmeden yanımdan geçip gitti. Suratına baktım geçerken. Bir iki adım sonra dönüp bana baktı.
“Ne var lan? Ne bakıyorsun?”
“Lan derken?”
Kafası hafif eğik, yan yan yürüyerek burnumun dibine kadar geldi. Benden kısaydı. Çay kokuyordu nefesi.
“Sen buranın ağası mısın?”
Gülümseyerek suratına bakmaya devam ettim.
“Bak la hareketlere! Ne bakıyon lan cins cins?”
Polis memurları kaş gözle alttan almamı anlatmaya çalışıyordu.
“Size yol verdim ve teşekkür etmediniz.”
“Neden edecekmişim?”
“Saygıdan.”
“Sana neden saygı duyacakmışım ben?”
“Çünkü ben bir bireyim.”
“Yani?”
“İnsanım.”
“Her insana saygı duysak işimizi yapamazdık.”
“Size yol veren birine teşekkür etmeyecek kadar saygısız olmak sizin işinizin gereği değildir bence. Siz kibar ve bilgin bir kişiye benziyorsunuz.”
Asık suratında egoist bir tebessüm oluştu.
“Tabi kişiye göre muamele yapıyoruz. Şimdi kafamız çok bulanık ondan atlamışım. Yoksa hepimiz eğitimli insanlarız. Atlamayız böyle şeyleri.”

Yanındaki memurlara bakarak kafasını sallıyordu. Memurlar da ne dese onaylıyordu.
“İsim neydi senin?”
“Miraç benim ismim”
“Güzel isimmiş. Memnun oldum. Gel bir ara çayımı içmeye karakola.”
“Gelirim yalnız.”
Göz kırparak gülümsedim. Mesafeli şekilde samimiyet kurmaya çalışıyordum. O da gülümseyerek bana göz kırptı. Binadan aşağıya inmeye başladı. Arkasından inen polis memurları “ne yaptın sen ya” der gibi el kol hareketleri yapıp gülüyorlardı. Görüş açılarından çıkana kadar gülümsemeye devam ettim. Binadan çıktıklarını duyunca eve yöneldim anahtarı çıkartıp. Fakat tekrar gelirlerse ve Tuna’yı görürlerse çok büyük sıkıntı yaşardım. Aslında şu bakıcı fikri fena değildi. Üst kata bakıcının evine çıktım. Kapının deliğinden baktığını görebiliyordum. Kapının arkasından seslendi.
“Buyurun kimsiniz?”
“İyi günler hanım efendi yeğenim için güvenilir bir bakıcı olarak sizi önerdiler.”
Kapıyı açtı gülümseyerek.
“Merhabalar.”
El sıkışmak için elimi uzattım. Çekinerek kafasını eğdi. Belli ki inanışına bir sebepten ters düşüyordu benimle el sıkışmak. Kadın güvenilir bir tipti. Tuna’ya benden çok daha iyi bakabilecek bir kadındı.
“İki haftalığına size bırakmam mümkün mü acaba Tuna’yı?”
“Mümkün değil. Yatılı olarak hiçbir çocuğu almıyorum.”
“İki hafta için bin lira veririm size.”
Kadın donup kaldı.
“Bilemedim ki, bir kocama sormam lazım.”
“Şu anda nakit olarak vereceğim.”
Kadının gözleri parlamıştı.
“Normalde kabul etmem ama belli ki zor durumdasınız.”
Bu laf gıcık olmama sebep olmuştu.
“Normalde yapmıyorsanız prensiplerinize ters hareket etmeye zorlamayayım ben sizi. Sağlık olsun artık başka bir bakıcı buluruz. İyi günler.”
Kadın terlikleriyle arkamızdan fırlayıp koluma yapıştı.
“Yok canım prensitlerimize ters düşmez.”
“Prens itleriniz mi var hanım efendi?”
“Nasıl?”
Kahkaha attım. Kadın sonunda özüne dönmüştü.

“Yok bir şey. Sen şimdi Tuna’ya bakıyor musun yoksa bakmıyor musun? Ona göre inip para getireceğim.”
“Tamam sen getir parayı. Gözüm gibi bakarım ben ona.”
Tuna’ya bakarak gülümsüyordu. Kafasını kaldırıp bana baktığında, kadına iğrenerek bakmayı bıraktım. Aşağı inip çantadan bin lira aldım. Yukarı çıkıp kadına parasını verdim.
“Tuna şimdi sende dursun, ben akşama doğru gelip alacağım. Bu gece de birlikte kalalım gitmeden.”
“Tamam abi, sen nasıl dersen.”
El sıkışmak için elini uzattı. Ah para, ah!

Başım çatlıyordu. Bir sigara yaktım. Duş almam gerekiyordu. Yürüyen bir dinozor sidiğine benziyordum. Ceyhun’a gidip duş alacaktım. Telefonum karavanda kaldığından karavana girdim. Telefonumu ve biraz da para alıp karavandan çıktım. Şarjım bitmişti. Neyse, Ceyhun’un kapısı hep açıktı bana sonuçta. Biraz yürümek bana iyi gelecekti. Yanımdan geçen insanlara baktım. Onlar bana bakmıyordu. Geçici gözaltı torbalarım beni olduğumdan daha yaşlı gösteriyordu. Saçlarım iyice uzamış ve yağlanmıştı. Sakallarım, suratımın pelüş oyuncak gibi gözükmesine sebep oluyordu. Bir mağazaya girdim. Çalışanlar benimle değil, benden sonra giren adamla ilgilenmeye başladı. Bir tanesinin ben mağazaya girerken yanındaki kız çalışanın kulağına gülümseyerek bir şeyler fısıldadığını gördüm. Cebimdeki parayla ikisini birden iki ay boyunca evimde göbek atmak üzere çalıştırmaya başlayabilirdim ve her ay aldıkları maaşın iki katını verebilirdim. Gri üstüne ince siyah kareleri olan bir pantolon beğendim. Kızı yanıma çağırdım. Kız isteksiz şekilde gelirken, başka bir çocuk kolundan tutup bana yöneldi:
“Buyurun?”
“Sana demedim.”
“Buyurun ben yardımcı olayım.”
“Tamam, gel bakayım buraya.”
Çocuk kapalı dudaklarının içine sakladığı dişlerini, fazlaca abartılı biraz da gösteriş meraklısı havalarda sıkıyordu. Pantolonu gösterdim:
“Şunun bana uygun bedenini göster.”
“Bedeniniz kaç?”
“Bilmiyorum.”
Ahmakça suratıma gülümsedi.
“Bedeninizi nasıl bilebilirim? Ayrıca bu pantolon çok pahalı.” her cümlesinden

sonra kıza dönüp gülümsüyordu.
“Bak bamya surat; aldığın üç kuruş paranın hakkını ver ve ben burada olduğum süre boyunca penisinle değil beyninle düşünerek hareket et. Aksi takdirde sinirlenip hayalarını kesmek zorunda kalacağım ayrıca o ikisinin yerine Chuck Berry’ninkileri diktirecek kadar param var.”
Kızın gülümseyen suratını görüp başını eğdi. Kız gülümseyerek yanıma geldi.
“Arkadaş daha yeni kusura bakmayın. Ben yardımcı olabilir miyim?”
“Şu pantolonun bedenini verir misin?”

Pantolonu giydim ve çok yakıştı. Bir de siyah gömlek aldım. Pantolonun çizgileriyle uyumlu oluyordu. Kırmızı çorap ve bordo bir kravat aldım. Egomun eyvallahıyla birlikte parasını ödeyip dükkanın kapısına yöneldim. Müdür, bir güvercin gibi kafasını bana sallarken, laf dalaşına giren çocuk kapıyı bana açmış bekliyordu. Cebimden iki yüz lira çıkarıp çocuğa uzattım.
“Yıllarca insanlar sorgulamış; “ben neden varım?”, “ben kimim” diye. Sen niye varsın lan? Neden bu kadar çoksunuz oğlum? Sence onurlu bir insan mısın?”
“Sanırım… Evet efendim.”
“Al o zaman parayı.”
“Çok teşekkür ederim.”
“Aklına gelirse parayı harcarken az önce sorduğum soruyu bir daha düşün olur mu?”

Kıyafetlerimden çok memnundum ama ayakkabılarım tüm keyfimi kaçırıyordu. Başka bir mağazadan kendime bir çift lacivert süet ayakkabı aldım. Sakallarıma dokunmayacaktım ama saçlarımla ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ne zaman rüzgar esse suratımı gıdıklıyordu.
Salı günü, çarşambayı doğururken son nefesini vermeye hazırlanıyordu. Gökyüzüne sanki fırtınalı bir deniz tablosu asılmıştı. Köpürmüş dalgalar gibiydi bulutlar. Kendimi bir balık gibi hissediyordum. Piranhaları kılçıklarına kadar kemirme hevesi içindeki bir koi balığıydım. Sürüden farklı, benliğini bulmuş bıyıklı bir koi balığı… Yüzgeçlerim açılıp kapanıyordu. Süzgeç gibiydi gözlerim. Her bir insanın bedenini tek tek süzüp ruhunu çıkartıyordum. Kimin ne olduğunu biliyordum. Koyunlara uyum sağlamaya çalışan bir kurt gibiydim. Kasıklarındaki ve boyunlarındaki damarları hissediyordum. Nefret doluydum. Miraç ve diğerlerine saklıyorum enerjimi.
Ceyhun’un apartmanının önündeydim. Yeşil kabuklu kapıyı itip apartmana girdim. Arkamda kalan her bir merdiven basamağında David Bowie’nin sesi daha da netleşiyordu. “Space Oddity” Ceyhun’un aşk şarkısıydı. Onda kaldığım gecelerde uyumadan önce bu şarkıyı açar aşık olduğu erkeği anlatırdı bana. Ben

dinlemezdim ama bir erkekten bahsettiğini bilirdim. Dinlemediğimi bilirdi Ceyhun ama anlatmaya devam ederdi. 10 numaralı kapının önünde durup zile bastım. Bir süre sonra müzik kısıldı. Bir daha bastım. Müziği kapattı. Bir kez daha basınca söylene söylene gelip kapıyı açtı. Beni görünce çok sevindi. Anadan doğma bana sarıldı.
“Kardeşim ben de seni gördüğüme sevindim ama üstünü giyindikten sonra sarılsak?”
Şımarık bir eşcinsel nasıl tavır yaparsa öyle yaptı. İçeri girip kapıyı kapattım. Ceyhun yeni yetme bir kopili kapıya getirdi ve yanağından öpüp evden yolladı.
“Sen otur hayatım. Üstümü değiştirip sana yiyecek bir şeyler hazırlarım. Açsındır sen yine…”
“Kardeş aslında ben bir duşa girsem?”
“Havlular çamaşır makinesinin yanındaki dolapta tatlım biliyorsun.”
“Eyvallah kardeş”
“Şu varoş ağızından bir kurtulamadın!”
Üstümü çıkartıp suyu açtım. Su ısınana kadar klozette oturup ayak parmaklarıma baktım. İçerisi buharla dolmaya başlamıştı. Duşakabinin içinde dışarıya açılan bir pencere vardı. Duş alırken dışarıyı izlemek gibisi yoktur. Yağmurlu bir şehrin ortasında çırılçıplak dua etmek gibidir. Tüm sıkıntıların, o anda buharlaşıp bedeninden çıktığını görebilirsin. Güneşin görevini şehrin ışıkları üstlenmişti. Pencereden içeriye giren serin havayla, üstüme dökülen sıcak su savaşıyordu. Silahlarından çıkan dumanlar kaplamıştı banyoyu. Kendimi bir başkan gibi hissediyordum. Duşumu alırken üşümemem için savaşan sıcak sudan askerlerim, ben havluya sarılana kadar ölmeye devam edecekler. Sıcak bir duş sonrasında yakılan sigaranın verdiği huzur gibisi yoktur. Mesela yağmurlu bir savaşın ortasında çırılçıplak dua eden bir annede, bu huzur yoktur.
“Sıhhatler olsun yakışıklım.”
“Sağ ol kardeş.”
“ Yemek hazır yavrum.”
“Adamsın!”
İnanılmaz acıkmıştım. Ayrıca Ceyhun’un çok güzel yemek yaptığını bilmek beni ayrıca mutlu etmişti. Terasa çok güzel bir masa hazırlamıştı ve yemekler inanılmaz gözüküyordu. Bir tane de ufak rakı vardı masada. Saçımı kurutup masaya oturdum. Daha önce hiç görmediğim bir yemek getirdi.
“Bu ne kardeş?”
“Beef Stroganoff bebeğim.”
“Allah allah…”

Çatalımın ucuyla tadımlık bir parça aldım. Mükemmeldi. Merakla yüzüme bakıyordu Ceyhun.
“Çok kötü olmuş be kardeş!”
“Allah canını almasın! Ciddi misin kı?”
Eğilip yemeği kokluyordu bir yandan da. Gülümsedim.
“Deli misin kız? Ellerine sağlık mükemmel olmuş.”
Derin bir “oh” çekti.
“Yüreğime iniyordu ay!”
“Tarifini bir ara ver bana da.”
“Tabi hayatım. İlk önce beş yüz gram dana bifteği ince ince kesiyorsun sonra sıvı yağda pişirmeye başlıyorsun. Etler suyunu çekince…”
Devam etti Ceyhun konuşmaya. Suratına bakıp kafa sallıyordum ama dediklerini duymuyordum. Son gece aklımdaydı. Hayatımın son gecesi… Zürafa’nın son nefesi, son bakışı… Bana yemek yaparken gülümseyişi aklımda geldikçe burnum sızlıyor. Dudaklarımın kenarları titredikçe geceleri uyanıp onu izlediğim anlar aklıma geliyor. “Neden?” ve “Nasıl?” ‘lar ile başlayan sorular sormanın anlamı yok. Ceyhun konuşmaya devam ediyordu.
“Kaşar peynirler eridikten sonra…” sustu. Suratıma baktı. Başını eğdi. Tabakları alıp içeri götürdü. Ben oturduğu sandalyeye bakmaya devam ediyordum. Yemek tarifi dinlerken nasıl oldu da saniyeler içinde bu hale geldim. Ceyhun, rakı bardaklarıyla ve birkaç meze tabağıyla geri geldi. Birer duble koydu.
“Anlat artık. Ne oldu şu senin kıza?”
Suratına baktım bir süre. Ah, şu benim kız… Derin bir nefes almaya çalıştım ama ciğerimin çeyreğini doldurabilecek kadar havayı içime çekebildim. Yine burnumdan hava almayı unutmuştum. Bilgisayarı tabureden aldım. Çalan şarkıyı kapattım. İnternete girdim. Zeki Müren’in kahır mektubunu açtım. Yirmi dokuz dakika yirmi sekiz saniye hiç konuşmadık. Bir süre sessizliği buyur ettik masamıza. Ceyhun, bitmiş küçük rakı şişesini içeri götürüp büyüğünü getirdi.
“Yarın ölürüz belki de.”
Sigara yaktı. Sigaranın yarısını ciğerine çekti ve çenemden tutup kafamı kaldırdı.
“Yarın Çarşamba. İlk sıra ikimizden birinde olabilir. Son gecemizmiş gibi içelim bugün.”
Bir duble daha rakı koydu. Suyu tam koyarken sürahiyi tuttum. Sek rakıyı kaldırdım havaya. Olmayan şerefine sevgilim!
“Bugün de sensiz içtim,
Bu akşam sensiz hiçtim
Bu gece her damlayı

İki kadehe biçtim…”
Saat on ikiye geliyordu.
“Benim Tuna’yı almam lazım kardeş.”
“Tuna kim ya?”
“Murathan’ın oğlu.”
“Ne alakan var senin Murathan’ın oğluyla. Murathan nerde ki?”
“Murathan öldü kardeş.”
“Ne diyorsun?”
“Murathan diyorum… öldü…”
“Anladım da nasıl?”
Sustum. O da sustu. Kalktım masadan. Sarıldım Ceyhun’a. Birbirimizi son kez görüyormuşuz gibi baktık birbirimize. Tuna’nın olduğu binaya gittim. Çıktım yukarı. Tam kapının önüne geldim ki Tuna’nın kahkahalarını duydum. Kapı zilinin birkaç milim ötesinde kaldı parmağım. Evin içi mutluluk kokuyordu. İçki kokan asık suratımı görmelerini istemedim. Karavana inip bin beş yüz Lira parayla geri çıktım kapının önüne. Paspasın üstüne koydum parayı. Kağıt kalemim olsa birkaç satır yazı yazmak isterdim. Affet Tuna. Ona iyi bakacaklarından eminim. İçim rahat. Özleyeceğimin bilincinde bir sigara yaktım ve kapının ziline basıp hızlı adımlarla binadan çıkıp karavana bindim. Vites bire geçtiği saniyede oradan uzaklaştım. Atölyeye gittim başta. Sonra vazgeçtim orada yatmaktan. Seymenler parkına sürdüm karavanımı. Seymenler’e giderken bir buçuk litrelik bir şarapla gazoz aldım. Seymenler parkının bir bankına oturup başladım şarabı gazozla karıştırıp içmeye. Gecenin soğuğunu hissetmiyordum. Nedenini bilmesem de titriyordum. Üşümüyordum. Şarap bittiğinde göz kapaklarım kapanmaya başlamıştı. Nemli çimlerden yukarıdaki caddede duran karavanıma tırmanmaya çalışıyordum. Düşmek istemiyordum. Yeni pantolonumun kirlenmesinden korkuyordum. Karavanımın anahtarını deliğe birkaç denemeden sonra sokabildim. Kapıyı kilitleyip kendimi yatağa attım. Yanımdan geçen arabaların sesleri ve köpeklerin ulumaları eşliğinde gözlerimi kapattım. Yatağa gömülüyordum. Sanki bir dev karavanımı kucağına almış bir beşik gibi sallıyordu. İyi geceler bayanlar ve baylar, günaydın ve hayırlı işler sözde namussuz ablalar.

Köpekler havlıyordu. Gözlerimi açtım. Bir şeylere geç kalmış gibi hissediyordum. Pazartesi sabahı yapmayı unuttuğu ödevi aklına gelmiş bir ilkokul çocuğu gibiydim. Miraç işini artık halletmeliydim. Saate bakmak için telefonumu aldım. Birkaç kere Ceyhun aramış. Saat sekize geliyordu. Geceden kalma bir yıldız gibi gün batımıyla uyandım. Yüzümü yıkadım. Seğmenler’de ki

büfeden aldığım iki tane karışık tost ve üç çaydan sonra bir sigara yakıp Ceyhun'un evinin yolunu tuttum. Düzensiz hayatım beni depresyona sokmaya başlamıştı. Bu geceki rulette ölmezsem eğer yarın erkenden kalkarak düzenli bir hayata başlayacaktım. Nedense hiç korkmuyordum. Kimin öleceğini merak ediyordum sadece. Bu gece ölürsem hayatım yarıda kalmış bir kitap olacaktı ve yarıda kalan bir hayat kitap değil birkaç küçük not olabilirdi sadece.

Ceyhun'un evine geldim. Herkes gelmişti bile. Masada oturmuş içiyorlardı. Ben kendime portakal suyu aldım. Sağlıksız şeyler içerek yaşadım en azından öleceksem, sağlıklı bir şeyler içtikten sonra öleyim. Benim dışımda herkesin suratı asıktı. Masada dört tane shot bardağı vardı. Dördünün de içindeki sıvı şeffaftı. Hangisinin votka olduğu hangisinin metil alkol olduğu belli değildi. Kırmızı büyük bir zar vardı masada. Kimse gözünü kırpmıyordu. Boşluğa bakıyorlardı. Gülümseyerek masaya oturdum.

"Gençler biraz içinde cesaret gelsin bari. Bu ne surat?"

Ceyhun anaç bir tavırla suratıma bakıyordu. Yine o homoseksüel şımarıklığıyla kalkıp kıvırtarak meze getirmeye gitti. Süha bana baktı.

"Helalleştin mi?"

Boş boş suratına baktım bir süre. Şaşırdı.

"Yengeyle kardeş. Helalleştin mi?"

Yalan söylemedim.

"Yok kardeşim fırsat olmadı."

Baybars'a döndü:

"Sen kardeş?"

Baybars korkuyla masaya bakıyordu. Süha'yı duymadı bile. Gülümsedim:

"O bitmiş kardeş."

Güldük. Ceyhun elinde mezelerle girdi içeriye.

"Bırak şu portakal suyunu da koy kendine bir rakı."

"Yok kardeş, sağlıklı yaşamaya karar verdim artık."

Baybars şaşırarak suratıma baktı. Gülümsedim:

"Hoş geldin kardeş."

Baybars gülümsemiyordu. Hatta düşmanıymışım gibi bakıyordu bana.

"Kardeş ne sağlıklı yaşamından bahsediyorsun. Geberip gidecez lan!"

Süha sinirle ayağa kalktı:

"Zorlayan yok kardeş. Biz sıçan değiliz geberelim. İnsan gibi öleceğiz öleceksek. Götün yemiyorsa çık git."

Baybars başını eğdi.

"Kusura bakmayın birader. Biraz duygusalım da."

Ceyhun asık suratını fark ettiğimde gülümsemeye başladı.

“Hadi o zaman; aramızdan ayrılacak olanın şerefine.”

Tokuşturdum portakal suyumu rakı kadehlerine. Süha zarı eline aldı.

“Kim başlasın?

“Eline almışken başla bari.” dedim. Ceyhun kahkaha attı. Süha gülüşünün sebebini sormak amaçlı gözünü kırptı. Ceyhun gülmekten yaşaran gözünü sildi.

“Ay eski sevgilime söylediğim son laf buydu da ona güldüm.”

Baybars bile gülüyordu. Seviyesiz esprilerden nefret ederim ama Ceyhun’un doğal bir komikliği vardı. Gülümsemesi bile bir insanın kahkaha atması için yeterliydi.

Süha zarı attı. Zar birkaç kere sektikten sonra bardağa çarptı. İki geldi. Hemen yanında Baybars vardı. Titreyen elleriyle zarı aldı ve attı. Dört geldi. Sevinçle yerinden sıçradı. Ceyhun iğrenerek Baybars’a bakıyordu. Baybars gülümseyişini sakladı Ceyhun’u fark edince. Sıra bendeydi. Portakal suyumun içindeki buzların şıkırdaması dışında hiç ses yoktu odada. Beklemeden zarı attım. İki geldi. Süha’yla göz göze geldik. İkimiz de gülümsedik. Süha korkmuyordu. Ben de öyle. Ceyhun dudaklarını şapırdatarak yavaşça zarı aldı. Altı attı. Hiç tepki vermedi. Üzülerek bize baktı. Sonra dönüp Baybars’a ters ters baktı. Baybars sanki ona bakacağını biliyormuş gibi eğik kafasını hiç kaldırmadı.

“Bir daha atıyoruz kardeş.” dedi Süha zarı eline alıp. Dört attı.

“Açılış benimle başlıyor anlaşılan.” diyerek zarı aldım. Altı attım. Salonun ortasına işemiş bir köpek gibi kala kaldım.

“Oyunun bekareti benim birader.” diye gülümseyerek hızla bardaklardan birini dikti kafasına. Suratını ekşiterek yuttu. Portakal suyumu uzattım. Portakal suyundan bir yudum aldı. Bu seferki tura Baybars başlayacaktı. Derin bir nefes aldı ve zarı attı. Üç geldi. Ben altı attım, Ceyhun dört attı. Süha boş vermiş bir şekilde zarı aldı. Hepimize tek tek dikkatlice baktı ama bana herkesten daha uzun baktı. Gözlerinin içine bakamıyordum. Zarın masaya çarpışından çıkan ses ile gözlerimi kapattım. Açtığımda Baybars’ın, eliyle alnına sertçe bastırdığını gözdüm. Süha da altı atmıştı. Baybars kendini acındırarak suratımıza bakıyordu. Ceyhun dişlerini sıktı:

“Hadi lan seç birini de iç artık!”

Baybars titreyerek bir tanesini seçti ve dört yudumda bitirdi. Bu kez ben başlayacaktım. İki attım. Ceyhun dört attı ve Süha üç attı. Baybars biraz rahatlamış şekilde zarı aldı. Rahatlığı bir atana kadar devam etti. Bardağı aldığında ilk önce koklamak istedi. Ceyhun ensesine bir şaplak indirince dudaklarını ve dişlerini kısa bir süre sıkıp kafasına dikti bardağı. Gırtlağından

Coca Cola reklamlarındaki yutkunma sesine benzer bir ses çıktı. Gözleri dolmuştu. Son tura Ceyhun beş atarak başladı. Omzuna yavaşça bir yumruk attım:

“Ne şanslı çıktın len?” Başını abartılı şekilde kaldırdı:

“Ne sandın tatlım?” Süha gözlerini kısıp Ceyhun’a dayadı başını:

“İbne şansı işte.” Ceyhun omzunu kendine çekti.

“Edepsize bak ay!”

Gülümseyerek zarı attı Süha. Zar yere düştü. Ceyhun kahkaha atarak yerdeki zarı alıp Süha’ya uzattı.

“Ne oldu len votka mı çarptı?”

Süha kaşlarını çatarak zarları aldı.

“Ne çarpacak oğlum?”

“E gözlerin yaşarmış, kıpkırmızı olmuş.”

“Hasittir len!”

Süha dört attı. Baybars da dört attı. Ben yine altı attım. Ceyhun zarı üstüme fırlattı.

“Bundaki ne şansı?”

Süha gülümseyerek tekrar attı. Altı geldi. Herkes Baybars’a döndü. Baybars dehşet içinde zara bakıyordu. Ceyhun’a baktı ve zarı aldı. Gözünü kapatıp attı zarı. O da altı attı. Sevinçle yerinden fırladı tekrar. Ceyhun sinirle kafasını yere eğdi. Süha şaşkınlıkla Baybars’a baktı ve zarı attı. Üç geldi. Kafasını kaldırıp Baybars’a baktı.

“Gözün aydın kardeşim.”

“Dur bakalım kardeş daha ben atmadım.” dese de Baybars üçten yüksek atacağından emin gibiydi. Attığı zar Süha’nın önünde duran boş bardaklara çarpıp durdu. Baybars bardaklardan dolayı kaç geldiğini göremiyordu. Süha tek elini üzülerek başına koydu ve son kalan bardağı eline aldı. Baybars sevincini belli etmemeye çalışıyordu:

“Kader kardeş” derken Süha’ya, hepimiz Baybars’ da ki mutluluğu hissetmiştik.

“Aynen öyle kardeş. Kader…” diyerek bardağı Baybars’a uzattı. Baybars hızla zarın etrafındaki bardakları çekti. İki attığını gördüğünde tüm gücüyle masayı yumrukladı. Ceyhun sinirle Baybars’a masayı gösterdi:

“Ben buna kaç para saydım len yavaş! Hadi afiyet olsun.”

Süha’ya gülümseyerek göz kırptı. Hepimiz Baybars’ı çok severiz ama bu oyun onu değiştirmişti. Ölüm korkusu onu başka biri yapmıştı.

“Kardeş bari bunu ben içmeyeyim. Allah’ınızı severseniz lan! Hepsini ben

içtiğim oğlum.”
Kimseden ses çıkmadı. Bardağı kafasına dikmesini bekledik. Baybars’ın gözünden yaşlar akıyordu. Titreyen ellerine hafifçe döküldü, bardağın içindeki her neyse artık. Turuncu dudaklarını aralayıp bardağın tümünü bir anda içti. Dudaklarının yanlarından akıyordu içtiği şey. Ceyhun yakasına yapıştı:

“İç lan şunu! Ne dram yaptın be kızım! Girmeseydin hiç bu işe! Az delikanlı ol lan!”
Yavaşça yuttu Baybars ve diz üstü çöktü yere. Ben kendime bir bardak daha portakal suyu koyarken Ceyhun’la Süha koltuklara oturdular. Baybars bir süre yerde ağladı. Bir ara hepimizin içi geçmiş uyuya kalmışız. Baybars’ın çığlıklarıyla uyandık sabaha karşı.

“Yanıyorum lan! Lan midem eriyor!”
Kendini duvarlara vuruyordu. Sonunda çarptığı masayla birlikte yere devrildi. Ceyhun hemen Baybars’ı dizine yatırdı.

“Sakin ol kardeşim!”
Baybars’ın ağzından salyalar akıyordu. Tüm vücudu titreşimdeki bir cep telefonu gibiydi. Ben hemen camları açtım. Birinin öleceği belliydi. Zaten bunun için böyle bir işe girişmiştik ama refleks olarak Baybars’ı kurtarmaya çalışıyorduk. Baybars’ın göz kapakları gittikçe kapanıyordu. Hepimiz etrafında diz çökmüş ne yapmamız gerektiğinden çok, neden bir şey yapmamız gerekiyormuş gibi hissettiğimizi anlamaya çalışıyorduk. Süha yavaşça ayağa kalktı.

“Ben bir su getireyim şu adama.”
Süha, ayağa kalkarken göz bebeğinde bir gariplik olduğunu fark ettim. Sanki göz bebeği akmaya başlamıştı. Arkasından baktım. Ayakta zor duruyor gibi gözüküyordu. Kolları bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Birkaç adım sendeledikten sonra yüzünü duvara çarparak yere yığıldı. Hemen yerimden kalktım ve yanına koştum. Sırt üstü yatırdım Süha’yı. Çaresizce dönüp Ceyhun’a baktım. Ceyhun ve Baybars şaşkınlıkla bana bakıyordu. İkisi de yavaşça ayağa kalktı. Baybars tam bir şey söyleyecek gibi olduğunda Ceyhun dirseğiyle tam burnuna vurdu. Baybars kanayan burnunu tutarak yere düştükten sonra oturur pozisyonda bize bakmaya devam etti. Ceyhun yanımıza gelip oturdu. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Dizine yatırdı Süha’yı.

“Neden ben değil de sen?”
Süha gözlerini zorlukla açık tutuyordu. Göz bebekleri sanki tüm gözünü kaplamıştı. Zorlukla fısıldadı.

“Dediğim gibi kardeş; top şansı işte…”

“Geri zekalı…”

Ceyhun gülümsedi ama her saniye daha da çok göz yaşı döküyordu. Süha birkaç kez öksürdü. Dudaklarının kenarından balgam kıvamında kanlar aktı. Gülümsedi Süha:

“Ne oldu len votka mı çarptı? Gözlerin yaşarmış.”

Son kez yutkundu Süha:

“Bu gecenin bekareti bende birader.”

Son kez nefes verdi Süha… Baybars utanarak yanımıza geldi. Süha’nın dudaklarındaki kanı temizledi. Açık kalan gözlerini kapatıp özür diler gibi bize baktı. Süha’nın zarfını bana uzattı. Açtım zarfı:

“Bunu okuduğunuza göre nalları diktim demektir. Beni tanıyorsunuz birader melankolik ortam istemem ben. Madem bu benim gecem, benim istediğim gibi olacak cenazem. Yakılmak istiyorum. Yanıp kül olmak… Küllerimi havai fişek tozuyla karıştırmanızı istiyorum. İstediğiniz kadar palyaço deyin siz. Pandomimci Süha öyle sessiz sakin gitmez buralardan. Küllerimi kattığınız havai fişeğin fitilini ateşleyin. Geceyi aydınlatarak yıldızlara karışacağım. Bir gök gürültüsü gibi kükreyeceğim geceye. Belki de çocuklar ilk kez gök gürültüsünden korkmaz da Süha abilerinin gökyüzüne karışan parlak bedenine hayranlıkla son kez bakarlar. Ağlamayın desem de o sulu göz top her türlü ağlar zaten. Ağlayın birader… Gülmek için önce ağlamak lazım… “

Ceyhun hıçkıra hıçkıra Süha’nın cesedine sarılmaktaydı. Baybars utançtan suratını nereye saklayacağını şaşırmıştı. Elimi Baybars’ın omzuna atıp kendime çektim. Göğsüme aktı yaşları. Ben ağlamadım. Zorlasam da kendimi başaramadım. Zürafa’nın kokusu geliyordu pencereden. Cennetten buraya esen bir rüzgar onun kokusunu getirmişti sanki bana. Ağzımda paslı bir tat, göğsüme aktı çingenenin gözyaşları. Kim bilir, bu akan gözyaşlarını da birinden çalmıştır belki Baybars. Bir süre pencerenin dışarısında parıldayan şehir ışıklarına baktım. O ışıkların birkaç tanesinin içinde, ölümünü bekleyen züppeler kova yapmaktaydı ya da genç bir kızın ırzına geçmekteydi belki de. Ara sıra Süha’nın bedeninde seğirmeler oluyordu. Ceyhun’un bana baktığını hissettim. Dönüp baktığımda şaşkınlıkla suratıma bakıyordu. Birkaç kere boğazını temizledikten sonra gözyaşlarını sildi. Burnunu çekti bir, iki kere.

“Hadi, hava aydınlanmadan şu ilerideki araziye götürelim de yakalım şu herifi.”

Hiç bir şey demeden kalktım. Koltukta duran deri ceketimi giydim.

“Ben gidip karavanı getiriyorum. Beş dakika sonra inin.”

Kapattığım kapının sesi apartmanda yankılandı. Burnum sızlıyordu. Boğazım

düğümlenmişti. Gözlerimden yine de yaş akmıyordu. İçimde inanılmaz bir tedirginlik vardı. Sebebini bilmiyordum. İsmi konmamış o mayıştırıcı his tüm bedenimi sarmıştı. Sanki biri ensemdeki tüycükleri okşuyordu. Parmaklarımı apartmanın demirlerine sürterek aşağıya indim. Dilim sinsi ve aç bir kedi yavrusu gibi damağıma sürtünüyordu. Bir şeylere gecikiyormuşum hissi canımı sıkıyordu. Sevdiğim kadını becerdikten ve beni kendisi gibi beyni küflü birkaç herifle birlikte tekme tokat dövdükten sonra çalıştığı barda otoriter tavırlarla Miraç'ın biraları doldurmaya devam ettiğini düşündükçe içim sıkışıyordu. Her gece barı kapatıp başkalarının sevgililerini haplayıp bar koltuklarına yatırmaya devam ediyordu yandaşlarıyla birlikte. Hayatına devam ediyordu. Benden çaldığı bir hayat var. İstediğim şey intikam ya da başka bir şey değil. Acı çektirmek istiyorum. Tatmin olmak istiyorum. Uzun sürsün istiyorum. İçimde anlam veremediğim bir korku var. Ya yapamazsam korkusu… Bu korkuyu hissetmek sinirlerimi bozuyor. Karavanıma geldim. Para ve içki şişeleri dolu çantayı, sürücü koltuğumun altına koymadan önce ganimetimi bir yoklamak için açtım. Para azalmaya başlamıştı. İki yüz lira civarında bir şeyler vardı. Cama gelen küçük bir çakıl taşı sesiyle irkildim. Ceyhun sinirli hareketlerle apartmanın önüne çağırıyordu. Paraları cüzdanıma koydum ve çantayı hemen koltuğun altına koyup arabayı çalıştırdım. Apartmanın önüne gelip karavanın kapısını açtım. Ceyhun heyecanla etrafı kolaçan ederken Baybars sırtında Süha'yla arabaya bindi. Hızlı hareketlerle de Ceyhun kapıyı kapatıp yanımdaki koltuğa oturdu.

"Çabuk lan! Kimse görmeden gidelim!"

Hızla ilerlemeye başladım. Araziye giden yolu tarif etti. Arada Miraç ve arkadaşlarını ne şekilde, nerede ve ne zaman öldüreceğimi düşünmeye dalıp yol tarifini kaçırıyordum. Karavan iğrenç kokmaya başladıktan birkaç saniye sonra Baybars iğrenerek bağırmaya başladı.

"Abi Süha altına yapmaya başladı durduramıyorum."

Telaşla yolun etrafında sakin bir yer aramaya başladım. Birkaç metre ötede yol küçük bir arazinin yanından geçiyordu. Arazi yolun bir, iki metre aşağısındaydı. Hemen arabayı durdurup Süha'nın cesedini yoldan aşağıdaki araziye yuvarladım. Hava aydınlanmaya başlamıştı. Süha'nın ardından aşağıya atladım. Ceyhun ve Baybars arkamdan inmeye çalışıyorlardı. Sabah ezanı okunmaya başlamıştı. Ortaokulda dağcılık kulübündeyken dağ yürüyüşlerine giderdik. Okul bittikten sonra da dağlardan uzak kalmadım. Tavşan, bıldırcın ve domuz avlamak için gittiğim yerlerde her türlü zeminde hızlı hareket etmeyi öğrenebildim. Cebimden ateş çıkarttım. Nisan ayının sonlarında olduğumuzdan

kuru ot bulmak mümkün değildi. Karavana çıkıp battaniyelerimden tekini aldım. Hortumla karavanımdan hüplettiğim bir miktar benzini battaniyeye boşalttım. Hızla battaniyeyi Süha'nın etrafına sardım ve ateşe verdim. Sigara paketimi çıkartıp herkese birer tane sigara uzattım. Süha'nın bedeninden çıkan alevlerle sigaralarımızı yaktık. Günahkar ve şerefliliği tartışılır bir intihar cesedini sabah ezanı eşliğinde yaktık. Hava soğumuştu iyice. Karavandan üç tane minder bir şişe de şarap aldım. Ucunu taşla kırdığımız şarap şişesini dudaklarımızı parçalamasını umursamadan hırsla kafamıza diktik. Süha'nın yanan bedenine de dökmeyi unutmadığımız şarabı birkaç saniye içinde bitirdik. Ankara'nın ayazına Süha'dan arta kalan dumanlar bir sis gibi çökmüştü. Bu sabah genlerinde yamyamlık taşıyan memurlar güne et kokusuyla başlayacaklar. Belki haz duyacaklar. Ceyhun ve Baybars yavaştan etrafı gözetlemeye başlayıp, her geçen arabada irkilmeye başlamışlardı. Polis korkusu sarmıştı hepsini. Polisin beni yakalama şansı olmadığından zerre kadar korku yoktu içimde. Nasıl yapacağımı bilmesem de bir şekilde bu işin içinden sıyrılabileceğimi biliyordum. Güzel yolla ya da kötü yolla… Bir an dalgınlıkla üşüdüğüm için elimi ateşe doğru uzattım. Bu hareketim Ceyhun'un ikinci kez şaşkınlıkla bana bakmasına sebep oldu. Küçük bir çocuğa; "Bak ufaklık; arkadaşının yanan cesedine elini uzatıp kendini ısıtmaya çalışmak kaba bir davranıştır." demek kadar saçma bir hareketti yaptığım ona göre. Bana göre sadece kendimi ısıtmaya çalışmaktı. İnsanların her olayı dramatize ederek yaşamaya çalışması, anlam verilemez bir dramdır. Sokakta yaşayan canlılar için kapıya konan bir kap su, pisliği halının altına süpürmekten başka bir şey değildir. Vicdani bir mastürbasyondur. Sokakta yaşayan canlı diye bir şey yoktur. İnsanların yok ettiği coğrafyalarda hayatta kalmaya çalışan canlılar vardır. Hiçbir kedinin ya da köpeğin doğasında kuru mama yemek yoktur. Bir hayvana yardım etmek istiyorsanız arabanıza atıp insanların seyrek olduğu, varsa hiç olmadığı bir yere gidip bırakın ve laboratuvarlardan çıkma köpeklerinizi çiftleştirmeyi bırakın. Sokak hayvanı, apartman arkalarında sevişen çocuklarınızdır, kaldırımları yalayan bir delikanlıdır. Atalarımızın, dedelerimizin ve babalarımızın hayvanlardan çaldığı suyu bir kabın içine koyup kapının önüne bırakmak gurur verici değil, utanç verici bir eylemdir. Daha da utanç verici olan; sokaklarda bulunan sandalye ve masaları işe yaraması ihtimalini göz önünde bulundurarak evimize alırken, sokaklarda yaşayan çocuklarla, gençlerle ve yaşlılarla göz teması kurmamaya çalışmamızdır. Bir gün olur da insanlar karşıma geçip bana "katil" diye bağırırlarsa üzüleceğim, yeteri kadar insan öldüremediğim için. Aksi takdirde "kahraman" olarak insanların parıldayan gözlerindeki yansıma olabilirdim.

Cengiz Han, bazı insanlar için bir kahraman, lider olabilir ama çok fazla insan için sadece bir katildir. Birilerinin kahramanı olmak için, birilerinin katili de olmak gerekir. Sizle başa çıkabilirlerse sadece katil olarak kalırsınız. Size güçlerinin yetmeyeceğini anlar, pes ederlerse kahramansınızdır.

Dalmışım… Süha'nın cesedi artık köz olmuştu. Hava aydınlanmıştı. Baybars uyuklamaya başlamış, ara ara geçen arabaların sesleriyle irkilip, yeniden uyuklamaya başlıyordu. Ceyhun ağlamaktan şişmiş gözleriyle Süha'nın küllerine bakıp bir yandan burnu siliyor, bir yandan elindeki poşeti sıkıyordu. Ceyhun'un elinden poşeti aldım. Avuçlarıma doldurduğum külleri poşete doldurmaya başladım. Koca Süha, küçük bir market poşetine sığmıştı. Ayağa kalkıp uyumakta olan Baybars'ı dürttüm. Ceyhun hiçbir şey demeden karavana doğru yürümeye başlamıştı bile. Baybars açamadığı gözleriyle karavana doğru topallayarak yürümeye çalışıyordu. Bir sigara yakıp Süha'nın kemiklerini bir başka poşete doldurdum. İnsanlar yeni yeni evlerinden çıkmaya başlamışlardı. Elimde poşetlerle karavana bindim. Uykum gelmeye başlamıştı. Karavanımı sürerken kimseden ses çıkmıyordu. Tek ses, açmaya niyetlendiğim radyoyu Ceyhun'un hızlıca kapatması sırasında çıkmıştı. Ceyhun'un evinin önüne geldiğimizde birkaç dakika Ceyhun'un inmesini bekledim. Ceyhun ağzını açmadan konuştu;

"Hadi gelin benim eve. Akşama kadar yatarız bir kahvaltı yakıp Süha'nın vasiyetini gerçekleştiririz."

O kadar uykum vardı ki hayır diyemedim. Ceyhun'un evine çıktık. Baybars kendini kanepeye bıraktı. Ceyhun, yatmayacağını, benim onun yatağında yatabileceğimi söyledi. Memnuniyetle yatağına gittim. Yattım yatağa, kafam gömüldü yastığa. Belimde inceden bir ağrı vardı ama hoşuma gidiyordu. Belim ağrıdıkça rahatladığımı hissediyordum. Üşümüştüm… Sıcacık yorganın altında iyice mayıştım. Üstümde Süha'nın isli kokusu, tavandaki pürüzleri izleyerek yavaşça uykuya daldım.

PERŞEMBE AKŞAMI

Boğazımdan ciğerime doğru bir kılıç yutmuşum gibi uyandım. Nefes aldıkça göğsüm ağrıyordu. Akciğer kanseri paranoyaklığıyla, yüzüme vuran pembe güneş ışıklarına söve söve yataktan kalktım. Sanki her şey bir rüyaymış gibi hissediyordum. Sanki kapıyı açtığımda Süha akşama kadar uyumama laf etmeye başlayacaktı. Ne yazık ki kapıyı açtığımda bomboş bir salona giriş yapmış oldum. Perdeleri açtım, karanlık duvarları güneşin pembesine boyamak

adına. Tüm oda aydınlandı benim dışımda. Ben yine karanlık ve yine çirkindim. Uzayan sakallarımı kemire kemire evin içinde dolanmaya başladım. Ağzımdan almaya çalıştığım derin nefes denemelerim her seferinde başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Sigarayı bırakmaya karar verip mutfağa girdim. Bir ayran içsem belki ciğerlerim temizlenir. Günde bir litre su ve bir litre ayran içsem tertemiz olurum. Bir de üstüne yogaya başlayıp, Miraç ve arkadaşlarının organlarını boşaltsam ruhen de temizlenmiş olurum. Telefonumu cebimden çıkardım Ceyhun'u aramak için ama şarjım bitmişti. Evde derin bir sessizlik vardı. Sessizliği duşa girip, sıcak su musluğunu açarak bozmaya karar verdim. Tenimi neredeyse kabartacak kadar açtım sıcak suyu. Kaynar suyun içine irkile irkile girdim. Acaba Zürafa yanarken çok acı çekmiş midir? Su o kadar sıcaktı ki midemi bulandırıp başımı döndürmeye başlamıştı bile. Sol elimi belimden çekemiyordum. Gergin ve heyecanlıydım. Fiziksel anlamda bir aksilik yaşadığımın farkındaydım ama umursamamaya çalıştım. Psikiyatristim "Bilmem ne hanım" şöyle söylemişti; "çok düşünme, ilaçlarını iç yeter". Yüklü bir miktar para vermiştim; anti depresan kullanmaya başlamak ve yaşlanmaya başlamış psikiyatristimin çenesindeki uzunlu kısalı tüycüklere dalmış her dediğini dinliyor gibi yapmak için. Bir yerde yanan insanların, sinirlerinin de yanmasından dolayı hiç acı çekmediğini duymuştum. Thich Quang Duc'un, Saigon'daki o işlek caddede bağdaş kurup oturduktan sonra sakince alevler içinde kıpırdamadan ve hiçbir ses çıkarmadan duruşuna bakılırsa pek canı yanmıyordu. Mokşa'ya ulaşmış bir adamın yeryüzünde öğrenebileceği bir şey kalmamıştır. Ölüm ya da doğum artık ona bir şey ifade etmez. Sadece öğretmek için var oluşunu devam ettirir. Son öğretisini alevler içindeyken hiç konuşmadan verdi. Bizim felsefe dersimize beden eğitimi öğretmenimiz girerdi. Yemişim Sokrates'i! Sen şu attığım taklaya bir bak! Thich Quang Duc'un varlığını öğrenmem, beni "Dharma" felsefesini öğrenmeye zorlamıştı. Yüksek hakikate götüren yol… Kalbimi biri sıkmaya başladı sanki. Göğsüm kalbimi sıkıştırmaya başlamış gibi hissetmeye başladım. Kalp krizi!

Aniden kendimi banyodan dışarı attım. Hızlıca üstümü giyindim. Kalp atışlarım hızlanmıştı ve içimde inanılmaz bir sıkıntı vardı. Elimle böbreğimi sıkmaya çalışıyordum. Nefes almak imkansızlaşmıştı. Çenemdeki kasılmalar ve sırtımdaki ağrı beni ele geçirmişti. Karıncalanmaya başlamış ellerimle kapıyı açmaya çalıştım. İki kez panikle açamadım kapıyı ve üçüncüde kendimi dışarıya attım. Buz gibi havada sırılsıklam saçlarımla bir taksi bulmaya çalıştım. İhtiyaç olmadığında yanına kadar gelip korna basarak yanımda bekleyen taksilerin hiçbiri yoktu bu kez etrafta. Ayaklarımı sürüyerek caddeye kadar yürüdüm.

Sırtıma giren sert bir ağrı ve inanılmaz bir mide bulantısıyla yere yığıldım. Kafamı, yere çarpmaması için son anda tuttum. Bayılacağımı sandım ama gözlerim açık ve bilincim yerindeydi. Yaşlı bir adamın suratına sahip otuzlu yaşlarında bir adam yanımda diz çöktü ve etrafta yardım edecek birileri var mı diye bakınmaya başladı. Gözlerimi kapattım. Sesleri duyuyordum.
“Ne olmuş?”
“Bilmiyorum. Para çekiyordum bir baktım yere düştü.”
“Arabanız var mı?”
“Arabam yok da kredi kartımı bankamatikte unuttum.”
“Yutmuştur kartı, artık bu saatte geri alamazsınız ki.”
“Doğru ya! Neyse artık yarın gelir alırım.”
“Benim arabam var ama biraz uzakta.”
Tokat atmaya başladılar.
“Bey efendi?”
“Öldü mü?”
Başını göğsüme koyunca elimle ittirdim. Çok huylanırım göğsüme bir şeyin değmesinden. Gözlerimi açıp adama baktım.
“İyi misiniz?”
“Galiba kalp krizi geçirdim.”
“İleride arabam var yürüyebilir misiniz?”
“Sanırım yürüyebilirim.”
Bankamatikte kartını unutan adam elini belime attı.
“Ağırlığınızı verin bana”
Kendimi adama bıraktım. Öbür adamda hızla önden gitti.
“Ben önden gidip arabayı getireyim.”
Yürümeme yardım eden adam nefes nefese bir şekilde dönüp baktı.
“Şimdi nasıl hissediyorsunuz?
“Biraz daha iyi gibiyim.”
“Yaşınız kaç?”
Öksürük tuttuğundan cevap veremedim. Kalp krizinde öksürük tutar. Annem yanımda kalp krizi geçirmişti. Biliyorum…
“Neyse, zorlamayın kendinizi.”
Öbür adam arabasıyla gelip durdu ve arka kapıyı içerden açtı binmem için. Teşekkür ederek bindim arabaya. Diğer adam arabanın kapısını tuttu ben binerken.
“Geçmiş olsun. Umarım bir sıkıntı yoktur.”
“Teşekkür ederim.”

Nazikçe gülümseyerek kapattı kapıyı. İçimde garip bir heyecan vardı hala. Arabanın içinde hızla giderken dışarıya baktım. Çamurlu caddelere, bir yerlere yetişmeye çalışan insanlara, kaldırımların yanında ufacık yerler ayrılmış ağaçlara, gri binalara, otobüs duraklarına ve bakkallara… "Ulan!" dedim kendi kendime. "Ölsen n'olur, yirmi yıl daha yaşasan n'olur? Yeni çıkacak filmleri izlemesen, şarkıları bilmesen n'olur? Zaten gerekli olanları izledin dinledin. Birkaç şarap eksik iç, birkaç vergi eksik ver. Boş ver ulan kalp krizini!" Aklıma Miraç geldi. Yanındaki o herifleri düşündüm. Yediğim dayağı ve Zürafa'yı düşündüm. Savaştan önce hangi liderin öldüğü görülmüş? Hannibal Barca, Romalılar'ı yendiği o savaşlardan önce, Alp Arslan, Romen Diyojen'i esir etmeden önce ve Freddie Mercury, "Bohemian Rhapsody"'yi yazmadan önce ölmediyse ben de işimi bitirmeden ölmeyeceğim demektir. Artık kendimi toparlamam lazım. Arabayı kullanan adamın dikiz aynasındaki yansımasına baktım. Babam aklıma geldi. Karavanım, babam öldükten sonra bana kaldı. Ölmeden önce karavanı hep o kullandı. Kimseyi oturtmazdı sürücü koltuğuna. Arada sırada kafası iyiyken karavanı park etmeme izin verirdi. İyi ve sıradan bir adamdı. Çok saygı duymazdım ama severdim. Sorularımı cevaplayamamasıyla ve annemin kalp krizi geçirdiği gün, hastanenin kantininde karşıma oturduğunda söylediği o sözlerle hatırlarım onu. Sanırım lisedeydim. Yeni birlikte olmaya başladığım bir kız vardı. Okuldan sonra onu bir tepeye götürmüştüm, birkaç bira içmek ve şanslıysam öpüşmek için. Babam aradı. Kızla yakınlaşmaya başlamıştım. Telefona bilerek cevap vermedim. İki kez daha aradı, yine cevap vermedim. Hayatımda hiçbir kızla gitmediğim kadar ileriye gitmeye başlamıştım. Hatırladığım kadarıyla bir buçuk saatlik bir öpüşme sonrası, elli saniyelik bir cinsel ilişkiyle, yakınlaşmamız son buldu. Kız üstünü düzeltip hoşça kal bile demeden gitti. Kendimi o kadar erkek hissediyordum ki hiç bir şey umurumda değildi. Babamı aradım.

"Hastaneye gel, annen ölüyor." Dedi. Hangi hastane olduğunu sormak dışında bir şey çıkmadı ağzımdan. Çıkamadı. Hastaneye gidip babamı aradım.

"Git kantinden bir şeyler alıp karnını doyur, geliyorum." Dedi. Bisküvi ve çay aldım. Çayıma iki şeker attım. Bisküviyi çaya batırarak yemeyi çok severdim. Bisküviyi çaya batırdım ama ağzıma götüremedim. Annemi merak ediyordum. Bisküvi yumuşayıp çayın içine düşüyordu. Bir diğer bisküviyi alıyordum, o da çayın içine düşüyordu. Babam geldi karşıma oturdu. Kaşları o kadar çatıktı ki oluşan gölgeden gözleri zor gözüküyordu. Sanki dolmuş gözlerini saklamaya çalışıyor gibi çatıktı kaşları. Eliyle çenemi tutup kafamı sola çevirdi. Boynuma bakıp küfreder gibi bir gülümsemeyle sıktığı dişlerini saklamaya çalıştı. "Bekle"

dedi ve kalktı masadan. Hastane kantininin camındaki yansımadan boynuma baktım. Boynumu morartmıştı kız. Okul gömleğimin yakalarıyla boynumu saklamaya çalıştım. Bir yandan da okulda ne kadar havalı olacağımı düşünüyordum o morluktan dolayı. Babam, altı kalıp sabun, orta boy bir çivi, birkaç tane küp şeker, bir kutu kireç, birkaç kutu kibrit ve biraz barutla masaya oturdu. Merakla babama baktım.
“Şimdi sana bunları veriyorum. Yarın akşam bu saate kadar bunlarla bana anlamlı bir şey yapıp getirirsen yazın seni Polonya’ya yollarım.”
Çok küçük yaşlardan beri ölü hayvanlara ilgim olmuştur. Küçükken etrafta ölü hayvanlar arayıp incelerdim. Bir süre sonra eve getirmeye başladım. Çok etkileniyordum ve yanımdan ayırmak istemiyordum. Gizlice bulduğum ölü hayvanları çantamın içinde eve sokuyordum. Bir gün annemin çığlığıyla uyandım. Kokudan rahatsız olup çantamı açmış ve bir gece önce araba çarptığı için ölen kedinin cesedini görmüş. Annem bir hafta filan yanıma yaklaşmadı. Babam çok kızmış, çeşitli cezalar vermişti ama vazgeçemiyordum. Kısa bir süre sonra kendim öldürmeye başladım hayvanları. Kediler, komşuların köpekleri, güvercinler, fareler filan. Amacım canlarını yakmak değildi. Hayvanlara karşı inanılmaz bir sevgim vardı hep ama kendime engel olamıyordum. Bir akşam komşumuzun yeni aldığı köpeği gördüm. Adı Sakarya’ydı. İnanılmaz güzel yavru bir köpekti. Babama yalvardım ve akşam Sakarya’yı sevmeye gittik. Evleri birinci kattaydı. Bir an köpekle yalnız kaldık salonda ve salonun camının kilidini açtım. Köpeği bir süre sevdim ve evden ayrıldık. Sabah okula gidiyorum diye evden çıktım ama servise binmedim ve binamızın biraz ilerisindeki çalılıklarda saklanıp komşumuzun evden çıkmasını bekledim. Komşumuz evden çıktığında inanılmaz bir heyecan doldu içime. Hızlı fakat sessizce binaya yöneldim. Kimsenin görmesini istemiyordum. Sabah olması benim için bir dezavantajdı ama gece ne eve girebilirdim ne de köpeği kaçırabilirdim. Komşumuzun evinin altında kapıcı dairesi vardı. Kapıcı dairesinin penceresindeki korkuluklara basarak komşunun evinin penceresine uzandım ve içeri girdim. Sakarya, dili dışarda yanıma geldi. Kalbim hızlıca çarpıyordu. Arabayı kullanan adam hastanenin otoparkına arabayı park etti ve bana döndü.
“Geldik hastaneye iyi misiniz?”
“Efendim?”
“İyi misiniz diyorum.”
Bir süre kekeledim. Düşüncelere dalmış, her şeyi unutmuştum.
“Teşekkürler iyiyim.”
“Hastaneye kadar eşlik edebilirim.”

“Yok, yok teşekkürler kendim hallederim. Sağ olun.”
Adam şaşkınlıkla suratıma bakıyordu. Daha fazla arabada kalmak istemedim ve saniyelik bir gülümsemeyle arabadan inip hastaneye girdim. Kendimi okula yeni başlamış bir çocuk gibi hissediyordum. Hastaneye girip öylece kala kaldım. Ne yapacağımı şaşırdım ve kantine gidip bisküviyle çay aldım. Babamla oturduğumuz o an geldi aklıma yeniden. Tüm gün elimde sabunlarla, barutla, kibritle filan ne yapacağımı düşündüm. Bir de boynumdaki morluğun gururuyla okulun bahçesini turladım. O günün akşamında eve gittim. Babam keyifle beni karşıladı.
“Hadi bir şeyler ye, annenin yanına gidiyoruz. Ameliyat başarılı geçti. Seni almaya geldim.”
Gülümsedim. Elimdeki poşete baktı ve elini enseme koyup yemek masasına doğru yürüdü. Oturduk masaya. Elimdeki poşeti alıp içindekileri masaya döktü.
“Barut nerde?”
“Yaktım.”
Normal bir insanlardan çok daha uzun bir süre kahkaha attı.
“Anlamadın değil mi?”
Utanarak kafa salladım. Masaya yaslanıp bana doğru eğildi.
“Bak koç; sen şimdi beni anlamadın biliyorum. Sabunlarla, çiviyle ve diğerleriyle ne yapabileceğini bilmiyorsun. Muhtemelen bir şey de yapılamaz zaten. Bunları sana vermemin bir sebebi var ama ilk önce şunları çöpe at gel.”
Şaşırdım ama sorgulamadım. Yanmış kibritleri, çiviyi, sabunları, şekerleri ve kireci çöpe döküp babamın yanına oturdum. Gülümseyerek saçlarıma ve gözlerime baktı.
“Boynun morarmış, neden morardığını da farkındayım. Sana kızmamam. Gençsin, yaşıtlarından daha irisin ve yakışıklısın. Fakat yaşama sebebin bu olmasın. Sen farklı bir çocuksun. Ne kadar erken kafanı toplarsan o kadar iyi. İnsan vücudu; beş kalıp sabun yapacak kadar yağ, küçük bir köpek kulübesini boyayacak kadar kireç, bir fincanı dolduracak kadar şeker, orta boy bir çivi yapacak kadar demir, iki bin küsur kibrit yapacak kadar fosfor ve sana verdiğim kadar barutu elde edecek kadar potasyumdan ibarettir. Gördüğün gibi hiçbir işe yaramıyorlar. Çöpe at gitsin. Beynin bu saydıklarımdan çok daha fazlasıdır koçum. Boynunu morartmayı bırak da düşünmeye başla. Çocukluğuna geri dön evlat. Dön ki büyüyebilesin.”

Bisküvi paketini bitirdikten sonra geri kalan çayı bir kere de bitirdim. Bisküvi ve çaydan artan bozuk parayı cüzdanıma koymak ilin elimi ceketimi

cebine attım. Tüm ceketlerime baktım cüzdan yoktu. Düştüğümde elini belime atıp beni arabaya taşıyan adam aklıma geldi. Şerefsiz! Yardım ediyor gibi gözüküp cüzdanımı aşırmış. Onu bulma şansım olsaydı üstünde inanılmaz denemeler yapardım. Kendimi aşardım. Tüm para cüzdandaydı. Karavandaki çantadan alıp cüzdanıma koymuştum. Hastaneden çıktım cebimde iki lira yetmiş beş kuruşla. Şarjım yoktu. Atölye çok uzaktaydı ama yürümek zorundaydım. Neyse… Yürümeye başladım.

Komşunun köpeği Sakarya'yı biraz sevdikten sonra boynunu kırdım. Montumdan içeri koydum ve fermuarı üstüne çektim. Kapının deliğinden apartmana baktım. Kimse yoktu. Hemen evden dışarı çıktım ve apartman kapısına yöneldim. Mahallede eskilerde boş olan bir arazi vardı. Şimdi orada bir AVM var. Araziye gidip montumun içinden Sakarya'yı çıkardım. Cansız bedenini yere bıraktım ve incelemeye başladım. Köpeğin gözünün ne halde olduğunu merak ediyordum. Küçükken aklıma nasıl girdiğini bilmiyorum ama ölülerin gözlerine bakınca, öldükten sonra gördükleri şeylerini gözlerinde yansımasının göründüğüne inanıyordum. Sakarya'nın göz kapaklarını açarken bir el ensemden tutup beni kaldırdı. Korkuyla elin sahibine döndüm. Babamdı beni yakalayan. Dehşet içinde Sakarya'ya ve etraftaki çürümüş hayvan cesetlerine bakıyordu. Ağlamaya başladım.

"Yok oluyorlar baba! Yok olmalarını istemiyorum. Büyüyorlar, değişiyorlar! Benimle kalmalarını istiyorum. Merak ediyorum." Babam hiç konuşmadan o dehşet içindeki gözleriyle araziye bakmaya devam etti. Bir süre gözlerini kapatarak kendini toplamaya çalışıp suratıma baktı.

"Sen ne yaptın?"

Cevabını merak etmediğini farkındaydım. Sustum. Utanmıyordum yaptığımdan.

"Bir canlının hayatına son verdin."

"Geçen hafta yediğimiz et de bir canlınındı."

Elini tiksinir gibi ensemden çekti.

"Sen köpeği mi yiyeceksin? Bu hayvanları yemek için mi öldürdün?"

"Merak ettiğim için öldürdüm."

"Neyi merak ettin?"

"İçlerinde ne olduğunu."

"Bu merakla yaşayamaz mıydın?"

Öyle bir bağırmıştı ki öksürmeye başladı.

"Sen et yemeden yaşayamaz mısın peki?"

Sustu. Karşımdaki bir taşa oturarak beni izledi.

"Devam et."

Artık babamdan gizli yapmama gerek kalmadığını düşünerek sevinçle araştırmama başladım. Daha başlar başlamaz babam hızla kendini bir köşeye atıp kusmaya başladı. Anlaşılır gibi değildi. Koşarak eve gitti. Bir hafta sonra bir Pazar sabahı elinde tüfekle beni uyandırdı ve ava gittik. Bıldırcın, keklik, tavşan, ne bulursak avlıyorduk. O hayvanı vuruyordu ben yakalayıp araştırmalarıma devam ediyordum. Bir daha komşularımızın evcil hayvanlarını öldürmedim. İkimizin de isteği oluyordu. Her Pazar sabahtan akşama kadar av yapıyorduk. Ben hayvanların içine bakıyordum ve temizliyordum. Akşam hep birlikte yiyorduk. Bir süre sonra avladığımız hayvanların içini çakıl taşlarıyla doldurup eve götürmek istemeye başladım. Babam bu konuda benimle başa çıkamayacağını farkındaydı. Bir hafta içinde bir tahnit ustası buldu. Adamın adı Süleyman'dı. Beni gördüğünde kabul etmedi. Babam para teklif etti fakat para adamın umurunda değildi. Bu sırada beni masada karnı açık bir şahin cesedini incelerken görünce çok şaşırdı. Ertesi gün yanında çıraklık yapmaya başladım. Her okul çıkışı adamın yanına gidiyordum. Kısa bir süre sonra iskelet yapmayı, deriyi temizlemeyi ve mimik vermeyi öğrendim. Çok hızlı ilerliyordum. İki sene sonra bir av sırasında arkadaşı yanlışlıkla ensesinden vurdu ve Süleyman amca öldü. Babam atölyeyi satın aldı ve ben çalışmaya devam ettim. Siparişler gelmeye başladı bir süre sonra. Para kazanmaya başladım. İsmim duyulmaya başlayınca dindar insanlar ve hayvan severler tarafından tehdit edilmeye başladım. Onlar üstüme geldikçe ben de onların üstüne gittim. Atölyem tahnit öğrenmek isteyen ve eserlerimi incelemek isteyen insanlarla dolmaya başladı. Birkaç kez hırsız bile girdi. En iyi tahnit ustalarının Polonya'da olduğunu öğrendim ve gitmeye karar verdim ama kalp krizi geçirdikten sonra annem çok değişti. Evde yalnız bırakamaz olduk. Lise ikide filandım. Atölyeye fazla gidemiyordum. Okulu bitirmeden Polonya'ya gidemeyeceğim için ders çalışıyordum sürekli. Geri kalan zamanda da anneme bakıyordum. Babama aniden düşman oldu. Babamın bir robot olduğunu düşünüyordu. Biz; "sabah işe git, akşam eve gel" rutininden dolayı babama robot diyor diye düşünüyorduk.

Sigaram bitmiş. Yolun yarısından fazlasını yürümüştüm ama cebimde para da yoktu. Eve gitsem de sigara alamayacaktım. Bankamatikten para çeken bir adamdan sigara rica ettim. İlk önce irkildi. "Bankamatikten para çeken bir adama yaklaşılır mı hiç?" der gibi. Böyle bir dünyada yaşıyoruz çünkü. Ceplerine bakıp sigarayı buldu ve paketi asık suratla uzattı.

"Bir de varsa ateşinizi alabilir miyim lütfen?"

Cüzdanımı çalan herif kartını bankamatikte unutmuştu. Yarın illa ki bankaya gidip alacak kartını. Sen bittin dostum. Adam sigaramı yaktı. Bu sırada

bankamatik ötmeye başladı. Aceleyle bankamatiğe dönüp işlem yapmaya devam etti. Teşekkür edip yürümeye başladım. Atölyeye az bir mesafe kalmıştı. Saat gecenin üçü filan olmuştu. Hayırlı cumalar. Çarşaflı bir kadın sokağın kuytu bir köşesindeki yokuşun dibinde öylece duruyordu. İlgilenmedim başta. Yürümeye devam ettim. Yokuşun yukarısından dönüp tekrar baktım. Garip tipli bir adam yanına yaklaştı ve bir şeyler verdi, bir şeyler aldı ve uzaklaştı. Kendimi yorgun hissediyordum ama adamı takip etmeye karar verdim. Ara sokaklara girdi ve kayboldu. Bir süre karanlık sokakta etrafıma baktım ve geri döndüm. Tam arkamı döndüğümde sokağın girişinde bir herif gördüm. Tanıdık bir herif. Suratını tanıyorum ama kim olduğunu hatırlamıyorum. Başka bir adamla bir şeyler konuşuyor. Muhabbet sırasında dilini ısırarak gülümseyip arkadaşının ensesine tokat atınca hatırladım. Dayak yediğim gün beni tekmeleyen dokuz kişiden biriydi bu. Bana tekme atarken de suratında bu ifade oluşmuştu. Yanımda akaşa filan yok ama halledebileceğime inanıyorum. Ara sokaktan onu izliyordum. Sokak o kadar karanlıktı ki bir yere saklanmama bile gerek yoktu. Sokaktan içeri girmesini bekledim ama girmedi. Yukarıya doğru yürüdü. Arkasından gittim. Az önce konuştuğu herif aşağıya doğru yürüyordu, o yukarı doğru. Arkasından yürümedim. Olduğum yerden nereye doğru gittiğini izledim. On iki bina sonra sola döndü. Arkasından hızla gittim ve binanın önünden yürümeye devam ederken içeriye baktım. Çöpün kenarındaki karton kutularda bir şeyler arıyordu. Caddeye baktım. Sakindi… Yanına doğru yürüdüm. Ayağım bir tenekeye çarptı. İrkilerek bana döndü. Hiçbir şey demeden baktı bir süre. Karanlıktaydık ve arkamdan ışık vuruyordu. Karşısında dikilen bir siluettim. Ayağa kalktı. Kafası hafif yatık iki elini yana açtı.
“Ne var la?”
Gülümsedim. Bu tavırlar içimdeki merhamet ihtimalini iyice yok ediyordu. Öyle bir gülümsedim ki gece aydınlanır sandım. Öyle nefret doluydum ki tüm sokak lambaları titriyordu. Öyle bir vurdum ki suratına rüzgârın sesi kesildi. Bir daha vurdum. Ben vurdukça inlemesi azaldı. Diz çöktü sonunda. Ağlıyordu. Yalvarır gibiydi. Botumun tabanıyla boğazına tekme attım ve yere yığıldı. Kulaklarından tutup kaldırdım.
“Hatırladın mı beni?”
“Abi kimsin sen? Abi…”
“Miraç nerede?”
“Abi, Miraç abi bardadır.”
“Evi nerede?”
“Abi bir orada kalıyor bir burada.”

Kulağını iyice kavrayıp suratını duvara vurdum ve bayıldı. Ayağa kalkarak kafamı gökyüzüne kaldırdım. Yumruklarımı sıktım. Kendimi güçlü hissediyorum. Artık başlıyorum.

Atölyeden karavanı alıp baygın herifi içeri soktum. Cebinde yirmi lira vardı. Bakkaldan bir sigara alıp atölyeye gittim. Yoldayken bir kere ayılır gibi oldu. Arabayı sağa çektim, ense köküne bir yumruk atıp yeniden bayılttım ve yola devam ettim. Atölyeme girdim derin bir nefes aldım. Hayatın özü kokuyordu. Ölüm kokuyordu. Hayaletlerle dolu atölyemde boynumu çıtırdattım ve malzemelerimi hazırladım. Bir şarap açıp kafama diktim. Bir an önce sarhoş olmak istiyordum. Ayık kafayla çekilmez olabiliyor insanların içi. Masada bağlı bir şekilde uyandığı sırada damarına enjekte edeceğim kokulu sıvıların kıvamını tutturmaya çalışıyordum. Bir tüccar gibi gülümsedim.

“Günaydın.”

Gözleri bir süre bulanık gördü sanırım. Gözünü kıstı, kapatıp açtı filan. Öksürdü, titriyordu. Henüz korkudan değil soğuktan titriyordu. Taş bir mezarın içi gibi soğuktu atölyem

Ağızımdan dumanlar çıkıyordu. Adam saygılıydı. En azından artık saygılı… Çok fazla eziyet etmek istemiyorum. Karşısına geçip anatomisini inceledim. Ne yapabilirdim bu heriften.

“Adın ne senin?”

“Abi n’oluyo?”

Şaraptan bir yudum aldım.

“Adını soruyorum ne olacak?”

“Onu demiyorum abi bana ne yapacaksın?”

“Oğlum cevap versene. Adın ne senin?”

Şaraptan bir yudum daha aldım.

“Abi, Barış benim adım. O malları ben satmıyorum.”

“Hangi malları?”

“Abi cigara filan işte.”

“O kutularda cigara mı vardı?”

İşte hayal kırıklığı budur birader.

“Abi sen beni neden… hatırladım.”

Bir yudum daha şarap.

“Tebrikler.”

Boğazına parmaklarımın ucuyla bir tokat attım. Çok gıcık bir harekettir. Damarına akaşa bastım.

“Abi n’apıyorsun?”

“Bi sus be yavrum. Vır vır vır!”
Bir yudum daha aldım ve şarap bitti.
“Abi özür dilerim de…”
Susmaya niyeti yoktu. İçeriden bir mum getirdim ve yakıp şarap şişesinin altına damlatıp yapıştırdım. Şişenin ucunu da ağzının içine soktum. Çığlık atmaya ve inlemeye başladı bu kez. O hareket ettikçe sıcak mum damlaları gözüne ve burnuna akıyordu. Uyanık kalmasını istiyordum ama çok ses çıkarıyordu. Gerçi yalıtım sağlam, dışarı ses çıkmaz ama ne olur ne olmaz. Şişeyi ağzından çıkarıp bir sigara yaktım.
“Çek bi fırt.”
“Abi…”
“Çek lan!”
Çekti bi fırt. Şişeyi uzattım.
“Üfle lan içine.”
Üfledi.
“Çek bi fırt daha.”
Onu da şişeye üfledi. Tüm sigarayı içirtip şişenin içine üflettim ve mantarla şişenin ağzını kapattım.
“Ya kardeş, şu Miraç’ın kardeşinin adı Miray değil mi?”
“Evet abi”
Doğru bilmişim. Miray’ın ışığını yaktım. Gözleri fal taşı gibi açıldı.
“Öpüyorum. Selam söyle herkese.”
Neşteri vurdum boğazına. Sonra kasıklarına, el ve ayak bileklerine… Şişeyi Miray’ın şarap şişesinin yanına koydum. Vücudundaki kan tamamen gidere boşalana kadar düşünme vaktim vardı. Bu heriften ne yapılabilirdi. Zayıf bir çocuktu. Boynu uzundu. Ağzı biraz büyüktü. Boyu 170 cm civarlarındaydı. Bacakları kısaydı. Kulak tırmalayan kötü bir sesi vardı. Şarkı söylediğini hayal bile edemiyorum. Bir dakika… hayal edebiliyorum!

Karavana gidip gramofonu getirdim. Ellili yılların en iyi şarkılarının toplandığı bir plak taktım ve işe koyuldum. Çilek kokulu sıvıyı damarlarına enjekte ettim ve yine çilek kokulu tozla derisini temizledim. Kan vücudundan tamamen boşalınca işin iğrenç bölümlerine başladım. Gramofon; plak ve makineden oluşur. Plak, mumlu maddelerle yapılan bir disktir. İki yüzünde de girintili çıkıntılı oyuklar vardır. Gramofon iğnesi bu oyuklar arasında dolaşırken meydana gelen titreşimler, iğnenin bağlı bulunduğu diyagrama yansır ve ses titreşimleri, diyagram ve ses kutusu yardımıyla büyütülerek aksettirilmiş olur. Makine ise plağın sürekli olarak aynı hızda dönmesini sağlar. Şahin model

arabasıyla şehre inen bir genç gibi dakikada ortalama yetmiş sekiz tur atar.

Barış'ın iskeletini bağdaş kurmuş ve kafası yukarı doğru duran bir biçimde modelledim. Sesi ileten altın rengi boru midesinin içinden boynuna dek uzanıyor ve ses çıkan yuvarlak bölümü ağzına yerleştirdim. Ağzı normal bir insanın açabileceğinin sekiz katı filan açık olduğundan çenesini hiç eklemedim. Üst dudağının altını komple gramofonun ses çıkan bölümü oluşturuyor. Göğsünün altında, mide yerine gramofonun plağının döndüğü bölüm yer alıyor. Yani bundan sonra Plakları Barış'ın midesine takacağım ve ses Barış'ın ağızından çıkacak.

Yaklaşık dokuz saatlik molasız ve yorucu bir çalışma sonrası gramofonu, Barış'ın vücuduna yerleştirdim. Artık bir sürü güzel sesi var. Biri gitti, Miraç da dahil, kaldı sekiz.

Yorucu bir Perşembe gecesinin ardından başarılı bir cuma sabahı karavana gidip dinlenmeye karar verdim. Artık geç bile kaldığım işi bitirme vakti gelmişti ama önce uyumalıyım.

Uyandım… Saate bakmak için telefona uzandım. Şarja takmaya unutmuşum. Şarja taktım… Hala uykum vardı. Dolaptan su çıkarıp kafama diktim. O kadar susamışım ki suyun yarısı çenemden akıp gitti. Uykumu alamamışım. Geri yattım.

Biri karavanın kapısını çalıyordu. Uykulu gözlerle kapıya gittim. Perdeyi aralayıp karavanın camından baktım. Vay anasını… Ne biçim kar yağmış. Yirmili yaşlarda bir kız üşümüş, titreyerek kapımı çalıyordu. Açtım kapıyı. Kızın gözü dalmıştı. Kapının açılma sesinden korktu.

"İyi günler. Siz…"

Elindeki kağıtta bir şeyler yazıyordu.

"Salyangoz ben."

Heyecanla gülümsedi. Ufak tefek şirin bir kızdı.

"İyi günler, ben Melis. Babaannemi kaybettik."

"Başınız sağ olsun?"

"Hayır, hayır ölmedi. Kaybettik, bulamıyoruz. Sanırız kayboldu. Aklı, başı yerindeydi ama…"

"Üzüldüm canım ama kapıda "K.İ.B" filan mı yazıyor?"

"K.İ.B.?"

"Kayıp İnsanlar Bürosu…"

İlk önce gülümsedi sonra sinirlendi.

"Ben Gülizar hanımın torunuyum."

Eyvah!

“Daha bulunmadı mı?”
Ne kadınmış be! Zürafa’yı bir kişi bile sormadı. Kızın sinirli suratının yerini hüzün aldı.
“Hayır, bulamıyoruz.”
Ağlamaya başladı. Savunmasız yavru bir tavşan gibi kapımın önünde titreyerek ağlıyordu.
“İçeri gel hadi. Kahve yapayım sana.”
Göz ucuyla içeriye bir göz attı. Birkaç saniye daha baksaydı kapıyı yüzüne kapatacaktım. Sanırım bakışlarımdan bu düşüncemi anlamıştı. Hemen içeriye girdi. Bir kahve içmek bana da iyi gelecekti. Isıtmak için, çaydanlığa su koydum ve kızın yanına oturdum.
“Siz galiba atölyenin kiracısıymışsınız.”
“Evet, yıllardır anneannenle birlikteyiz.”
“Babaannem.”
“Babaannen, pardon…”
“Dün olanları biliyorsunuzdur.”
Merakla suratına baktım. Bilmediğimi anlayarak şaşırdı.
“Babaannemin üst katındaki adam karısını öldürmüş…”
Şansa bak.
“Eee?”
“Polis aradı dün. Bir şüpheli bulduk diye. Henüz itiraf etmedi. Gerçi karısını öldürdüğünü de itiraf etmiyormuş.”
“Adamın öldürdüğünü nereden biliyorlar ki?”
“Tüm gün eve başka kimse girmemiş ki… Evde altı yaşında bir çocuk varmış sadece. Çocuk öldüremeyeceğine göre…”
Tuna!
“Çocuk… Nasıl bir çocukmuş?”
“Tam bir bilgim yok ama konuşamıyormuş. Öz çocuğu değilmiş zaten kadının. Kadın bakıcıymış…”
“Babaannenle ne ilgisi var adamın?”
“Düşünsene bi! Yani, düşünsenize; babaannem kayıp oluyor, birkaç gün sonra üst kattaki kadını kocası öldürüyor ve polise yakalanıyor. Umarım bir şey olmamıştır babaanneme.”
“Umarım bulunur Gülizar hanım… Bana neden geldin?”
“Belki bir şeyler biliyorsunuzdur diye. Bir de…”
Söylemeye çekindiği bir şey vardı.
“Bir de?”

“Su ısındı galiba.”
Yalandan gülümsedi. Kalkıp bardaklara kahve ve su koydum.
“Kahvene krema ister misin?”
“Olur valla. Hatta bolca olursa sevinirim.”
Kahveleri karıştırıp karşısına oturdum. Kahvesini alıp boyun hareketleriyle ve çekingen bir tavırla teşekkür etti.
“Bir sorun var belli ki. Söylemeyecek misin?”
O utangaç ve çocuksu tavra büründü yeniden.
“Şey… Bakın… Benim babaannemden başka kimsem yok. Onunda benden başka kimsesi yok. Param da yok. Ankara’da kalma sebebim babaannemdi. Şimdi, evi ve atölyeyi satıp Ankara’dan gitmeyi düşünüyorum.”
“Süpermiş… nereye gideceksin.”
“Avustralya düşünüyorum.”
“Anladım. Polonya olsaydı uçak bileti hediye ederdim.”
Gülümsedi.
“Yani sizden istediğim…”
“Anladım canım. Kendine başka atölye bul diyorsun.”
“Hayır, öyle demek istemiyorum ama babaannemin bulunacağına dair pek inancım kalmadı. Yavaş yavaş hazırlıklara başlasam iyi olur. Bu şehirde artık kalamam. Ankara benim için babaannem demek. Cesedi bile olsa son kez görebilseydim keşke. Bir mezarlığı olsaydı ziyaret edebileceğim.”
Ağlamaya başladı yine.
“Çok mu görmek istiyorsun babaanneni?”
Hıçkırıklar arasından zar zor dışarı attı kendini “evet” kelimesi. Şöyle bir durup düşündüm. Neyse kızın yurt dışı hayalleri var ve daha çok genç. Gıcık bir tip olsaydı fark etmezdi. Babaannesini gösterip yanına da onu koyardım.
“Neyse ben gideyim.”
“Kahveni bitirseydin.
“Boğazımdan geçmiyor. Karşınızda da ağladım. Çok utanıyorum.”
“Yok canım ne demek. Kahveni iç ben seni bırakırım evine.”
“Teşekkürler ben gidebilirim.”
“Gidebileceğine eminim tabi de ben bırakırım seni.”
Kızın bakışları değişmişti.
“Gitmek istiyorum.”
Kız beni yanlış anlamıştı.
“Yanlış anladın. Seni zorla tutacak değilim. Sadece yardımcı olmak istedim.”
“Sizin yardımınıza ihtiyacım yok teşekkürler.”

Neler oluyor? Kız neden ve nasıl benimle böyle konuşuyor?
“Terbiyesizleşme!”
“Ya bir git işine sapık mısın nesin?”
Tam çıkacakken kolundan tuttum. Denizden yeni çıkmış bir balık gibi çırpınmaya başladı.
“Bırak beni! Yardım edin!”
Başıma bela olmak üzere!
“Sakin ol, sus! N’apıyorsun?”
“Bırak beni! Bıraksana kolumu!”
Kızı bırakmam demek polislerin dikkatini üstüme çekmek demek. Tuna kucağımdayken ölen kadının evine gittiğimi de gördüler.
“Sessiz olur musun?”
Kız bağırmaya devam etti. Beni dinlemedi… Hızla içeriye çektim ve kapıyı kapattım. Yatağa düştü. Yatakta yatar pozisyonda, cenin pozisyonu alıp korkuyla bana bakmaya başladı.
“Canını yakmak istemiyorum. Sakin ol.”
“Bana ne yapacaksın?”
“Bilmiyorum ama ilk önce sana babaanneni göstereceğim.”
Kızın gözleri sonuna kadar açıldı.
“Nerede olduğunu biliyor musun?”
Gülümseyerek göz kırptım. Gülümseyerek yataktan kalktı ve aniden somurttu.
“O, iyi mi?”
“Hiç olmadığı kadar iyi.”
Gülümseyerek boynuma sarıldı. Bir şey hissettim. Lanet olası bir duygu… Paramparça eden bir duygu... Damarlarımın her birini çatlatan bir şey…
“Peki ama neden gizledin?”
“Yanına gidince anlarsın.”
“Hadi gidelim hemen!”
Kapıya yöneldi, yine tuttum.
“İlk önce bir şartım var.”
“Kabul.”
Gözlerimi açıp suratına baktım.
“O zaman; seni aradığı numaradan polisi ara ve yurt dışına çıkman gerektiğini. Bir haftaya geri döneceğini söyle.”
Kıza benle görüşmesi gerektiğini her kim söylediyse, kız ortadan kaybolduğunda polisi de bana yönlendirecekti. Zaten polisin gelmesi yakındır. Buralardan uzaklaşsam iyi olur. Birkaç gün içinde Miraç ve arkadaşlarını ortadan

kaldırmalıyım. Polise yakalanacaksam bile işim bittikten sonra yakalanmalıyım.
Kız, yere eğik suratıma eğildi merakla.
“Neden?”
“ Ya bak! Ara polisi söyle işte!”
“Tamam, tamam.”
Telefonunu çantasından çıkardı ve son aramalara baktı.
“Alo? İyi günler ben Melis. Gülizar hanımın torunu…”
Bir sigara yaktım.
“Şey… benim yurt dışına çıkmam gerekiyor.”
Merakla suratıma bakıyordu.
“Şey… dil okulum başlıyor da…”
Durumun üstesinden geldiğini göstermek ister gibi kafasını sallıyordu bana.
“…evet… ben oradan sizi ararım her gün. Efendim? Hmmm… Gidip gitmeyeceğim belli değildi henüz. Şimdi belli oldu. Hayır, hiçbir şey öğrenemedim henüz. Herkesle konuştum ama… Tamamdır, teşekkür ederim. İyi çalışmalar.”
Telefonla birlikte bir süre gözlerini de kapattı.
“Gidelim mi artık?”
“Hay hay…”
Karavandan çıktık. Atölyenin anahtarını çıkardım.
“Babaannem atölyede mi?”
“Bir dur kız.”
Kıza şaşkın bir merak hakimdi. Kapıyı açtım. Kız içeri girene kadar ışıkları açmadım. Atölyenin kapısını kapatıp kilitledim.
“Işıkları açar mısınız lütfen?”
Kız çok kibar ve tatlıydı. Kıza bir zarar gelsin istemiyordum ama öldürmek zorundaydım. Amacıma ulaşıp pislikleri temizlemek, her insandan hatta benim canımdan bile daha önemli. Yılbaşı ışıklarını açtım. Diğer cesetlerle birlikte, Gülizar hanımın da silueti belirdi. Kırmızı, mavi siluetler… Kız, hafif öne eğik yavaş yavaş Gülizar hanıma doğru ilerledi. Çok aceleciydi ama içindeki korku sanki onu yakasından tutmuş ilerlemesine izin vermiyordu. Ağır ağır Gülizar hanıma yaklaştı, iki eli ileride…
“Babaanne? Sen misin?”
Dönüp bana baktı.
“Işıkları açabilir misiniz? Korkuyorum…”
Son anlarını böyle korku dolu geçirmesini istemiyordum.
“Işıkları açıyorum bir saniye bekle.”

Gülizar hanımın birkaç adım ötesinde duruyordu. Süs ışıkları yandıkça Gülizar hanımın yanakları aydınlanıyordu ve gülümsediği anlaşılıyordu. Kırmızı, mavi gülücükler…
Melis, elimdeki kütüğü suratına vurur vurmaz yere yığıldı. Onun için en iyisi olmasa da benim için en iyisi buydu. Son anlarını; içi pamuklarla, alçılarla ve kimyasallarla doldurulmuş babaannesine bakıp travma geçirerek yaşamasını istemezdim. En başta Melis'i de aynı şekilde lambader yapmayı düşündüm ama daha anlamlı bir şey olmasını istedim. Annem gibi… Beni karşılayan Gülizar hanımı sevinçle öpecekti. Güzel bir anın fotoğraflanması gibi…
Melis'i soyup masaya yatırdım. Kanı boşalana kadar malzemelerimi hazırladım. O kadar iş arasında başıma yeni bir iş açtım. Gülsem mi, ağlasam mı? Gülmek mi daha zordur yoksa ağlamak mı? İnsanların gülmek için on yedi adeleye, surat asmak için 43 adeleye ihtiyacı varmış. Bence gülmek için adelelerden çok daha fazlası lazım. Ayrıca gülebilmek için görmemek, duymamak, düşünmemek gerekir. Cehaletten büyük mutluluk yoktur. Cahil bir insan, aç birinin karnını doyurduğunda mutlu olabilir. O insanın neden aç olduğunu düşünemez. Bir kişinin karnını doyurduğunda, aç olan diğer insanları düşünemez. Bu yüzden gülümseyebilir. Dünya nüfusunun beşte birinin günlük iki liranın altında bir gelirle yaşadığını bilselerdi keyifleri kaçardı. Kendimi kadere emanet edip gülümseyemem. Japon bir kadın ortalama seksen dört yıl, Botswanal'lı bir kadın ortalama otuz dokuz yıl yaşıyorken ben; "öleceğim tarih doğduğumda yazıldı" diyerek sırıtamam. İnsan toplu yaşamaya uygun bir canlı olamaz. Olsaydı; geçen üç bin beş yüz yılın sadece iki yüz otuz yılı barış içinde geçmezdi. Her gün en az sekiz yüz milyon insan aç kalırken, sabah programlarına çıkıp en önemli öğünün kahvaltı olduğunu söyleyen doktorları ve kilo vermek için yenmemesi gerekenleri anlatan diyetisyenleri dinleyemem. Doğal kaynakları ele geçirmek için ölümcül silahların üretildiği ve bu silahlarla çocukların savaştırıldığı bir dünyada cidden hayat olduğunu mu düşünüyorsunuz? Derisi kaburgasına yapışmış aç insanların varlığından herkes haberdarken, A.B.D'de yılda on milyar dolar harcanan pornografinin daha çok ilgi gördüğü bu dünyada, insanlığın erdeminden bahsetmek ne kadar doğru olabilir? İnsanların, hamam böceklerinden farksız olduğu bir alemdeyiz. Hamam böcekleri kafaları olmadan dokuz gün yaşayabilirler. Dokuz günün sonunda ölme sebepleri açlıktır. Hayatın boyunca kafası kopuk hamam böcekleri gibi yaşadın. Şükürler olsun ki bir şekilde karnını doyurup hayatta kaldın. Kafanı yemek yemek için kullandın. Ellerini; silah ve biraz da mastürbasyon yapmak, ayaklarını; tekmelemek için kullandın. Haklısınız biraz ileri gittim. Hamam böceklerine ayıp ettim…

Sigara içirmeyi unuttum. Unutkanlıktan nefret ediyorum. Şarap da içirmedim. İçtiği sigaranın dumanını şişeye de üfletmedim. Gerçi fırsat yoktu. Öldürmeyi gerçekten istemezdim. Hayalleri olan genç bir kızdı. Bencillik ettim. Kendimi, karnı tok olduğu için beslenme çantasındaki yemeği çöpe dökmüş sıska bir çocuk gibi hissediyorum. Başka şans bırakmadı bana. Hayatı boyunca yaşayacağı tüm üzüntüleri sildim. Sevinçleri de… Babaannesiyle bedenleri birleşmiş oldu. Belki ruhları da buluşmuştur. Bir süredir merak ettiği babaannesine arkadan sarılmış, sağ yanağını öper şekilde duruyor Melis'in cesedi. İşimde çok iyiyim. Muhtemelen dünyanın en iyilerinden biriyimdir. Zaten dünyada insanların içini dolduran bir tahnitçi olduğunu da sanmıyorum. Dikiş izlerini görmek neredeyse mümkün değildir. Gözleri, reçineden yaptığım için neredeyse gerçek gibi gözükür. Her an hareket edecekmiş gibi. Makyajı kusursuz yaparım. Derilerin buruşmasını ve çatlamasını önleyecek şekilde tam kıvamında hazırlarım kimyasalları. Normalde tahnit ustalarının aylar boyunca uğraşarak yaptıkları eserleri en fazla iki gün içerisinde bitirecek kadar hızlı olmama rağmen oldukça özenli ve titiz çalışırım. Artık Gülizar hanım daha farklı gülümsüyor gibi. Bitmiş bir bulmaca gibi. En önemli parçası tamamlandı. Torunu Melis de ona katıldı. İnsan hayatı boyunca yarımmış gibi gelir bana. İnsan vücudundaki en küçük hücre (sperm) ile en büyük hücrenin (yumurta) birleşmesiyle yeni bir insan oluşur. Göbeğindeki kordonun kesilmesiyle anneden ayrılır. Uzatmaya gerek yok… Poposuna atılan bir şaplakla dünyaya gelir ve poposuna tıkılan bir pamukla dünyadan gider. Önemli olan bu ikisi arasında yaşananlardır. İnsan ömrünün, ortalama yetmiş yıl filan olduğu düşünülür. (Gerçi zamanında, Li Ching-Yuen; Çin'de iki yüz elli altı sene yaşamış olan şu adam ortalamayı epeyce yükseltmeye çalışmıştır ama çeşitli ve gereksiz sebeplerden ölen çocuklar ortalamayı yeniden normale çevirmiştir.) Bu yetmiş yılın sonunda muhtemelen birkaç anı hatırlıyor olursunuz. Küçükken yediğiniz dayak olabilir, komşunun kızını ilk gördüğünüz an, yatağınızda karınızla yatan adamın suratındaki o ifade, evlilik şarkınız, çocuğunuzun doğumu v.s… Geçen hafta kahvaltıda ne yedim? Bir yıl önce bugün neredeydim? Sekiz sene önceki doğum günümde ne giyiyordum? İlk öptüğüm kız kimdi? Hani ömür yetmiş yıldı? Ölümden sonraki hayatın garantisini verseler… Fiziksel olarak aynı olacağımı fakat kendimle ilgili hiçbir şey hatırlamayacağımı söyleseler… Şu an ki düşüncelere sahip olmayacağımı ve şu an hayatımda olan kimseyi hatırlamayacağımı söyleseler, ne anlamı kalırdı ki? Geçen hafta kahvaltıdaki ben; öldü. Bir yıl önceki ben; öldü. Sekiz sene önceki doğum günümde ben yoktum. İlk öptüğüm kızı öpen ben; öldü. Beynin hatırladığı kadardır insan

ömrü. Şu an yaşıyorum. Her anı farkındayım. Gençliğimdeki halimi şu an karşımda görsem tarlanın birine korkuluk diye dikerim. (Güzel fikir!) Ben gençken öldüm. Sekiz yaşımdayken öldüm. Aslında hepimiz her gün öldük. Sadece öldüğümüzü fark edemedik. Kim fark etmiş ki zaten? Her akşam dinlenmek için yatağa girdik ve kendimizi öldürdük. Bir yıl sonra neler olacağını biliyor muyum? Ya da yarın… ya da bir saat sonra. Yarının veya bir saat sonranın, yani gelecek zaman dilimlerinin her birinin ölümden farkı ne? Bir süre önce balayı ve düğün planları yapan ben; küvette yaktığım sevgilime lanet etmiş bir şekilde, ilk kez gördüğüm bir kızın iç organlarıyla dolu iki tane battal boy siyah poşeti çöpe atmaya hazırlanıyorum. Bence lanetlenmiş varlıklarız hepimiz. İrili ufaklı bedenlere rasgele yerleştirilmiş ruhlarız. Balayı hayalleri kuran asalak ben değildim. İlk zamanlarımızda bedenin değil, bizim istediklerimiz olur. Ne istersek onu yaparız. Zamanla beden baskın olur. Başkaları ne isterse onu yapar. Biz ruhlar iyi ve kötü anları yaşıyoruz sadece. Geri kalan zamanda; beden, hayatı yaşarken, bizler; iş yapmayan bir marketin gece bekçisi gibi vakit geçiriyoruz. Beden; işe gidiyor, faturaları yatırıyor, sıradan yemekler yiyor, sevmediği kadınlarla sevişiyor, tuvaletini yapıyor, yemekten sonra sigara yakıyor, borç alıyor, yürüyor, koşuyo r, nefes alıyor, nefes veriyor… Ne zamanki; aşık olur, en güzel yemeği ve en kötü dayağını yer, o evcilik sonrası sigarasını yakar, aldatılır, okulunu bitirir, nefes almakta zorlanır, nefes vermekten korkar, o zaman biz devreye girer o anları yaşarız. Kim, yediği bulgur pilavlarının hepsinin kıvamını hatırlayabilir ki? Elbette hepimiz bulgur pilavı yerken öldük. Beden, yedi bütün bulgur pilavlarını. Biz; aldatıldık, yaralandık, aşık olduk, dayak yedik. Şanslıysak arada bir güzelliklere denk geldik. Çok fazla güzellikten kötüsü yoktur. Her gün deniz kenarında midye tezgahı açan bir çocuk ne anlar denize hayranlıkla bakanın halinden? Kilolarca yiyecek; aç için sevinç, tok için zulümdür. Zaman geçer. Beden yaşlanır. Beden yaşlandıkça, biz ruhlar ilk zamanlardaki gibi baskın hale geliriz. Çünkü; ruhlar asla yaşlanmaz. Yeniden ne istersek o olur. Çocukken güzel gelen şeyler yeniden güzel gelmeye başlar. Hayat değer kazanır, zamanında çok oynadığımız için sıkılıp attığımız ve yıllar sonra yeniden bulup hüzünlendiğimiz oyuncaklar gibi. Bir de daha beden ölmeden ölen ruhlar vardır. Ne fena… çok yazık. Bir sigara daha yak Salyangoz, yakında başka biri olacaksın ya da öleceksin. Başka biri olacağın için öleceksin.

Tütsüler yakıp çıktım atölyeden. Kapının önü karlarla dolmuştu. Hava aydınlanmaya başlamıştı. Günlerden neydi ki? Ceyhun’a gitmeye karar verdim. İlk önce aramalıyım. Saat daha çok erken… Üstelik şarjım da yok. Karavana gittim. Telefonum şarjdaydı. Ne ara telefonumu şarja taktım? Telefonumu

açtığımda günlerden cumartesi olduğunu ve saatin altıya geldiğini fark ettim. Günler birbirine karışmıştı. Çok yorgundum ama uykum yoktu. Belki de vardı bilmiyorum ama uyuyamayacağımdan eminim. Bir an önce atölyeden taşınmam lazım. Telefonumu cebime koydum. Has..! Cüzdanımı çalan herifi yakalamayı unuttum. Para lazım. Atölyeye gidip Melis'in mavi deriden çantasını karıştırmaya başladım. Yüz yirmi beş Lira neyime yetecekse! Çantayı da alıp atölyeden çıktım. Yolda giderken Ceyhun'u aradım. Muhtemelen uykudan kalktığı için bana çok sinirlenecekti. Üç kez çaldı telefon. Tam kapatmaya karar veriyordum ki enerjik bir sesle açtı telefonu.
"Nerdesin kı?"
Şaşırdım bu şekilde telefonu açmasına.
"Iıı… arabadayım. Sana geliyordum."
"Ne güzel olur valla! Dur kız!"
"Efendim?"
"Sana demedim ya!"
Arkadan bir sürü insan sesi geliyordu.
"Gel hadi Sakarya'dayım ben. Ne zamana gelirsin?"
"Bu saatte Sakarya ne alaka kardeş?"
"Ya eğleniyoruz işte gel buraya birlikte eve geçeriz."
"Beni hiç…"
Sözümü kesti.
"Hadi, hadi! Ben şimdi sigara almaya çıkıyorum zaten. Sakarya'da en üstteki barlar sokağının karşısında bir büfe var. Orada buluşalım."
"Dur lan! Daha gelmeme…"
Suratıma kapattı telefonu. Neyse… Eski zamanlardaki gibi kahvaltıda bira ve patates kızartması beni kendime getirebilirdi.
Yedi dakika sonra filan karavanı Kolej civarına park edip Sakarya'ya geçtim. Ceyhun büfenin önünde iki tane kızla telefondan şarkı açmış kahkahalar atarak dans ediyordu. Yanlarında gittiğimde o kadar neşelilerdi ki suratımdan utanıp kasılmaya başladım. Kızlar, zehirsiz yılanlar gibi bedenlerini kıvırarak bana gülümsüyorlardı. Gözlerine bakamıyordum. O kadar açık giyinmişlerdi ki başka bir yerlerine de bakamıyordum yanlış anlaşılır diye. Ceyhun, beni görür görmez boynuma atladı. İlk kez yanında erkek yoktu.
"Oğlum bunlar erkek mi? Kadınlarla ne işin var senin?"
Gülümseyerek kulağına fısıldadım.
"Ankara'da erkek kalmadı oğlum. Bu zillilerde belki vardır diye niyetlendim onlar benden fena."

Bana pis pis bir süre gülümsedikten sonra kızlara döndü.
“Kızlar! Bu yakışıklı; Salyangoz. Sizi merak ediyormuş.”
Bir an heyecanlandım.
“Yok ben esprisine erkekler mi diye sordum.”
Bir an ortamın enerjisini düşürdüm. Suratlar asılır gibi oldu.
“Yani… Ceyhun’un yanında hep erkek görmeye alışkınım. O yüzden… Yoksa çok güzel kızlarsınız… Başka bir şey düşünülemez.”
Üstünde siyah, derin dekolteli kısacık bir elbise ve bordo bir yelek vardı. Saçları rengarenkti. Suratında her saniye edepsiz bir ifade vardı. Gülse bile edepsiz gözüküyordu. Diğer kız çocuksu bir yüze sahipti. Minyon bir tipi vardı. Kilot kadar kısa, siyah bir şort giymişti. Üstünde tüylü yakaları olan beyaz bir mont vardı.
“Kadınlığımızdan şüphe etme. Travestiyiz canım biz.”
“Travesti misiniz?”
Şaşkınlık içindeydim onlar kahkaha atarken. Travesti olduklarını anlamak neredeyse imkansızdı. Ceyhun, kızlara sarılarak kafasını suratıma dayadı.
“Başarılı bir ameliyat olmuş değil mi?”
Kahkaha atmaya devam ediyorlardı. Kahkahalarını böldüm.
“Ben acıktım. Kahvaltı yapmam lazım.”
Ceyhun sarhoş gözleriyle telefonunu çıkartıp saate baktı. İşaret parmağını havaya kaldırıp döndürdü.
“Mekanı kapatmışlardır. Temizlik, falan, filan. Eve gidelim. Cigara da aldık.”
“Uzun zamandır içmiyordum. Gidelim o zaman.”
Kızlarla birlikte karavana gittik. Karavanımı görünce çığlık atarak koştular. Benim aklımda hala travesti olmaları vardı. Hayret bir şey!
“Karavanda mı yaşıyorsun?”
“Bazen atölyemde, bazen karavanda…”
“Oha!”
Çok gururlanmıştım ama mütevazı olmaya çalışıyordum.
“Evet, güzel oluyor.”
“Ya, hemen gitmeyelim eve! Biraz gezelim!”
Minyon kız ilk kez konuştu. Ceyhun da arkadaşı olduğum için gurur duymuştu.
“O zaman tepeye bir yere gidelim hadi!”
Karavana bindik. Enerji doluydu herkes. Yorgunluğum filan kalmamıştı. Karavanımı ne kadar yokuş varsa yukarıya sürdüm. Ankara’nın en tepesine çıkmak istiyordum. Bu sırada karavanın içi son ses müzikle dolmuştu. Minyon kız cigara sararken Ceyhun, edepsiz kızla çılgınca dans ediyordu. Suratım

gülmeye başlamıştı. İnanılmaz bir huzur vardı içimde. Yolda bir yerde durup kraker ve altı şişe bira aldım. Kaybolmuştum ama yokuşlardan yukarıya sürmeye devam ediyordum. Nezih bir yerdeydik. Aslında nerede olduğumuz umurumda değildi. Çok eğleniyordum. Ara ara Ceyhun gelip sarılıyordu ve şarkıların bildiği yerlerine bağıra çağıra eşlik ediyordu. Ben, araba kullanırken dökmeden birayı içmeye çalışıyordum. Edepsiz kız resmen AC/DC şarkılarıyla kendinden geçmişti. Minyon kız cigarayı sararken şarkılara eşlik ediyordu. Çok uzun zamandır bu şarkılara eşlik etmek bir yana, bu şarkılardan keyif alan bir insan görmüyordum. Bir komünistin, başarılı bir devrim sonrasında yaşadıklarını yaşıyordum. Ne coşkulu bir huzur bu!

Minyon kız cigarayı sardıktan sonra hemen yaktı. Kendi aralarında bir tur döndürdükten sonra bana uzattılar. Arabanın içi ızgarada yapılmış tavuk gibi kokuyordu. Kaslarım rahatlamıştı sanki. Giderek daha çok gülmeye başlıyorduk. Giderek daha çok rahatlıyordum. Minyon kız, daha diğeri bitmeden yeni bir cigara sarmaya başladı. En son çıktığım yokuşla birlikte sanki gökyüzündeydik. Ankara'nın her bir noktasını görebiliyordum. Kelimenin tam anlamıyla uçuyorduk. Uçan karavanımın içinde huzurun doruk noktasına ulaşmıştık. Allah canını almasın AC/DC! İkinci cigarayı yakarak dans etmeye başladı minyon kız. Yine bir tur döndürdükten sonra minyon kız, sağ yanağıma suratını dayayarak kendi elleriyle cigaradan bir fırt verdi. Kızın bana yakınlaşmasından keyif almıştım ama… Arabayı aniden sağa çektim ve el frenini çektim.

"Siz gerçekten travesti misiniz?"

Ceyhun'la birlikte kızlar kahkaha atmaya başladı. Yavaş yavaş kahkahaları arttı. Yatağa yatıp karınlarını sıkarak kahkaha atmaya devam ettiler. Gülümseyerek onlara bakıyor, bir cevap bekliyordum. Yavaş yavaş ben de gülmeye başladım. Sonunda ben de kendimi yatağa yatmış kahkaha atarken buldum. Ceyhun kahkahalarla bana doğru döndü. Bir şeyler söylemek istedi ama başaramadı. Kahkahalar karışmıştı şarkılara. Kahkaha atmaktan her yerimiz ağrıyordu. Minyon kız üstüme çıkıp yüz üstü yattı. Kahkaha atmaya devam ediyordu. Umurumda değildi neden güldüğümüz. Sadece kahkaha atmak istiyordum. Suratlarımızın arasında birkaç santim vardı. Cigarayı çektiğinde ısıyı burnumda hissediyordum. Kumral saçları dağılmış ve kabarmıştı. Kızıla çalan kahverengi gözleri vardı. Ceyhun, kafasını uzattı. Kızın elindeki cigaradan bir fırt da o çekti. Cigarayı üflerken verdiği nefesi kulağımda hissediyordum. Edepsiz kız da diğer yanımdan cigaraya uzandı. Cigara biterken gözlerimizin yarısı kapalıydı ya da yarısı açıktı. Artık kahkaha atmıyorduk. Sadece huzurluyduk. Çok huzurluyduk. Ceyhun zar zor dudaklarının arasından birkaç kelime çıkardı.

“Hadi bana gidelim.”
Ne ara kapandığını fark etmediğim gözlerimi açtım. Edepsiz kız da konuşmaya çalıştı. Birkaç kez sessizce kısa süreli birkaç kahkaha sonrasında konuşabildi.
“Abi şu müziği kıssanıza.”
Minyon kıza baktım üstümden kalkması için. Gülümseyerek baygın gözlerle bana bakıyordu. Bir çocuğa bakar gibi bakıyordu. Kendimi ufak bir çocuk gibi hissediyordum. Yavaşça üstümden aktı. Yaşlı bir adamın dedesi kadar yavaş hareketlerle kalkıp sürücü koltuğuna geçtim ve arabayı çalıştırıp Ceyhun’un evine sürmeye başladım. Sanki yolda ilerlemiyordum. Yol bana doğru geliyordu. Asfalttaki çizgiler hızla altımdan kayıp gidiyordu. Yavaş müziklerin olduğu CD’yi taktım.
“It’s a new dawn, it’s a new day, it’s a new life for me and i’m feelin’ good”
Beşinci vites, son gaz ilerliyorduk uçan karavanımda. Minyon kız dudaklarını boynuma dayadı.
“Adım Nil.”
Adı Nil’miş.
“Travesti değilim.”
Travesti değilmiş…
“Gözlerimi senden alamıyorum.”
Gözlerini benden alamıyormuş. Mayışmama sebep olduğu için kapanmaya başlamış gözlerim önüme çıkan bir arabayı son anda görüp direksiyonu kırmamla açıldı. Nil kahkahalar atarak yatağa geri döndü. Gözlerimi açık tutsam iyi olur.

Ceyhun’un evine geldiğimde zor ayakta duruyordum. Karavanın motorunu kapatıp arkamı döndüğümde herkes uyuyakalmıştı. Kurumuş dudaklarımı yalayarak ıslattım. Karavanın arkasında bir şişe suyu tek dikişte bitirdikten sonra Ceyhun’u kaldırmak üzere yatağa gittim.
“Ceyh…”
Tam Ceyhun’u dürtecekken Nil, gözlerini açıp kolumdan tuttu. Gülümseyerek iki işaret parmağını birden dudaklarıma koyarak sessiz olmamı işaret etti. Cebinden çıkarttığı küçük poşetin içindeki cigarayı sallayarak gülümsedi. Sigarayı sarmak için kağıdı çıkardı. Bir eliyle kapalı dudaklarımı açtı, diğer eliyle kağıdı dudağımın içine sürerek ıslattı. Baygın gözleriyle suratımın her bir noktasına tek tek bakarak son bir kez yavaşça kağıdın aynı yerini yaladı. Cigarayı yaktı ve dumanı dudaklarıma üfledi. Dudaklarımı açtım dumanın içeri girmesi için. Aniden Ceyhun kahkaha attı.
“Allah belanızı versin. Hangi film la bu?”

Nil, utanarak geri çekildi. Ben ağzım aynı şekilde açık, donakaldım.
“Cigarayı mundar etmeyin benciller! Hadi eve çıkalım.”
Sallanarak ayağa kalkıp yataktaki kızı sağ omzuna hafif bir paspas gibi atıp karavandan çıktı. Arkasından çıkarken Nil kolumdan tuttu. Döndüğümde gülümseyerek bana bakan suratını gördüm. Suratına güneş vuruyordu ve her yer kar olduğundan gözleri iyice kısılmıştı. Bir süre öylece baktıktan sonra kolumu okşar gibi bıraktı. Karavandan çıktığımda Ceyhun’u, omzunda kızla apartmana yaslanmış bıkkın bir suratla bana bakarken görüp güldüm. İfadesini hiç bozmadan bakmaya devam etti. Nil, gözlerini benden ayırmadan karavandan indi. Kapıyı kilitleyip binaya girdim. Nil, cigarayı içerek önümden yürüyordu. İşe gitme telaşındaki memurlar cigaranın kokusunu aldıklarında sinirli sinirli bize bakıyorlardı. Aslında sinirlendikleri şey biz değildik. Memuriyetti. Sabah erken kalkmaktı. Egoist şefleriydi. Çoktan sıkıldıkları karılarıydı. Okumak yerine yosmalık yapan kızlarıydı. Her katı çıkışımızda dönüp bana gülümsüyordu Nil. Nedensiz bir heyecan sarmıştı bedenimi. Ceyhun eve girer girmez bir dev gibi ayaklarını sürüyerek omzunda kızla odasına gitti. Nil arkamdan gelip belime sarıldı.
“Eeeee?”
Cigarayı dudaklarıma koyup karşıma geçti. O üstüme doğru yürüdükçe ben geriye doğru gittim. Sonunda kanepeye çarpıp oturdum. Ayağıyla ittirerek bacağımı açtı. Kibarca dizime oturup ellerini omzuma attı.
“Ben biraz utangaç bir kızım.”
Birkaç fırt sonra başını omzuma koymuş, bir fırt kendine alıyordu bir fırt bana veriyordu. Bilincimi kaybetmeye başladım. Boynumu öptükçe vücudum ısındı. Bir süre sonra vücudumu tamamen hissetmez oldum. Aklıma annem geldi.

On sekizinci yaş günümdü. Okuldan dönmüştüm. Hemen üstümü değiştirip arkadaşlarımın yanına gidecektim. Sanırım sürpriz hazırlamışlardı. Babama geç geleceğimi söylediğimde ne tepki verir diye düşünüyordum. Binaya yaklaştıkça stresim daha da arttı. Annemin kalp krizi geçirişinin üstünden çok zaman geçmediği için bu yaş günümü birlikte kutlamak isteyecekti. Binaya girdim. Alt komşu kapıya çıkmıştı. Meraklı gözlerle üst kata bakarken gördüm. Beni görünce içeri girdi. Evimizin zilini çaldım. Annem kapıyı açtı. Ağzının her yerinde, çenesine kadar köpük gibi tükürükler vardı. Kanlı ellerinde bir bıçak, suratıma boş boş baktı.
“Hoş geldin.”
İçeriye yürüdü. Çekinerek içeriye girdim. Kısa bir süre önce kalp krizi geçirmişti. Babamla sürekli kavga ediyorlardı. Babamın, annemi dövüp evden

gittiğini düşünerek mutfağa doğru annemin arkasından gittim. Mutfağa girerken duyduğum sesleri hiç unutmuyorum. Annem, babamın yerde yatan cesedinin başında çömelmiş, bir şey arar gibi babamın karnını sıkıyordu. Dönüp bana baktı. Gözlerimi ayıramıyordum.
“Değilmiş…”
Gözlerim dolmuştu.
“Ne değilmiş?”
Dişlerini sıkarak ayağa kalktı.
“Değilmiş ulan!”
Korkmuştum. Annem sanki bir yaratığa dönüşmüştü. Gözlerini sonuna kadar açmış sıktığı dişlerini gıcırdatarak bana bakıyordu. Bir kuş gibi kafasını anice hareket ettiriyordu. Dönüp yerdeki bıçağa baktı. Delice gülümseyerek kahkaha atmaya başladı. Sıktığı dişlerinin arkasından gelen kahkaha sesleriyle birlikte hızlıca bıçağı alıp üstüme yürüdü. Daha bıçağa uzanırken ben kaçmaya başladım. Tam dış kapıya geldiğimde alt komşumuzun kocasını gördüm. Adam beni gördü ve aniden arkama baktığında, anladım ki annem arkamdaydı. Hızla apartmana fırlayarak evin kapısını arkamdan çektim. Komşu, annem açmasın diye kapıyı tutmuştu. Apartmandan aşağıya koşarken annemin çığlıklarını duyuyordum.
“Değilmiş ulan! Değilmiş ulan!”
Ardından kahkahalar atıyordu. Anlamsızca çığlıklar ve kahkahalar atmaya devam etti. Çığlık çığlığa kahkaha atıyordu. Kulaklarımı kapattım duymamak için. Kahkahalardan başka bir şey duyamıyordum.

Gözlerimi açtım. Ceyhun ve renkli saçlı edepsiz kız yatağın önünde durmuş kahkaha atıyordu. Kabustan dolayı huzursuzdum. Çıplak olduğumu fark edip yorganı üstüme çektim. Kafamı çevirdiğimde Nil’in de çıplak şekilde yanımda yattığını fark ettim. Uyumadan öncesiyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum. En son salondaki kanepede oturuyorduk. Hava aydınlıktı. Şimdi çıplağız ve hava karanlık. Ceyhun ve kız kahkahalarla odadan çıktı. Yataktan kalkıp giyinmeye başladım.
“N’oluyor?”
Nil uyanmıştı.
“Dün biz şey mi yaptık?”
Nil gülümsedi.
“Polise suç duyurusunda bulunmayacaksın değil mi?”
Giyinmeye devam ettim. Yataktan Nil de kalktı ve iç çamaşırlarını giyip yatağa geri yattı.

“Sigaran var mı?”
Yerde duran ceketimin cebinden paketi çıkartıp Nil’e attım.
“Bir de ateş.”
Yere bıraktığım ceketimden ateşi de alıp Nil’e verdim. Sigarayı bırakmalı mıyım? Çıplak vücudu çok yabancı geliyordu. Geceyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Üstümü giyindiğimde dönüp Nil’e baktım.
“Sen daha burada mısın? Evine bırakmamı ister misin?”
Gülümseyerek suratıma baktı.
“Sağ ol ben giderim.”
“Sen bilirsin.”
Kapıyı açtım.
“Bir saniye.”
Nil’in sesiyle geri döndüm. Pantolonunun cebinden ruj çıkardı ve bir fişe yazılar yazıp uzattı.
“Numaram bu.”
Fişi alıp cebime koydum ve odadan çıktım.
“Ceyhun!”
Gülümseyerek yanıma geldi.
“Ben kaçıyorum kardeş.”
“Tamam cicim, araşırız.”
Yanaklarımı öptü, sarıldık. Tam kapıdan çıkarken seslendi.
“Oğlum, şu cüzdan senindi değil mi?”
Cüzdanımı meğerse burada unutmuşum. Elleriyle kafamın içini işaret etti “aklın nerede?” der gibi. Apartmandan çıkıp karavana bindim. Atölyeyi bir an önce boşaltmalıydım.

Polis arabasıyla karakola götürdüler. Şoktaydım sanırım. Kulaklarımı kapatmış öylece duruyordum. Annemin gıcırdayan dişlerini, titreyen göz kapaklarını ve çığlıklarını aklımdan çıkartamıyordum. Acı çektiği için ağlayan, çığlık atan hatta inleyen insanlar görmüştüm. Hiçbiri acı çektiği için kahkaha atan bir insan kadar fena değildi. Olamaz da. Annemin göz bebekleri aklıma geldi. Bir küçülüp, bir büyüyordu. Belki de saniyede üç kez; bir küçülüp, bir büyüyordu. Bir küçüldü, bir büyüdü. Bir küçüldü, bir büyüdü… Sürücü koltuğunun arkasında oturuyordum. Arabanın durduğunu bile fark etmemişim. Arabadan inerken çabuk olmam gerektiğini söyledi polis memuru. Yoldan geçen arabalar, polis arabasının kapısına çarparmış. Annem, babamı bıçaklamış. Deliymiş. Babamın maaşı bana yatacakmış. Anneme yatacak pay da benim banka kartıma yatacakmış.

“Benim banka kartım yok ki.”
O zaman bir tane alacakmışım.
“Annem neden babamı bıçakladı?”
Cinnet geçirmiş. Annem hem deli, hem de katilmiş. Babam ölmüş. Ben çok güçlü bir çocukmuşum. Kendi ayaklarımın üstünde durmam gerekiyormuş. Bir akrabam var mıymış… On sekiz yaşımda olduğum için gözetim gerekmezmiş. Zaten akrabam varmış.
“Var değil mi?”
“Var.”
Birkaç saat geçti sandım, birkaç gün geçmiş. Evde korkuyordum. Sigaraya başladım bir gece vakti. Evin tüm ışıklarını açtım. Ev büyümüştü sanki. Bomboş ev çok kalabalıktı sanki. Görünürde kimse yoktu ama hayaletlerle doluydu ev. Sürekli arkamda gezinen hayaletler vardı. Çıktığım bir odanın ışığını kapattığımda sanki ensemin dibine dudaklarını yaslamış bir canavar var gibi hızlı adımlarla başka bir odaya gidiyordum.

Doktor bir kitap açtı. Benim için bir dosya oluşturdu. Yirmi beş yaşımdan itibaren yılda iki kez onu ziyaret etmemi söyledi. O kadar bekleyemedim. Yirmi iki yaşımda gitmeye başladım. Anksiyete bozukluğum vardı. Doktor bir süre suratıma baktı. Gözleri bir şey düşünüyor gibi, ağızı öpücük atar gibi duruyordu. Ben öylece bakıyordum gri ahşap masasındaki çiziklere.
“Capgras sanrısı…”dedi.
Kafamı sallayarak onayladım. Ne olduğunu bilmiyordum umurumda da değildi.
“Capgras sendromu da denebilir. Ne demek olduğunu biliyor musun?” Kafamı salladım. Tabi ki bilmiyordum.
“Dissosiyatif bir bozukluk türü. Açıklamak biraz zor. Bu, çok sık karşılaşılan bir durum değil…” Annem çok sık karşılaşılan bir durum değilmiş…
“ Bu sendroma yakalananlar; eşlerinin ve hatta çocuklarının sahtekar olduğuna inanır. Tıpatıp benzerleriyle bir şekilde yer değiştiğine inanırlar. Kedisinin benzeriyle değiştirilmiş bir uzaylı olduğunu düşünebilir.” Sıkılmıştım…
“Anlamıyorum…”
“Kısa keseceğim… Genelde başa alınan bir darbe ya da yüklü miktarda uyuşturucu kullanımından sonra kişi; yakınlarından birine karşı daha önce hissettiği şeyleri hissetmediğini fark eder. Beyin buna bir anlam yüklemeye çalışır. Ne yazık ki annen, babanın bir robot olduğuna inanmış. Babanın robot olduğuna o kadar inanmış ki, içini açtığında öleceğine ihtimal vermemiş.” En az bir dakika boyunca hiç konuşmadan birbirimize baktık. Bir dakikanın uzun bir süre olduğunu fark ettim. Hayatım boyunca düşünmediğim kadar fazla şey

düşünmüştüm, o bir dakikada.
“Annem uyuşturucu mu kullanıyormuş?”
“Hayır. Ne yazık ki kalp krizi geçiren hastalarda da bu sendromla karşılaşabiliyoruz.”
“Yani; annem babamı robot sanmış ve öldürmüş. Şu anda da deli önlüğü giymiş şekilde geziniyor mu?” Annem giyimine çok önem verir. Doktor cevap vermek istemedi. Sadece kafasını salladı üzülerek.
“Sen, anneni şizofren olarak düşün ve bir kaza sonucu babanın öldüğüne inan bence…” Doktor haklıydı. Annemin şizofren olduğunu düşünmek beni rahatlatacaktı. Kaba biri değilimdir ama hiçbir şey demeden beyaz deri koltuğu gıcırdatarak kapıya yöneldim. Doktor arkamdan koştu.
“Üstüne gelmek kesinlikle istemiyorum ama bu tarz vakalarda ruhsal sorunlar çocuklara miras kalabiliyor. İyiliğin için iletişim halinde olursak sevinirim.”
Yapmacık gülümseyişimle teşekkür ederek çıktım oradan. Çıkışta birkaç tane gazeteci karşıladı beni. Hikaye hoşlarına gitmişti. Yeni yetme gazeteciler, bir de mermerciler ölüleri çok severler. Birkaç kilometre yürüdüm. Bir bara gittim bir şeyle içmek için. Kimlik sordular içki içebilmem için. Çok düşüncelidir insanımız. Kimliğime azarlarcasına baktı, günlük yevmiyesi bahşişlerle birlikte otuz Lira olan bar çalışanı. Çok yetkili abilerdi onlar.
“Hadi yine iyisin, on sekizine gireli birkaç gün olmuş.” Hadi yine iyiyim! Doğum günümdü benim, birkaç saat önce sansam da birkaç gün önce. Birkaç milyon yıl oturdum barın dönüp duran taburesinde. Birkaç ışık yılı yaşlanmıştım. Düşünüyordum… On sekizinci yaş günümdü. Okuldan dönmüştüm. Hemen üstümü değiştirip arkadaşların yanına gidecektim. Sanırım sürpriz hazırlamışlardı. Babama geç geleceğimi söylediğimde ne tepki verir diye düşünüyordum...

O günden, bugüne yıllar geçti. Annemi görmeye hiç gitmedim. O günden sonra onu hiç görmedim. İnsanların arasına karıştım. Annemin hikayesi unutulmadı belki ama ben kendimi bir şekilde unutturmayı başardım. Yıllar içinde çıkan sakallar bir de azalan dostluklar beni çabuk unutturdu. Zaten o sene okula devam ettim ve mezun oldum liseden. Altmış Liraya kep kiraladım. Mezuniyette fotoğrafımı çekecek birini bulamadım. Duyduğuma göre; öğretmenlerin hiç biri mezuniyet töreninde bana diploma verirken görünmek istememiş. Hatta aralarında kura bile çekmişler. Selma öğretmen suratıma bile bakmadan, yalandan bile olsa gülümsemeden diplomamı verdi. Not ortalamam oldukça yüksekti ama okulun utancıydım. Kimseyi öldürmemiş bir katildim.

İnsanlar bulaştı her tarafıma, yapışkan balçıklar gibi… İnsanlık; açık kahverengi bir bataklık idi. Çırpındıkça daha da içlerine karıştım. Çırpınmasam kurtulamazdım. İçimi kemirdi, otobüs muavinleri, türevleri ve korna sesleri… Daraldım; üç kuruşun hesabını yapan tüm dolandırıcılardan ve bıyıklarından. Ah, o tekile bağlı, çoğullar! Adam oldum derler; parfüm niyetine şefleri suratlarına ossursalar..

Çocukken top oynardık, kötü oynayanlar kaleye geçerdi. Maçlarda gol atanlar; mahallenin en iyileriydi. Memleket; gol atan kaleye oyununa dönmüş. Mahallenin en iyisi olursan, kaleye geçersin. Nedeni açık; hilekar veletler memleketi sarmış…

Cumartesi akşamı olmuştu. Yani barın en kalabalık olduğu gün. Kalabalığa karışıp Miraç'ı takip edebilirdim. Yakaladığım yerde de işini bitirebilirdim ama çok riskliydi. Artık suratımı çok iyi tanıyorlar. Aslında bir filmde; katilin öldürdüğü kurbanlarının derileriyle yüzünü değiştirdiğini görmüştüm ama gerçekten böyle bir şeyle uğraşamam. Filmlerde suratları nasıl değiştiriyorlar ki? Nasıl yaşlandırıyorlar mesela? Bu soruların cevabını bulursam inanılmaz şeyler yapabilirim. Kahvaltı yapmak için Tunalı'ya doğru sürdüm karavanımı. Voltaire'e (Miraç'ın çalıştığı bar) gitmekle gitmemek arasında kalmıştım. Mağazalar vitrinlerini yılbaşına hazırlamıştı. Vitrin mankenlerine baktıkça daha fazla insan yakalayıp içini doldurmak istiyorum. Tüm insanları vitrin mankenlerine dönüştürmek istiyorum. Ne yazık ki masum insanları öldürmek beni amaçsız bir sapığa dönüştürür. Tunalı'da neden hiç park yeri bulunmaz ki? Kennedy caddesinin yukarılarına park ettim karavanımı. Karavanın içi hala esrar kokuyordu. Çıktım karavandan ve bestekara doğru yürüdüm. 18 – 28 yaş aralığındaki gençler; birbirlerinin östrojen ve testesteron seviyelerini ölçerken, aşık olma ihtimallerine karşın giydikleri fiyakalı kıyafetlerini çıkartacak birilerini aramaktaydı. Kendimi bildim bileli Bestekar Sokak'a karşı inanılmaz bir sempatim var. Bilgelik kompleksine girmiş, diksiyonu düzgün züppeler ve edepsizliğin çok yakıştığı kızlarla doludur sokak. Okumaktan kavga etmeyi öğrenememiş gençler burada arada bir alkolün de etkisiyle cesaret toplar ve birbirlerini iterler. Kimse zarar görmez, egolarının çürüttüğü beyinleri dışında. Acaba gelecekte gençler nasıl olacak? Torunlarımız filan... Hatta onların torunları… Sürücü gerektirmeyen arabalarla tanıştıklarında hız tutkularını neye dönüşecek? Duvarlarındaki sanal yardımcılarıyla cinsel ilişkiye girebilecekler mi? Sanal seks; insan nüfusunu azaltmak için ne güzel bir yol. Kendi yarattığın sanal karakterle aşk yaşamak bazı insanlar için korkutucu gözükebilir ama adım adım ilerleyen bir dünyadayız. Torunlarımız bize "aptal" diyecek. Sürekli genç

kalan, fiziksel görünüşünü ve karakterini kendin yaratabileceğin biriyle birlikte olmak varken neden bu arayış diye soracaklar. Anlamayacaklar. Biz de anlamadık, bizden önce yaşayanları. Henüz evreni anlayamadık bile. Kendi mahallesinde gezinip duran ve tüm dünyayı kendi mahallesi kadar sanan çocuklardan farkımız yok. Ne zaman sınırlarımızı aşıp karadelikleri ve evrendeki diğer şeylerin anlamını öğreneceğiz? Gelecekteki uygarlığın ilkel telefon hattı İnternet hangi noktalara varacak? Arada sırada oturur hayal ederim geleceği. Sanki olacaklardan emin gibiyim; enerjinin; kömürden, ölü bitkilerden, petrolden filan değil de yıldızlardan ve galaksilerden sağlanacağından, doğa olaylarının ve iklimin kontrol edileceğinden, tüm dünyanın İngilizce konuşacağından, global ısınmanın vereceği zararlar ve iklimsel ısınmalar sonunda insanların yeni yaşam alanları için uzak gezegenlere taşınacaklarından. Belki bir gün robotuyla el ele bir kara deliğin altına yatıp rengarenk ışıkları seyrederken romantizm yaşayan torunlarımız olur hatta telomerleri kontrol etmeyi öğrenen torunlarımız insan ömrünü inanılmaz boyutlara getirebilir. Yıllar geçer, Afrika kıtası, Avrupa'yla birleşir; Akdeniz yok olur. Kuzey ve Güney Amerika, daha önce birleşen Afrika - Avrupa kıtasıyla birleşerek inanılmaz büyük bir kıta oluşturur. Yabancı bir galaksi, samanyolunun içinden geçerek inanılmaz bir yıkıma sebep olur. Yıllar geçecek, dünyada su neredeyse hiç kalmayacak. İnanılmaz kurak bir yer haline gelecek. Hayat; yer altında ya da suyun kaldığı nadir bölgelerde devam eder.(Eğer yaşayan bir canlı kalırsa) Zaman geçecek ve insanlar başarılı olup hala dünyada kalırsa Andromeda galaksisinin muazzam ışıklarıyla dolan gökyüzünü izleyecek. Sonunda güneş de dünya da yok olacak. İnsanlığın yok olmayacağından eminim. Zamanın yok oluşunu izleyecekler. Belki içinde yaşadığımız elektrondan dışarı çıkıp bambaşka yerlere gidecekler. İnsanlık; ölümsüzlüğe ulaşsa sonunda kendini öldürmeye başlar. Ulaştığı her şeyden bıkar ve daha fazlasına ulaşmak için elindekini de kaybeder. Zombiler yaratır, insandan hiç farkı olmayan robotlar yaratır. Aklımın alamayacağı kadar çok şeye ulaşacak insanlık tek bir şey dışında; mutluluk. İnsanlık hiçbir zaman tam anlamıyla mutluluğu bulamayacak. İstisnalardan bahsetmiyorum, insanlıktan bahsediyorum. İster ölümsüzlüğü bulsun, ister başka gezegenlerden arsa satın alsın, ister çok güzel robotlarla seks yapsın… Asla bir bebeğin saf kahkahası, insanlığın dudaklarından dışarı çıkmayacak. İnsan gittikçe aptallaşacak. Mutluluğun ne olduğunu bilmeyecek bile. Hiç tatmamış olacak. Bu imkansız ya da karamsar bir düşünce değil. İçinde bulunduğumuz yüzyıl orgazmı ve Fastfood'u mutluluk sanan insanlarla dolu. Emin olun bir çok erkek mastürbasyon yaparken gözünü kapattığında gördüğü

kadını bir çok kadına tercih eder. İnsan doğduğu gün ölmüştür. Doğar, bir-iki yıl geçer ve yok olur. Sonrasını yaşayan şey bedendir, beyindir. Fazla dürüst oldum sanırım. Dürüstlük fena şeydir. Hitler'in berbat bir insan olmasının kanıtı olarak söylediği dürüstçe sözleri gösterir insanlar. Yaptığı tüm zulümleri açık açık yapması onun berbat bir insan olarak gösterilmesine sebep olmuştur. Emin olun gizli gizli de yapardı tüm yaptıklarını. Ruhunuz duymazdı. Nereden mi biliyorum? Gizli gizli yapıyorlar daha fenalarını. Henüz ruhunuz bile duymadı…

Akşam kahvaltım bitti. Hatta "brinner" yaptım diyelim. Öğlen yapılan kahvaltı; İngilizce'de kahvaltı anlamına gelen "breakfast" ve öğle yemeği anlamına gelen "lunch" kelimelerinin birleşimi olan "brunch" kelimesiyle ifade edilir. O halde akşam yapılan kahvaltıya; breakfast (kahvaltı) ve akşam yemeği anlamına gelen "dinner" kelimelerini birleştirerek "brinner" diyebiliriz. Ah elit kesimin aptalları (akıllıları da var, bir bölümünden bahsediyorum); siz cidden ne aptalsınız. Zenginin kahvaltısındakiler, yoksulun akşam yemeğinde yoktur. Bu aptalların teki, sadece bir gün yoksul bir ailenin yemeğine katılsa gün içinde; kahvaltı, "brunch" ve "brinner" yaptığını sanır. Yediği öğüne isim koyan geri zekalılar; bir şekilde her saat birinizi yok etsem ömrüm yetmez sizi bitirmeye. Hesabımı ödeyip çıktım aşevinden. İtalyan olsam; "lokanta", Fransız olsam; "restoran" derdim az önce yemek yediğim yere. - Acaba ırkçılık yapan Türk vatandaşları ne diyordur aşevine? – Bir sebepten dolayı Voltaire Bar'a gitmek istiyordum. Karavanımı da alıp barın karşısındaki sokakta durdum. Barla aramda yüz-yüz elli metre filan vardı. Bakkaldan birkaç tane bira alıp karavanın kaloriferini açtım. Hava buz gibiydi. Saat on bir civarında insanlar bara gelmeye başlamıştı. Erkek müşteriler, tavus kuşları gibiydi. Kabarık tüylü vücutlarıyla, biraz da çenelerini öne çıkartarak daha sert gözükebilme umuduyla yapmacık tavırlarla bir o yana bir bu yana yürüyorlardı. Montaigne'in söylediği bir söz vardı:

"Tavus kuşuna haddini bildiren ayaklarıdır."

Kızlar kelebek gibiydi. Çirkinliklerini rengarenk boyalarla kapatmaya çalışmışlardı. Barları severim eğer içi boşsa. Bangır bangır müzik dinleyip dans ederek bir eş bulma çabası; kelimelerine güvenemeyen, beynine sözü geçmeyen insanlara yakışır.

Elime bir sallama alıp, önüme gelenin suratına vura vura içeri girip, Miraç'ı kulağından yakalayıp, döve döve atölyeme götürmek geliyor içimden. Şehrin tüm hapçıları, torbacıları, zibidileri içeride. Hepsini doğrasam, polis karakola götürüp bir çay ikram edip teşekkür eder muhtemelen. Her mevsim piyasaya yeni düşen haplar, cigaralar ve ailesinden sevgi görememiş kızların sahipsiz

kalması herkesin işine gelir. Bu planım tutmazsa tam anlamıyla beni yok ederler. Enseme yediğim bir yumrukla yere yığılabilirim. Şehrin tüm hapçıları, torbacıları ve zibidileri tepeme çöker. Polis geldiğinde, beni baygın bir şekilde karakola götürür ve ayıldığımda başıma aldığım tüm maddi ve hukuki belaları saymaya başlar. Piyasaya yeni haplar, cigaralar ve aile sevgisi görmemiş kızlar düşmeye devam eder. Bense; tamamen yok olurum. Katil balinalar gibi avlanmalıyım; karaya vurmuş bir ölü gibi avımın bana yaklaşmasını bekleyip, elimden kaçma riski ortadan kalktığı anda boğazına dişlerimi geçirmeliyim. Öyle bir yakalamalıyım ki onları, ne olduğunu bile anlamadan ruhlarını bedenlerinden sökmeliyim. Böylece bedenleri temizlenir de kimsenin keyfi kaçmaz. Her cahil insanın varlığı, bir başka insanın potansiyel idamıdır. Dünyada öyle cahil insanlar var ki; inandıkları din, insan öldürmeyi yasakladığı için “namussuzun kanını dökmek helaldir” şeklinde laflarla kendilerini kandırmış, inandıkları dini bile kendi kafalarına göre değiştirmeye çalışmışlardır. Gencecik bir kızın aşkını; kanının dökülmesinin helal olduğu bir namussuza dönüştürmüşlerdir. “Ulan ayı!” demek isterim, ensesindeki saçlarından yakaladığım o cahile: 1441459

“Ulan ayı! Kimseye zararı olmayan birinin kanını dökerek hangi dine hizmet ettiğini sanıyorsun. Ulan ayı! Cinayetine dini neden katıyorsun? Ulan şerefsiz! Sen sülük müsün de kanı helal sanıyorsun?” demek isterim, demem. Böyle insanlarla konuşmanın anlamı yok. Eğer insan kanı bir şekilde helal olsaydı gerçekten; böyle antrikotların kanı helal olurdu. (Antrikot dedim, çünkü; böyle insanları en iyi tanımlayan laf bence budur. Antrikotun sözlük anlamı; sığırın iki kürek arasından ve pirzolalık yerinden çıkartılan, kemiğinden sıyrılmış et parçasıdır.) Sonuçta bir çok kişinin hayatı kurtulmuş olurdu. İnsanoğlu ne bulduysa başına iş açtı. Tekeri buldu; kazalar yapıp öldü, öldürdü. Ateşi buldu; aydınları yaktı, ormanları yaktı. Ben de sevdiğim kadını yaktım. Bir dakika… Benim şimdi cahil insanlardan ne farkım kaldı? Sonuçta Polonya’ya gitmeyi düşündüklerine göre onların yaşadıkları da aşkmış. Kullanılmış ve kandırılmış olmak beni delirten. Yanmaktan daha fazlasını hak ediyordu. Bir dakika… Polonya’mı? Hem de Varşova! Taşınma hayalleri kurduğum yer… Yoksa her şey benim mutluluğum için miydi? Gizli gizli evden çıkıp tablolarını satması, bütün her şey benim için hazırlanan bir sürpriz miydi? Peki ama Miraç ne alaka? H ızımı artırıp bir an önce Miraç’ı yakalamalıydım. Tüm sorularımın cevapları onda.

Bara yaklaştığım anda beni tanırlar. Bodyguardların suratları hala yara bere içinde. Karavanıma atlayıp kıyafetlerimi değiştirdim. Sakallarım iyice uzamıştı. Beni son gördüklerinde sakalım yine uzundu ama bu kadar değil. Yine de beni direk tanırlar. Ne yapmam gerektiğini tam olarak bilmiyorum. Başka biri olmam lazım. Acaba hayvanları bayıltmak için üretilen silahlardan alsam da keskin nişancılık mı yapsam… Uzaktan vurur, ortalık boş olduğu bir an kaçırırım. Tek sorun; benim keskin nişancı olmamam. Zaten birkaç tane ucube için böyle masraflara filan gerek yok. Aslında bir an önce bir ev de bulmam lazım. Kafam karışıktı. Belki de tanımazlar. Karavanın bir yerlerinde Zürafa'nın retro bir gözlüğü vardı. Oldukça büyük, kahverengi çerçeveli, damla şeklinde olanlardan. Onu takarsam belki tanımazlar. Sakallarımla oynaya oynaya tüm karavanı aradım. Gözlük yoktu. Kim bilir nerede. Karavan iyice dağınık bir hal aldı. Toplamam lazım. Hayatımı neden bir türlü düzene sokamıyorum ki? Bir dakika ya! Sakallarımı kesersem tanıyamazlar ki beni. Tabi ya. Burnumdan aşağısını tamamen saklayan sakallarımla gitmiştim en son bara. Aynen! Sakallarımı kesersem tanımazlar. Saat geç oldu berbere gidemem. Bir bakkala gidip permatik aldım. Bakkalın yanındaki kahveciye girdim. Suratımla baş başa kaldık yine. Şöyle bir baktım. Yalnızlığımdan yararlanarak uzayan sakallarımı köpürttüm. Öylece duruyor göz altı torbalarım. İçleri ne kadar boktan şey varsa onlarla dolu. Kendi kendime konuşmaktan sadece bir şeyler yemek için kullandığım dudaklarım küskün. Ellerim soğuktan yanıp kararmış. Kıyafetlerim ayaz kokuyor. Bir şeyler yapmak istiyorum. Mesela sabahları dans ederek uyanmak. Kahvaltı hazırlamak. Duşta şarkı söylemek. Sonra diyorumki "sen mal mısın?". Neyine ulan senin, katil? Bu dünyada ki işimi bitirip gitmeyi planlıyorum. Suratımdaki jilet kesiklerinden çıkan kanlar suyla birleşip lavaboya akıyor. Uzun zamandır suratımı böyle görmüyordum. Kim bilir kaç yıldır sakal tıraşı olmuyorum. Kapının açılmasıyla gülünç olmamak için suratımı okşadığım parmaklarımı çektim. İçeriye giren barda çalışanlardan biriydi. Beni görünce duraksadı ve kafasıyla selam verip kabinlerden birine girdi. Beni tanımadı. Başka biri olmayı başarmıştım. Suratımı yıkadım. Kafamda bir düşünce; "bara mı gitmeliyim yoksa hemen burada herifin işini mi bitirmeliyim?". Girdiği kabinden önce bir zippo sesi geldi sonrasında cigara kokusu doldu tuvalete. Kızarmış tavuk kokusu gibi kusursuz. Dudaklarımda bıraktığı kuruluk hissiyle vücuduma yayılan endorfinin büyüsüne hiçbir şeyi değişmem. Kabinin kapısını çaldım. Düşünmedim ben ne yapıyorum diye. O da kapıya tıkladı. Bir daha vurdum kapıya.

“Dolu kardeşim!”

“Farkındayım kardeş ama biraz paylaşımcı ol kokuyu aldım.”

Yavaşça açtığı kabin kapısının ardında ve kırıştırdığı alnının altında merakla suratıma bakan gözleri vardı. Gülümsedim. İçeri girip kapıyı kapattım. Elinden cigarayı alıp çektim.

“Burada mı çalışıyorsun?”

“Yok az ileride bir barda.”

“Voltaire’mı?”

“Aynen… geliyor musun çok sık?”

“Yok kardeşim ara sıra kafam attıkça.”

“Gel misafirimiz ol. Bu gece güzel bir grup var.”

“Olur kardeşim.”

“Şunu bitirip gidelim birlikte.”

“Tabi kardeşim neden olmasın.”

Bu ne hız diye düşündüm içimden. Sanırım arkadaşlık eksikliğinden muzdaripti. O tarz bir tutumu vardı. Cigarayı geri verirken sordum:

“Adın ne kardeş?”

“Alkım benim adım.”

Kafa salladım.

“Senin ki ne?”

Ne desem ki?

“Feridun benim adım.”

“Memnun oldum kardeşim.”

Alkım, kısa boylu, tombik, beyaz tenli, çirkin bir çocuktu. Vücudu; beyaz bir gergedan pisliğine benziyordu. Saçma sapan kıvrımları vardı vücudunun. Pantolonunun üstüne sarkmış göbeğini kaşıyordu sık sık. Hatırlıyorum bu çocuğu. Diğerlerinin arasında o kadar küçük kalmıştı ki; aralarında sıkışıp yere düşmemek için dengede durmaya çalışırken bana adam gibi tekme atamıyordu bile. Muhtemelen arkadaş kazanabilmek, kendini kanıtlayabilmek içindi o tekmelerin hepsi. Alkım’ı hemen öldürmeyeceğim. Miraç ve diğer sırtlanların hayatlarını; evlerini, eşlerini, dostlarını her şeyi öğreneceğim. Cıgara bitene kadar havadan sudan konuştuk. Sevdiği kız bu kahvecide çalışıyormuş. Esat’da oturuyormuş. Falan, filan…

Bara doğru yürürken içimde inanılmaz bir heyecan vardı. Direk işimi bitirebilirlerdi. Alkım, bir şeyler anlatıyordu ama dinlemiyordum. Kafamı sallıyordum ara sıra, dinliyormuş gibi gözükmek için. Barın girişine birkaç adım kala kapıdaki bodyguardlar dönüp baktı bize. Alkım, tek elini adamlardan birinin omzuna koydu:

“Benim kuzen”

Beni gösterdi. Tanıştım adamlarla. Birinin adı Selim’miş diğerinin Tansu. Suratlarındaki yara izlerinin sahibiyim ama beni tanımıyorlar. Suratıma gülümsüyorlar. İçeriye girdim. Miraç’ı görmek istiyordum. Alkım, sürekli birileriyle beni kuzeniymişim gibi tanıştırıyordu ben de bozuntuya vermiyordum. Bir grup çalmaya hazırlanıyordu. Vokal, kabine doğru seslendi:

“Miraç, tizleri biraz kısabilir misin?”

Çatış kaşlı suratını salladı. Suratı hiç gülmüyordu. Dalgın gibiydi. Miray’ın kayıp olması keyfini kaçırmaya başlamıştı sanırım. Aklımdan aynı soru geçiyordu; “Zürafa beni bu herifle aldattı mı yoksa hayatımızı değiştirecek bir sürpriz miydi tüm olanlar?” Koyu ve şişmiş parkelerden ayak seslerimi duyuyordum. İnsanlar, sessizce grubun çalmaya başlamasını bekliyordu. Sigara içilmeye erkenden izin verilmişti. Bir sigara yakayım o zaman. Miraç’a yaklaştım. Çalıların arasında gizlenerek avına yaklaşan büyük bir kedigil gibi insanlara sürtüne sürtüne yaklaştım kabine. Uzun ince bardağındaki içkisini yudumluyordu. İzlendiğini farkında değildi. Aklımdaki sorulardan haberi yoktu. Yaklaştığımı hissetti bir süre sonra. Önce göz ucuyla benim olduğum yöne baktı. Sonrasında kafasını çevirip gözlerime baktı. Göz bebeklerini üstüme diktiği anda kulaklarımda bir yanma hissettim. Kabini parçalayarak yanına gidip boğazına yapışmak istiyordum. Kafatasıyla derisi arasına sıkışmış o damarlar şişip kabarana kadar gırtlağını sıkmak geliyordu içimden. Mimiksiz suratıyla bana bakmaya devam etti. Şişik göz kapakları yarıya kadar inik ve kanlıydı. Aniden omzumda bir el hissedip kafamı çevirdim. Alkım, çirkin bir gülümsemeyle elindeki biralardan birini bana uzatmış arkadaşlık kurmaya çalışıyordu. Alkım bana lazımdı. Alkım’la birlikte tahta masalardan birine oturdum. Masaya yürürken arkamı dönüp baktığımda Miraç artık bana bakmıyordu. Üstelik beni tanımamıştı, bu iyi bir şey. Alkım tükürük dolu ağzını kulaklarıma dayadı.

“Bak bu grup çok iyi kardeşim.”

Dönüp sahnedeki gruba baktım. Birkaç yeni yetme, müzik yapmaya çalışırken kız avına çıkmış gibi gözüküyordu. Biramdan bir yudum aldım. Ses denemeleri bittikten sonra Miraç yorgun gözlerini sahneye çevirdi. Merakla sahneye bakıyordu. Vokal, sonuna kadar ağzına soktuğu filtreden bir fırt aldı ve müzik başladı.

-Kafam güzel başım döner,

Şişeler gibi boş caddeler.

Bugün birazcık huysuzum,

Uykusuzum mutsuzum yine sarhoşum.

Şerefine bu kadeh sevgilim,

Gelmişine geçmişine söverim

Belki bu gece onunla uyudun,

Seviştiğin adamı unuttun.
Seni seven bu adamı uyuttun.

Senden sonra dudaklarımda,

Antidepresan, şarap, sigara

Bugün seni çok özledim.

Bari son bir kez seni öpseydim. -

Tüm bar; dert ve sıkıntı kokmaya başladı. Sanki bara bir sis çöktü. Öyle bir sis ki; tüm dünya karardı sanki. Şimdilik o bar evren olmuş tüm müşterileri

yutmuştu. Damsız alınmayan bir cehennemdeydik. İnsanlar grubu alkışladı. Yeni yetmeler, keyfimi kaçırdı. Kimse gülmüyordu. Ne gerek vardı ulan şimdi gülmeye zaten? Tuvalete gittim. En son tuvalete gittiğimde baygın birkaç kızı klozette üst üste yığmaya çalışıyordum. Pisuvarda başka bir erkekle yan yana işeme stresi, kendimi elimi yıkamak zorunda hissetmem ve aynaya bakarken herkes bana bakıyormuş gibi hissetmem tarzı rutinlerden sonra tuvaletten çıktım. Miraç yanımdan geçti. Kafası öne eğikti, beni görmedi. Alkım'ın olduğu masaya geri gittim. Masaya yeni birileri gelmişti. Alkım geldiğimi görünce heyecanla yana kayarak bana yer verdi. İki tane standartların çok altında bir güzelliğe sahip olan kızla tanıştırdı beni. Standartların çok üstünde bir çirkinliğe sahip bu kızlar, gülümsemeye devam edebiliyorlardı. Güzellik göreceli olabilirdi belki ama o an için çirkinlik göreceli olamazdı, olmamalıydı. Bir tanesi; burun yerine uzun bir gagaya sahipti. Diğeriyse; muhtemelen kuaföre gittiğinde saç-sakal tıraşı oluyordur. Yine de mutlulardı. Gülümsüyorlardı. Bir tanesinin annesi Boşnak göçmeniymiş. Sanırım problem babasında. Kanım ısındı kıza ama gülümsemenin iyi bir şey olduğuna inanabilmek uğruna çevirdim kafamı.

Göz ucuyla Miraç'ı arıyordum. Boşnak demişken aklıma Sırplar geldi. Sırplar aklıma geldi mi mavi kelebekler gelmezse olmaz zaten. Alkım'a evde bir parti vermeyi düşündüğümü söyledim. Bana karşı ilginç bir hayranlığı vardı Alkım'ın. Tüm arkadaşlarını getirmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Toplu cinayet vardı aklımda! Hepsini eve toplayıp LSD ile etkisiz hale getirdikten sonra hepsini akaşayla felç etmekti niyetim. Sonrasında tek tek işlerini bitirecektim. Zahmetsiz ve keyifli bir iş olacaktı. Belki evimde mavi kelebekler uçuşmaya başlardı. Sırp düşmanı mavi kelebekler, dostum olurdu belki. Mavi kelebekler, mezarlarda açan ölüm çiçekleri ile beslenen kanatları mavi renkli kelebek türüdür. Sırplar, öldürdüğü Boşnak'ları bulunmaması için derin mezarlara gömer. Toplu mezarlarda yetişen ölüm çiçekleri, mavi kelebekleri çeker. Katliamı kabul etmeyen Sırp'ları bu mavi kelebekler ele verir. Boşnak'lar mavi kelebekler sayesinde toplu mezarlara ulaşırlar. Mavi kelebekler hep beni etkilemiştir bu sebepten dolayı. Murathan'ı özledim ulan yine.

Alkım gürültüden dolayı kendisini duyabilmem içi baş parmağıyla kulağıma bastırıyordu. Onu daha iyi duymamı sağlıyordu ama inanılmaz huzursuz oluyordum kulağımdaki parmağından dolayı. Kim sever ki birinin kulağına bastırmasını? Alkım; çocukların mutlulukla geleceğini söyledi. İşimi garantiye almak için uyuşturucuların benden olacağını söyledim. Acilen bir ev bulmam lazım. Hatta iki katlı filan olmalı. Para lazım; emlakçının ilk görüşte gülümsediği gibi gülümsemeye devam edebilmesi ve evi ayarlaması için.

Depozito lazım. Bir sürü problem anasını satayım. Bu gece atölyeyi toplamaya başlasam iyi olur. Yarın da acilen bir ev bulmam lazım. Para yok gerçi. Aman be, neyse hallolur bir şekilde! Grup devam etti:

-Ormanda kayıp bir ağaç,
Hayalperest bir amaç,
Ruj bulaşmış izmarit
gibiyim.

İdam öncesi yemek,
Boşa giden bir emek,
Unutulmuş bir adamın
bedeniyim.

Ah o pahalı gökdelenlerden
Atlasam balıklama
Afilli bir ceset
Olur muyum acaba? –

Uyandığımda karavanımdaydım. Ne zaman uyuduğumu hatırlamıyorum. Yine sarhoş olmuşum. Başım çatlıyordu, böbreklerim ağrıyordu ve inanılmaz acıkmıştım. Karavanda baharatlı bir erkek parfümü kokusu vardı. Birden sürücü koltuğunda üstü çıplak şekilde gözleme yerken gördüm Alkım'ı.

"Alkım?"

Gülümseyerek döndü. Gözlemenin içeriğini anlayabileceğim kadar abartılı bir gülümseme vardı suratında.

"Günaydın kardeşim."

"Günaydın… ne oldu dün gece?"

"Bir şey olmadı kardeş. Barda uyuya kaldın. Evini sordum, karavana getirdin."

"Sen niye buradasın peki?"

"Benim de kafam çok fenaydı, koltukta biraz dinleneyim dedim uyuya kalmışım."

"Su var mı?"

"Ayran var içer misin?"

"Olur valla."

Ayranı uzattı. Tam yudum alacakken ayranın içindeki gözleme parçalarını görüp

vaz geçtim içmekten.

“Al sen iç kardeş sağ ol.”

Karavandan dışarıya baktım neredeyim diye. Gece park ettiğim yerde duruyordu hala. Az ilerideki bakkala gidip bir litrelik su aldım. Dönerken, karavanıma bakan sarmaş dolaş bir çift gözüme çarptı.

“Buyurun, yardımcı olabilir miyim?”

Heyecanla bana döndüler.

“Karavan sizin mi?”

“Evet?”

“Satmayı filan düşünüyor musunuz?”

“Yok hayır.”

Suratları asıldı, heyecanlı tavırları aniden yok oldu.

“Neyse artık sağlık olsun.”

Kafamı sallayarak geçiştirdim. Karavanı satsam, ev bulmaya neyle gideceğim? Param yok gerçi, evi hangi parayla tutacağım?

“Bir dakika bakar mısınız?”

Yeniden heyecanlandılar.

“Aslında acilen paraya ihtiyacım var. Aklımda hiç yoktu ama satabilirim sanırım.”

“Vallahi çok güzel olur. Hep bu tarz bir karavanla Türkiye’yi gezme hayalimiz vardı.”

Her neyse…

“Ne kadar paranız var?”

Kabalığımdan haz etmediler.

“Para dert değil.”

“Ne zamana ödeme yapabilirsiniz.”

Kız bu soruya yanındaki çocuğa dönerek yanıt verdi.

“Valla babama söylersem hemen yapabiliriz.”

Yanındaki hıyar da kafa sallayarak bana döndü.

“Valla hemen yapabiliriz.”

Şansa bak anasını satayım! Karavanım olmadan bir yarım eksik olacak ama yapmam gereken onca iş için para çok lazım.

“Kırk beş bin Lira.”

Normal fiyatının yarısını söyledim salak gibi.

“Bu fiyat bizi çok aşar yalnız.”

Geri zekalı!

“Beyefendi; karavan satın alıyorsunuz. Yarı fiyatını söyledim size.”

“Fakat çok pahalı bizim için.”
Ben karavanı senden geri almasını bilirim!
“Siz ne kadar diyorsunuz?”
“ Yirmi bin filan.”
“Tamam, yirmi bin olsun.”
İşlerimi bitirdikten sonra sevgilinin kafasına dayadığım bir silahla geri alabilirim zaten. Bir üç kağıtçı nasıl sevinirse öyle sevindi.
“Ne zamana alabiliriz?”
“Parayı ödediğiniz anda.”
Kız heyecanla girdi lafa.
“Tamam. Hesap numaranızı verin beş dakika sonra elinizde para.”
“Nakit istiyorum ama.”
Kızın yanındaki lavuk Tayland dağlarındaki bir bilge gibi konuştu:
“Nakit olmaz ama…”
“Sen bilirsin kardeşim. Nakit yoksa karavan da yok.”
Kız, sevgilisinin kolunu sertçe dürttü ve gülümseyerek bana döndü.
“Yok, tamam nakit veririz.”
“Hanım efendi, sevgilinize kıl oldum otuz bine yükselttim fiyatı. Alıyorsanız alın.”
Arkamı dönüp karavana yürüdüm. Kız sevgilisine bağırmaya başladı. Karavana bindim ve kontağı çevirdim. Park ettiğim yerden çıkarken çocuk önüme atladı.
“Tamam, hemen otuz bin vereceğiz.”
“Senet filan değil, nakit ama.”
“İyi de…”
Karavandan hızla inip çocuğu yakalarından yakaladım ve karavanın kapısına yasladım.
“Dalga mı geçiyorsun lan sen benimle? Yarı fiyatından daha ucuza veriyorum zaten. Para senden bile çıkmıyor, ne bu hareketler?”
“Tamam abi sakin ol.”
Alkım camdan kafasını uzattı.
“Problem mi var kardeş?”
Elimle içeri girmesini işaret ettim.
“Atlayın karavana gidelim parayı çekelim sonra karavan sizin...”
Bindik karavana. Yıllarca neler yaşadım bu tütün ve pas kokulu karavanda. Bir süre başkası kullanacak. Ne fena!
Bir bankada durduk. Kız arabadan indi. Sevgilisi bir süre kasılarak oturduktan sonra arabadan indi. Karavanın içinde kağıt kalem aramaya başladım.

“Ne oluyor kardeş?”

Alkım’ın merakını gidermekle uğraşamayacaktım. Cevap vermedim. Kız, yarım saat kadar filan sonra arkasında mutsuz bir banka müdürü bırakıp bankadan çıktı. Elinde; güzel, kahverengi deriden bir çantayla karavana bindi. Kağıt ve kalemi uzattım.

“Evli misiniz?”

“Evet, yeni evlendik.”

“Adresinizi yazar mısınız?”

Kızın erkeğe çok da benzemeyen sevgilisi söze girdi:

“Pardon da parayı verdik. Adres niye?”

“Bu işler böyle olur birader. Falanca plakalı, bilmem ne marka aracı, bilmem ne kadar ücreti elden vererek satın aldım yazacaksın.”

“İyi tamam yazalım.”

“Parasını sen vermiyorsun. Kız arkadaşın yazacak.”

Gücünün yeteceğine inansaydı bana saldırırdı. Yemi alınmış bir sincap kadar cesur, arkasına yaslandı. Kız, istediklerimi yazdı. Zürafa’nın küllerinin bulunduğu kavanozu alıp çıktım karavandan. Kız arkamdan geldi:

“Alacağınız her şey bu kadar mı?”

“Evet, her şeyim bu kadar…”

Alkım merakla suratıma bakıyordu. Bir elinde otuz bin Lira para, bir elinde kavanozdaki sevgilisiyle Tunalı’da yürüyen bir yayaydım.

“Kardeş, sen niye sattın karavanı aniden?”

“İçimden geldi kardeş.”

Kahkaha attı:

“Çok ilginç birisin.”

“Benim biraz işim var sonra haberleşiriz.”

“Tamam kardeşim numaranı dün gece aldım zaten. Var mı bir isteğin?”

“Yok sağ ol senin?”

“Canının sağlığı.”

Aynı şeyi onun için dilemek isterim. Cellat; hapşıran kurbana, ”çok yaşa” der mi hiç?

Bir – rent a car – firmasından bir aylığına araba kiraladım. Çayyolu civarında bir emlakçıya gittim. Bağımsız bir villa istediğimi söyledim. İncek civarında bulabileceğimi söyleyerek emlakçı Gürkan beye yönlendirdi. Gürkan beyle buluştum. Kirası beş bin olan eşyalı bir villaya götürdü. Ev sahibi dizi ve sinema yapımcılarına birkaç kere evi kiralamış. Her saniye oturmaya hazır şekilde duruyormuş ev. Elektrik, su ve doğalgazı açıkmış günlük kiralama

yaptıkları için.

“Hemen taşınmak istiyorum.”

Emlakçı Gürkan bey, en mutlu günlerinden birini yaşıyordu. Prestij açısından kimseyi kefil olması için aramayacağımı fakat üç aylık kirayı nakit olarak ödeyebileceğimi söyledim. Kimsede sorun yaratacak cesaret kalmadı. Depozito, emlakçı bedeli, kira derken yirmi beş bin lira uçtu gitti. Senelik kontrat yaptık. Nakliye ucuza gelsin diye bir marangozun aracını kiraladım. Atölyedeki heykelciklerimi baloncuklu poşetlerle sıkıca sardım. O kadar kalın sardım ki heykelciklerim gözükmüyordu bile. İçi alçıyla ve demirle dolu olduğunda çok ağırlardı. Kamyonetin şoförüyle birlikte taşıdık kamyonete. Bir ara Kürtçe bir şeyler söyledi. Sanırım küfür etti. Yolda bir yerde durup yetmişlik bir Chivas Regal aldım. Eve geldiğimizde benimle daha kibar konuşmaya başladı. Eşyaları salona, heykelcikleri alt kattaki depoya taşıdıktan sonra kamyonetin sahibi amcayı bir kadeh viski içmeye davet ettim. Tuttuğum evle gurur duyuyordum. Neden bu kadar pahalı bir ev kiraladığımı bilmiyorum. Kış günü havuza girecek değilim ama havuz çok etkilemişti beni. Saunası, mutfağı, yatak odası ve eşyalar mükemmel geldi. O koca küvette huzur bulacaktım. Benim olmalı diye düşündüm. Bir şekilde hallederiz. Amcanın, yıllardır lüks evlerde viski içer gibi bir havası vardı. Amca, viskisini içerken ben plak çalarımı kuruyordum. Viskisi bittikten sonra yenisini bekler gibi bir havası vardı. Gitmeyi düşünmüyordu. Cebimden çıkarıp daha önce konuştuğumuz gibi iki yüz Lira verdim. Oturmaya devam etti.

“Amcacım, iyi akşamlar. Sağ ol her şey için.”

Amca, kalktı. Kamyoneti çalıştırıp uzaklaşana kadar gözlerini evden ayırmadı. Paranın geri kalanını cüzdanıma koymaya çalıştım olmadı. Birazını ceketimin iç cebine koydum. Elime geçen ilk plağı çalmaya başladım. Bir kadeh viski koyup yeni evimi gezmeye başladım. Antik, lüks eşyalar ve teknolojik aletler arasında ilginç bir ironi ve uyum vardı. Bordo ve koyu yeşil duvarlar beynimin sağ lobunun hareketlendiriyordu. Çatı katını saymazsak, ev üç katlıydı. Giriş katında salon ve mutfak vardı. Bir tane de tuvalet… Üst katta dört tane oda vardı. Zeminin altındaki kat; depo ve garaj olarak kullanılıyordu ayrıca bir tane de sauna vardı. En az evin kendisi kadar büyük bahçe de birkaç tane bank ve havuz vardı. Ceviz ağaçları, çam ağaçları, nar, vişne, ıhlamur ve daha bilmediğim bir sürü ağaçla doluydu bahçe. Çam ağaçları, kardan bir şapka takmış gibiydi. Diğer ağaçlarsa çırılçıplaktı. Böyle bir ev; her aptalın hayalidir. Ev; ciddiyet ve özenle dekore edilmişti ama benim en hoşuma giden yanı etrafında sadece birkaç tane ev olmasıydı ve içeriden açılan müziği bahçeye veren hoparlörler olmasıydı.

Televizyondan internete girilebiliyordu. Sinema sistemini aktifleştirip bahçeye verdim sesi ve Frank Sinatra'nın "a Jolly Christmas" albümünü açtım. Güzel bir yılbaşı partisine gitmek istiyordum. Yılbaşının o garip ruhunu içimde hissetmek istiyordum. Etrafım; yanan tarçın kokulu mumlar ve mutlu insanlarla çevrili olsun istiyordum. Cebimden Nil'in numarasının yazılı olduğu kağıdı çıkardım. Rujlar birbirine bulaşmıştı. Birkaç kez yanlış numara aradıktan sonra sonunda ulaştım Nil'e. Akşamın sekizi olmuştu saat ama hala sesi uykuluydu.

"Uyuyor musun?"

"Sen kimsin ya?"

"Salyangoz ben."

Güldü.

"Ya senin gerçek adın ne? Salyangoz dedikçe kendimi garip hissediyorum."

"…"

"Neyse ne oldu?"

"Yeni bir ev tuttum. Akşam bir şeyler içelim, kutlayalım."

"Pazar günü nereye çıkacağız ya?"

"Yeni evimi kutlamak istiyorum."

"Ceyhun'u da aradın mı?"

"Hayır aramadım."

"Neden?"

"Nasıl "neden" ya? Aklıma gelmedi."

Ceyhun telefonu aldı birden.

"Fıstığım ayıp değil mi beni neden çağırmıyorsun?"

"Ne bileyim lan? Gel sen de!"

"Tamam, geliyoruz! Ev nerede?"

"Siz gelemezsiniz. Ben Tunalı'ya geliyorum. Biraz içeriz sonra geliriz."

"Oooooo! Para bol heralde! Senden miyiz bu gece?"

"Tamam lan bendensiniz. Tunalı'da bir yere oturup içmeye başlayın geliyorum ben."

"Allah canını almasın…" telefonu kulağımdan çekip kapatırken keyfi tavan yapmış Ceyhun'dan bu sözleri duydum. Karnım acıkmıştı. "Açlık" denen ihtiyaç her seferinde midemi bulandırıyordu. Karnımı ağrıtmaya başlayana kadar içimden bir şey yemek gelmiyordu. Buzdolabına gittim, belki bir şeyler vardır umuduyla. Simsiyah parlak bir buzdolabı vardı. Karavanımdaki kıyafet dolabımdan çok daha geniş ve büyüktü. İçinde bir bölümü içilmiş içki şişeleri vardı. Bir şeyler yemem lazım diye düşünerek evden çıktım. Arabaya binip yeni aldığım eve dönüp baktım. Burjuvalara has bir his kapladı içimi. Burjuvalı

insanlar attığı kahkaha dışında her yerde faklıdır. Fransız burjuvanın ağzı şarap kokar, Amerika'lının kıçı barbekü soslu domuz pastırmalı hamburger. Bir de işçiler vardır. Onlar her yerde aynıdır; elde nasır, belde ağrı. Ben mi? Haftada bir değişir benim sınıfım. Bazen iki günde bir… Sınıfsal farklılıkları filan hiçbir zaman anlayamadım ben. Sadece bir günlüğüne tüm insanlar kendini şaraba vurup sarhoş olsun; bakın o zaman sınıf ayrımı filan kalıyor mu gezegende. Bir de içki kötülüklerin anası derler. Kredi kartı borcuna batmış adama tabi kötü gelir içki. Suç onda değil. Adama "içki içme" demek yerine bir kere banka müdürlerine, milletvekillerine, belediye başkanlarına, cumhurbaşkanlarına, başbakanlara içirsek şu içkiyi ülkede yoksulluk biter ulan. Arabayı Tunalı'ya doğru sürmeye başladım. Kar yağıyordu. Yılbaşına birkaç gün kalmıştı. Biliyordum ki; bir yerlerde çocuklar leğenin içine oturup yokuşlardan aşağı kayıyordu, birkaç memur otobüs durağına yürürken üstüne çamur sıçratan arabalara sövüyordu, birkaç genç aşık oluyordu, Şanlıurfa'da eşekler buz tutuyordu, yoksul bir ailenin naylonla kapatılmaya çalışan penceresinden giren soğuk hava minik bir bebeği zatürreden öldürüyordu, kocası yolsuzluk davasından içeri alınmış televizyondaki bir sanatçı bu sebepten dolayı çocuğunun incinmesini istemediği için ağlıyordu alkışlar arasında. Ben mi? Ben ne yapayım ya, araba sürüyorum. Tunalı'ya da geldim sayılır zaten. Ankara'nın buz tutmuş asfaltlarında, kiralık arabamla süzülüyorum. Gökyüzünden yağan bembeyaz yıldızlar iç içe girip kar oluyordu. Arabayı beş Lira karşılığında valenin tekine verdim park etmesi için. Kafamı gökyüzüne kaldırıp dilimi çıkardım. Bir kar tanesi kondu dilime. Eridi gitti. Bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha. Etobur bir bitkiye yakalanan beyaz kuşlar gibi eriyip gidiyordu karlar dilimde. Tüm evren suratıma yağıyordu. Tenimin altındaki özel bir davete katılmış minik ruhlar tenimden içeri geçerken çırılçıplak kalıyordu. Elbiseleri tenime takılıp yanaklarımdan aşağıya akıyordu.

"Abi, şu yana geçsen de arabayı park etse çocuk." dedi valelerden biri. Gözümü açıp dönüp baktım.

"Doğru diyorsun…" deyip kenara çekildim. Çocuk arabayı park etsin. Bestekar sokaktan Tunalı'ya doğru yürürken bir sandviççiye oturdum. Bolca rus salatalı bir ayvalık tostu istedim.

"Turşu olmasın."

Yanına da patates kızartması… Patates kızartması bana hep James French adında ki bir katili hatırlatır. Elektrikli sandalyede idam edilmeden önce; "Hey arkadaşlar! Yarınki gazetenin manşeti için şu başlığa ne dersiniz; 'Kızarmış French' - French Fries – (patates kızartması anlamına gelir)" demiştir. Bir tane

de taze sıkma portakal suyu istedim. Portakal ne güzel bir meyve... Acaba ilk insanlar ağaçlarda yaşadıkları sırada meyve yemek zorunda kalmasalardı yine de şu an meyveleri seviyor olur muyduk? Belki de tatları berbattır ama atalarımızın yemek zorunda kalmasıyla bu şekilde evrimleşmişizdir ve tatları güzel gelmeye başlamıştır. Gerçek meyvelerin tadını şehirde yaşayan kaç kişi biliyor ya da hala hatırlıyordur acaba. İnsan eli değmemiş bir ağacın etli meyvesini ısırınca gelen koku ve tat için ne kadar para ödemek lazım? Dokunmayın ulan ağaçlara! Yeterince paranız var. Bırakın da gerçek meyvelerden yiyelim. Üç Kuruş eksik kazanın. Korkuyorum bu insanlardan. Amerika'daki plastik flamingoların sayısı gerçeklerinden daha fazlaymış. Ne acı… Eğer varsa, cennete insanları almamalılar. Cennet; Arapça "bahçe" demektir. Cennette; gölgeler, serinlikler, ırmaklar, bağlar ve bahçeler bulunur. O halde; dünyaya insanlar gelmeden önce zaten gezegenimiz bir cennetmiş. İnsan gelip her şeyi rezil etmiş. İnsanın iyisi olmaz. Olamaz… Doğasına aykırı. İnsanlar zaten bir tane cenneti yok etti. Oradaki meyveleri de G.D.O. 'lu yapmaya çalışır bunlar. Zaten başka şekilde olsaydı insanlar cennete ihtiyaç duymaz, zaten bir cennette yaşıyor olurdu. Cennete köpekleri alın, kedileri alın. İnsan dışında her canlı doğanın değerini bilir. Zorla güzellik olmaz. Sevmiyor ulan bu insanlar doğayı. Anlaşamıyorlar işte doğa anayla. Bırakın birbirlerini asmaya, yakmaya devam etsinler. İnsan dediğin; tarihte Mary adını koyduğu bir fili iş makinasıyla asmıştır. Hem de eziyet ede ede. İlk denemede; zincir kopmuş, hayvanın kalçası kırılmış, ikincisinde daha fazla zincir kullanarak yeniden asmışlardır. Aman deyim! Bu insanları cehenneme atsan, şeytanı yakarak idam etmeye çalışır. Yanmazsa, asmaya çalışır. Kötü insanlar cehenneme gittiğine göre şeytan günahların en büyüğünü işlemiş olmalı çünkü insanların şeytanın yuvasına –cehenneme- gitmesi insanlara değil şeytana verilmiş bir cezadır. Ayvalık tostumu bitirip parasını ödedim. Çay ikramını kibarca reddedip kalktım. Ceyhun'u aradım çıkar çıkmaz. Meyhanenin tekinde içiyorlarmış. İnsanlar vardı sokakta, sigaralarını emerek gezinen. Havaya üfledikleri dumanlar kar tanelerine, mesaiye başlamış bir kons' gibi sürte sürte yükseliyordu. Sokak lambalarının ışıklarında parlayan kızıl dumanlar karanlığa karışıp yok oluyordu. Çürümüş çöp ve zift kokulu sokaklar, birbirine karışmış müzik sesleriyle doluydu. O kadar pis gözüküyordu ki sokaklar, yemek için kavga eden birkaç tane lağım faresi aradı gözlerim. Havada is kokusu vardı. Eski binaların arasından Cinnah yokuşuna yöneldim. Travestiler vardı birkaç metre aralıklarla. İstiridyeleri hep travestilere benzetirim. Hermafrodit istiridyeler yeri geldiğinde erkek, yeri geldiğinde dişi olurlar. Kibar biriyseniz travestileri narin birer kadın olarak bilirsiniz, eğer saygısızlaşırsanız

sinirli bir travestinin narin kadını haline gelebilirsiniz. İstiridyelerin ve travestilerin kabuklarının altında neler sakladığını bilemezsiniz. İçlerinden inci de çıkabilir, kırmızı ve yapış yapış bir et parçası da çıkabilir. Travestileri cinsel birer obje olarak görmenize kızamam, sonuçta kızlarınızı da, karılarınızı da bir yerlerde birileri cinsel obje olarak gördü ve görmeye devam ediyor ki bu kötü bir şey değil. Gel gelelim, sevgili damacananın kocası; travestiye baktığında iğrendiğin şey aslında sensin. Anlayamıyorsun, penisi olan bir kadını seksi bulmayı. Bu yüzden tiksinerek gizlemeye çalışıyorsun içinden geçenleri, süt reklamındaki ineğin memelerini sansürleyen insanlar gibi. Ben; travestilerin rengarenk kıyafetlerini görürüm, sen; o rengarenk kıyafetlerin içindeki penisi görürsün. Çünkü ben; süt reklamlarında benekli, şirin ve şişman bir canlı görürüm, sen; yumuşak ve içi süt dolu memeler.

Meyhaneden içeri girdiğimde masaya çıkmış, rakısını sallaya sallaya göbek atan Ceyhun'u gördüm. Geçen gün tanıştığımız rengarenk saçlı kız da oradaydı. Şık giyinmeye çalışmışlardı. Masanın yanında, kahkahalarını tutamayıp kafasına diktiği rakı dublesini üstüne dökecek kadar mutlu ve sarhoştu renkli saçlı kız. Nil yoktu. Herkes göbek atıyordu. Mekanın işletmecisi bile sarhoştu. Kibirli ve ciddiyetini bozmamaya çalışan bir garson üstünü başını düzelterek kalabalığın arasından çıkıp yanıma geldi. Bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama dans ederken çarpan insanlar ve yüksek sesten dolayı lafı bölünüp duruyordu. Kendisini ciddiye alıyor gibi gözükmek istiyordum ama her seferinde dikkatim dağılıyordu ve komik müşterilerden birini sırıtarak izlemeye başlıyordum. Bir çift soğuk el gözlerimi kapattı. Nil'in elleri. Arkamı döndüm. O değilmiş, sarhoş bir kadın beni birine benzetmiş. Ayakta durmaya çalışırken defalarca özür diledi. Rakısını dudaklarıma dayayıp içirmeye çalışırken bir bölümü de üstüme döküldü. Problem değil… Hala gülümsüyorduk sonuçta. Nil'in şaşkın ve gülümseyen suratı belirdi birden bire yanımda. Omuzlarımı kulaklarıma kadar kaldırıp kadını tanımadığımı göstermeye çalıştım.

"Ne zaman geldin?"

"Daha şimdi girdim içeriye."

Elimden tutup masaya götürdü. Sıcacıktı elleri. Bordo, dar bir elbise giymişti. Ceyhun beni görünce, gür sesiyle çığlık atarak masaya çıkardı beni. O kadar ayıktım ki dans edemiyordum bile. İyice şımarmış Ceyhun'a bir süre masanın üstünde alkışla ritim tuttum. Sonrasında sarıldık birbirimize. Mükemmel bir şeydi; anason kokusu ve bilmem kaç metrekarelik alan dolusu mutluluğun içinde, birine sarılmak. Masadan inip renkli saçlı kıza elimi uzattım. Gülümseyerek boynuma sarıldı ve rakısını bana verdi. Bardağın kırmızı ruj

bulaşmış tarafını çevirip temiz yerinden kafama diktim. Yarım bardak rakıyı bir buçuk saniyede filan mideme indirdim. Vücudumdaki tüm mikroplar öldü sanki. Masada duran yetmişlik rakıdan bir duble koydum, iki tane de buz attım. Nil, fularını boynuma geçirip dans ederek sahneye doğru çekerken Ceyhun, attığı neşe çığlığıyla dikkatleri üzerine çekti. Dans etmeye başladık. Dünyadaki son gecemizmiş gibi göbek atmaya başladık. Gömleğimin bir düğmesini daha açıp kendimi müziğin ritmine bıraktım. Ala turca müziklerle coşmuş bu insanların arasında çekingenlik ayıptı, günahtı. Dans etmeye başlamamla daha da hareketlenen Nil, ayakkabılarını çıkarıp bir köşeye fırlattı. Dudağıma içtiği sigarayı koyup karşıma geçen Ceyhun, şarkıya Bülent Ersoy taklidi yaparak eşlik ederken tanımadığımız insanlar da kahkahalarla dansımıza katıldı. Tüm mekan tek ağız olmuştu şarkıyı söylerken.

"Çile bülbülüm, Allah!"

Nil, elimdeki rakıyı alarak kapıya yöneldi. Hoş bir şaşkınlıkla peşinden gittim. Dışarı çıkıp mekanın otoparkına doğru gittik. Bir – iki fırt alınıp söndürülmüş bir cigara çıkardı minik çantasından ve yakıp bana uzattı.

"Bu gece hiç çıkasım yoktu ama çok iyi oldu. Uzun zamandır bu kadar eğlenmiyordum."

Cigarayı ciğerlerime çekerken gülümseyerek göz kırptım.

"Benden hoşlanıyor musun?" Kaşlarını çattı.

"O nereden çıktı? Tabi ki yok öyle bir şey."

Ne yazık ki iyi yalan söyleyemiyordu. Hoşlandığı çok belliydi. Onu utandırmak istemiyorum. Ters ters suratıma bakıp cigarayı elimden aldı. Başım dönmeye başlamıştı bile. Ağzımda sakladığım son fırtı içime çektim ve içeri girdik. Bir kişi bile yerine oturmamıştı. Nefes bile almadan dans etmeye devam ediyordu insanlar. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. İstatistiklere göre en çok intihar edilen gün takvimlerdeki yerini almıştı; pazartesi. Masaya oturup kendime bir tane daha rakı koydum. Sek rakı dudaklarımı uyuşturup şeffaf bir alev gibi boğazımdan mideme akıyordu. Yarım saat kadar oturdum. Ara sıra göz teması kuran insanlara gülümseyerek işin içinden sıyrılıyordum. Ceyhun'dan kurtulmak için şarkıya eşlik etmek gerekiyordu. Bir süre sonra zaten kendini şarkıya kaptırıp beni unutuyordu. Elli yaş üstü bekar adamların son umudu olan otuz yaş üstü dul kadınların, şımarık tavırları beynimi kemiriyordu. Her iltifattan sonra dudaklarını büzüp çocuk taklidi yapmalarını şaşkınlıkla izliyordum. Yağ bağlamış vücutlarını tıktıkları o elbiseler her an patlayacak gibiydi. İçi kıymayla dolu rengarenk plastik eldivenlere benzeyen bu insanlar, beni fazlasıyla germeye başlamıştı. Ceyhun, yorgun ve eşcinsel vücudunu yanıma bırakıp dinlenmeye

başlayana kadar birkaç sene içinde yaşıtım olacak teyzeleri izlemeye devam ettim. Terli alnını çeneme dayadı.

“Gidelim mi lan?” tabi gidelim n’apıyoruz burada hala?

“Fark etmez.”

“Dur bi elimi yüzümü yıkayayım da gidelim.”

Renkli saçlı kız, arkası dönük şekilde sağ dizime oturdu. Dans etmeye devam ediyordu. Gözüm bir şekilde kızın kalçalarına kayıyordu. Bakmamaya çalışıp hızlı hızlı rakımı içiyordum. Bu ne samimiyet efendim? İmalı bir gülümseyişle Nil geldi ve yanıma oturdu.

“Ne iş?”

Gülümsedim.

“Kıskandın mı?”

“Tam tersi, seni ben tavsiye ettim.”

“Teşekkür ederim, mahcup etmem seni.”

Bunların hepsini benden hoşlandığı için yapıyordu. Bu şekilde kendini ağırdan satmaya çalışıyordu ama bana işlemez. Renkli saçlı kızla bu gece birlikte olarak Nil’i ters köşeye yatıracaktım. Garsondan hesap istedim. Sekiz yüz Lira. Sekiz yüz Lira? Sekiz yüz Lira! Meraklı gözlerle Ceyhun’un gelmesini bekledim. Tam on altı tane elli Lira’yı gözünün önünde tek tek hesap kutusuna koydum. Kızları bellerinden kavrayıp mekandan çıktım. Egomu güzelce besledim. Arabanın yanına geldiğimizde kızlar karavanı sordu. Karavan yok. Sıkıldım karavandan ama çok güzel bir evim var. Siz; fakir geri zekalılar birazdan kendinizden geçeceksiniz. Şehirden uzaklaşmıştık. Ceyhun ve renkli saçlı kız arka koltukta Dubstep ve biraz da bonzaiyle kendilerinden geçmişti. Nil hap atmıştı. Ben naneli sakız ve bir şişe de Bailey’s aldım. İncek yoluna geldiğimde Nil de kendinden geçmişti. Ben; bir yandan İzafiyet teorisini düşünüyordum bir yandan da bu insanların nasıl hayatta kaldığını. Ben; cigara içtiğimde en az bir hafta anksiyete krizleriyle uğraşırken, bu insanlar her gün nasıl uyuşturucu kullanabilir. Üstelik hap filan…

Nil bana yanaşmaya başladı. Çenesiyle boynumu okşuyordu. Nedendir bilmem, bu durumdan rahatsızdım. Hatta eve geldiğimizde çenesini çekmek zorunda olduğu için mutlu bile olmuştum. Arabayı durdurdum.

“İşte yeni evim.”

Ceyhun, ağzını şapırdatarak arabanın buğulanmış camını açtı ve baygın gözlerle eve baktı. Umursamaz bir surat ifadesiyle camı geri kapattı.

“Get lan!”

Arabanın kontağını kapattım ve dışarı çıktım. Cebimden evin dış kapısının

anahtarını çıkardım. Nil arabadan çıkıp yanıma geldi.

“Ciddi misin sen?”

Kendiyle durur duyan bir adam nasıl bakarsa öyle baktım ve dış kapının kilidini açtım. Kapı metalik bir gıcırtıyla açılır açılmaz Ceyhun arabadan dışarı fırladı.

“Yok artık!”

Bahçeye girdim ve evin kapısına yöneldim. Ceyhun, iki elinin arasında duran meraklı suratını benden ayırmıyordu. Anahtarı kilide taktım. Ceyhun inledi.

“Oha!”

Kapı açıldığında benden önce içeri girdi. İki eliyle ağzını kapatmış, erkek sesinin doğasına hiç yakışmayacak şekilde çığlıklar atarak evin içinde koşuşturuyordu.

“Nasıl lan?”

Nil, artık benden hoşlandığını saklamıyor gibi hareketler yapıyordu. Muhtemelen, çapulcu ve aptal bir ayyaş olduğumu düşündüğünden hoşlandığını kabullenmek istememişti ama şu an önemli biri olduğumu düşünüp rahatladı. Gururla bir sigara yaktım. Oysa ki, sattığım karavanla sadece bu evin kirasını ödeyebiliyordum. Heykelleri nereye koymuştum lan ben?

“Nasıl kiraladın bu evi?”

“Kiralamadım ki satın aldım.”

Daha fazla şımarmak istiyordum. Bana tapmalarını, çıldırmalarını istiyordum. Ceyhun, çığlık atarak yanıma geldi.

“Satın mı aldın?”

Umursamaz gözükmeye çalışıyordum.

“Evet kardeş.”

“Bu kadar parayı nereden buldun?”

“Aman! N’apacaksınız? Keyfinize bakın işte!”

Nil’i bu cevap tatmin etmemişti. Umurumda da değildi. Renkli saçlı kız, bakışlarıyla beni baştan çıkarmaya çalışıyordu. Gece sonunda olacakları düşünerek vücudunda göz gezdirdim. Gözlerimin içine bakarak üst kata doğru ilerledi. Nil, bir şeyler söylemek için yanıma geldiğinde umursamadan renkli saçlı kızın arkasından gittim. Tuvalet kapısının önünde bekliyordu. Yukarı çıktığımda ceketini çıkarıp tuvalete girdi. Gözlerini kapatmış yavaş hareketlerle dans ediyordu. Kapıya yaslanıp izlemeye başladım. Birkaç dakika kendinden geçmiş gibi dans edişini izledim. Rengarenk saçlarını bir sağa bir sola sallıyordu. Yanına çağırdı. Ağzı sonuna kadar açık, gözleri kapalıydı. Bana doğru yaklaştı. Dudaklarını kapatarak olduğundan daha dolgunmuş gibi göstermeye çalıştı.

“Gözlerini kapat.”

Kapattım. Yakamdan tutup kendine doğru çekti. Nefesini burnumda

hissediyordum. Mentol ve sigara kokuyordu. Ciğerlerinden gelen hırıltı halinden memnun bir kediyi anımsattı. Burnumda hissettiğim havayı dudaklarımda hissetmeye başladığımda aşağıdan Nil'in çığlık sesi geldi. Ceyhun bağırıyordu.

"Nasıl böyle bir şey sorabilirsin?"

Tokat sesleri geliyordu. Aşağıya koşarken bir şeylerin kırıldığını duydum. Ceyhun, Nil'i saçlarından tutmuş bir o yana bir bu yana savuruyordu. Ceyhun'un on beygir gücündeki bileğine asıldım.

"Yapma oğlum, delirdin mi sen?"

O kadar sinirliydi ki ağzının etrafı tıraş köpüğü gibi salyalarla kaplanmıştı.

"Bana ne dedi biliyor musun?"

Saçlarından kavradığı Nil'in suratını kaldırdı ve ağzına bir tokat attı.

"Söylesene lan, bana ne söylediğini!"

"Ya manyak mısın ne söyleyeyim?"

Öfkeyle tuttuğu sıska başını duvara vurdu. Renkli saçlı kız Ceyhun'a tokat attı.

"Öldüreceksin kızı."

Ceyhun'un tokat yemekten daha nefret ettiği bir şey yoktur. Nil'i bir köşeye savurdu ve renkli saçlı kızın kasıklarına bir yumruk attıktan sonra bana döndü.

"Sen bu kıza abayı yakmışsın da, dolandıralımmış seni! Bakar mısın lafa ya?"

Hayal kırıklığıyla Nil'e baktım.

"Doğru mu?"

Kafasını eğdi. Birkaç adım atıp yanına gittim ve diz çöktüm.

"Çok mu umurumda olduğunu sanıyorsun lan? Senden ne beklentim olabilir ki?"

Dolaptan viskiyi aldım. Bir bardak Ceyhun'a koydum, bir bardak kendime. Kanepeye oturup Ceyhun'u yanıma çağırdım.

"Alın lan ne alacaksanız."

Şaşkın suratındaki şehla bakan gözlerini oyasım geliyordu. Utanmadı. Ayağa kalktı ve gezinmeye başladı. Hızla kafamın yanından bir bardak geçti ve duvarda patladı. Renkli saçlı kız hırsla bize bakıyordu. Asırlarca ormanda yaşamış, yaşlı bir cadı gibi bağırdı:

"Sen kimsin lan bana vuruyorsun hayvan oğlu hayvan!"

Tüm nefretimle ayağa fırlayıp kızı gırtlağından tuttum ve alt kata inen merdivenlerden aşağıya fırlattım.

"Ceyhun, sen Nil'e bak."

Koşarak indim merdivenleri. Bir böceğe dönüşen renkli saçlı kızı sol ayak bileğinden tutup saunaya doğru sürükledim. Sauna taşına bolca mentol koydum.

Böceği saunaya zorla soktum ve ellerini arkadan bağladım. Saunanın ısı derecesi içerden ayarlanabildiğinden, ellerinin bağlı olması lazım… Isıyı, en yüksek sıcaklığa ayarladım ve ısı panelini çıkardım. Ne olur ne olmaz. Saunadan çıkıp kapıyı kilitledim. Merdivenlerden çıkmak için bir adım attım ve Nil'in karşımda gördüm. Beni görünce elinde ki bıçağı suratıma fırlatıp yukarı koştu. Son anda kafamı çektim. Üçer üçer atladım basamakları. En üst basamağa geldiğimde ayağım burkuldu ve yere düştüm. Nil, kapıdan dışarı fırladı. Anahtar arabanın üstünde mi? Ayağa kalkmak için elimi yere koyduğumda bir ıslaklık geldi. Ceyhun! Yorgun suratıyla bana bakıyordu. Gözleri açıktı ama beni görmüyordu.

"Kardeşim!"

Göz bebekleri yavaşça bana odaklandı.

"Sıçtık!"

Yürü hastaneye gidelim.

"Benim evin anahtarı montumun iç cebinde."

"Ne alaka oğlum? Biraz zorla kendini kalk hadi!"

Elini omzuma attı. Dev gibi adam ayağa kalkamıyordu. Omzuma hafifçe yüklendi.

"İzin verme ölmeme Salyangoz!"

"Ne ölmesi lan abartma!"

Umutsuzca gülümsedi. Gözleri yaşlanmıştı.

"Bugün ölmezsem belki iki gün sonra öleceğim."

"Nasıl?"

"Süha boşuna ölmedi."

Haklıydı.

"Dur oğlum bırakma kendini."

Birden bire bağırmaya başladı. Yeni doğmuş bir dev gibi ağlamaya başladı. Çığlık çığlığa bağırıyordu. Çektiği acı kadar çok bağırdı.

"Anne! Anne!"

Üçüncü kez anne diyemedi. Avcumda duran başı ağırlaştı. Gözyaşlarımdan oluşan bir şelalenin ardından bakıyordum ona.

"Lan!"

Cevap vermedi. Vermeyecekti. Kalın bileği parkeye düştü. Bir gökdelen enkazı gibi etrafımı sardı. Suratını saran sakallarına kan bulaşmıştı. Sürmeli, açık gözlerini kapattım. Öksürmeme sebep olacak kadar, tüm gücümle bağırarak dışarı koştum. O sürtüğü bulup geberteceğim! Çok uzağa kaçamaz. Az ilerdeki evin zilinin çalındığını ve kapının yumruklandığını duyup koşmaya başladım. Evin önüne giden karla kaplı toprak yola çıktığımda Nil'le yeniden göz göze

geldik. Çığlık atarak araziye atladı. Koştum. Tüm gücümle. Yumruklarımı sıkarak. Gözümü Nil'den ayırmadan koştum. Az ileride karla kaplı ucu gözükmeyen bir tarla vardı. Karlardan dolayı koşmakta zorlanıyordum. Karlar neredeyse dizime kadardı. Nil karları yararak benden kaçmaya çalışıyordu. Birden, çığlık atarak yere yığıldı. Bir kapana filan basmış olma ihtimaline karşı dikkatli yürümeye başladım. Avına yaklaşan bir kedi gibi her adımımı dikkatlice atarak yanına doğru ilerledim. Bir dikenli tel rulosuna çarpmıştı bacağını. Sefil ve kanayan bedenini sürünerek benden uzak tutmaya çalışıyordu. Ceyhun'a baktığım şelalenin ardında bakmaya devam ediyordum. Sağ ayağından dizine kadar parçalanmıştı bacağı. Topuğumla sertçe bastım yarasına. Çığlık atarak bacağımı tuttu. Burnunun tepesine dirsek atmamla birlikte suratını tutarak yere yattı. Ağlıyordu. Gırtlağından tutup kaldırdım ve omzuma aldım. O kadar sinirli ve güçlüydüm ki, omzumda tuttuğumu bile farkında değildim. Eve girip yere attım. Ceyhun'un yanına düştü. Saçları, Ceyhun'un suratına geldi. Nefretle yakasından tutup Ceyhun'dan uzak bir tarafa fırlattım. Burnu, sağ gözünün altına kadar yamulmuştu. Acı çekmekten halsizleşmişti. Mutfağa gidip dolapları karıştırmaya başladım. Yenibahar, tarçın, karabiber vardı ama tuz yoktu. Mutfak dolaplarının hepsine tek tek baktım. Tuz yoktu. Tüm ev mentol kokuyordu. Banyoya gittim. Jilet bulamadım ama çamaşır suyu işime yarayacaktı. Renkli saçlı böceğin çıkardığı üstünü alıp aşağıya indim. Çeyrek kova buz gibi suyu Nil'in suratına boşalttım. Derin bir nefes alarak gözlerini açtı.

"Hazır mıyız?"

"Ne yapacaksın bana?

"Neden öldürdün Ceyhun'u?"

"Seni seviyorum!"

Donup kaldım. Dudaklarımı şapırdatmakla yetindim. Yanına çömeldim.

"Ne kadar kolay söylüyorsunuz. Her saat başı sen ve senin gibi insanlardan birini öldürsem bile ömrüm yetmez sizi yok etmeye."

Yarasına topuğumu bastım. İnsanın hayatta duyabileceği en acı çığlıklardan birini attı.

"Tamam! Dur. Kendimi korumak için öldürdüm. Çok korkmuştum."

"Bak şimdi. Ben de insanları öldürüyorum ama korktuğum için değil. Ulan korkuya kapılıp insan mı öldürülür? Bir amacın olsun."

"Sen niye insanları öldürüyorsun?"

"Hem intikam için öldürüyorum, hem de onlardan heykel yapıp motive oluyorum."

"Sen sosyopatsın!"

“Nasıl?”

“Sosyopatsın! Psikopatsın! Ruh hastasısın!”

Sakince ayağa kalktım.

“Anladım.”

Telefonum çalmaya başladı birden. Numaraya bakmadan açtım.

“Efendim?”

“İyi günler. Vodafone’dan arıyoruz.”

Beni operatöre bağlıyorlarmış. Bir sigara yaktım. Borcum varmış, ne zaman ödermişim. Ne zaman olacak, fırsat bulunca öderim. İnsanlık hali, aklımdan çıkmış. Ceyhun’un cesedi ve kanlar içindeki Nil bir anda aklımdan çıktı. Genel müdürlükte çalışan kadının beni azarlar gibi konuşmasına odaklandım tamamen.

“Hanımefendi, neden benimle bu şekilde konuşuyorsunuz?”

İcra gelirmiş ama istemiyormuş. Bana tolerans tanıyormuş. Nükleer silahı olsa dünyayı büyük bir zevkle yok edebilecek bu agresif hanım efendi bana tolerans tanıyormuş.

“Ödemeyeceğim efendim! Yüz yetmiş Lira’lık icra gelsin istiyorum. Üstüme bir şeyim kalmadı. Lütfen icra gelsin efendim. Bayılırım icra memurlarına!”

Yetmiş Liralık ilk faturayı ödemem yeterliymiş.

“Hanım efendi benimle bu ses tonuyla konuşmaya devam ederseniz sizi şikayet etmek zorunda kalacağım. Müşteri kalitesi için kaydedilmiyor mu konuşmamız?”

Vodafone avukatları benden parayı alırmış.

“Yüz yetmiş Liralık haciz mi gelecek efendim bana?”

“Evet.”

“Tamam, o zaman. Geldiklerinde öderim faturayı ben. İyi…”

Omzuma aldığım bir darbeyle düştüm. Birkaç kere öksürdükten sonra kendime geldim. Nil, ikinci kez elindeki sandalyeyi bana vuramadan üstüne atladım.

“Şimdi bittin işte Nil!”

Çelme takıp yere düşürdüm ve suratına bastım. Ayağımın altında çırpınıyordu ama ağırlığımı suratına verdiğim anda hareketsiz kalıyordu. Uzanıp çamaşır suyunu aldım. Kapağını açıp Nil’in sağ bacağındaki yaraya dökmeye başladım. Nasıl büyük bir acıysa artık topuğumu ağızına bastırıyor olmama rağmen çığlık atabildi. Bu kez boğazına bastım ayağımla. Çığlık atmaya devam ediyordu. Göğsüne oturup dizlerimle kollarını tuttum. Çamaşır suyu şişesini boğazına kadar soktum. Bir güve gibi çırpınmaya başladı. Ağızının kenarlarından taşıyordu çamaşır suyu. Gözleri sonuna kadar açılmıştı. Suratında annemi

gördüm ve ayağa fırladım. Hareketsizce yerde yatıyordu. Merak ettim; ölme sebebi çamaşır suyunu yutması mı yoksa boğulması mıydı? Yerde yatan iki ceset, ağzımda rakı tadı, tüm odada çamaşır suyu ve mentol kokusu, üstüm başım kan, bir sigara yaktım. Sigara kağıdına kan bulaştı. Acaba Ceyhun'un mu yoksa Nil'in mi? İki tane cesetle kala kaldım. Üstelik bir tanesi neredeyse tüm hayatımı birlikte geçirdiğim herif. Ne ikisi? Üç tane ceset! Muhtemelen saunada bu kadar uzun süre dayanamamıştır. Bir an önce bu cesetlerden kurtulmam gerekiyordu. İçlerini doldurmakla uğraşamayacağım. Gerçi Nil'in içini doldurmak güzel olabilirdi. Ya da her neyse… Dışarı çıktım biraz hava almak için. Havuzun yanında birkaç tur atıp düşündüm. Olmuşları ve muhtemelen olacakları… Ceyhun'la geçen günleri… Şimdi, hiçbir şeyim yok. Üstelik Nil'i öldürürken aldığım haz hala devam ediyor. Huzurluyum. Belki de sosyopatımdır, psikopatımdır, ruh hastasıyımdır. Biz kardeş sayılırdık. Bir kardeş gibi yas tutamıyorum bari vasiyet mektubunu yerine getireyim. Aşağıya inip saunayı kapattım. Bordo rengine dönmüş ıslak kollarından tutup üst kata çıkardım renkli saçlı böceği. Hava aydınlanmaya başladı. Havuz o kadar pisti ki hiçbir şey gözükmüyordu. Bu yüzden Nil ve adını bir türlü öğrenemediğim renkli saçlı kızı havuzun içine attım. Kafalarını suya sokunca baloncuklar çıkıyordu. Bir süre sonra batmaya başlıyorlardı. Cebinden anahtarları alıp Ceyhun'un evine doğru yol aldım.

İzmaritle dolu bardaklar, lavabodan gelen çöp kokusu, kumaşı yırtık kanepe, uzun süre önce dekordan fazlası olamamış tüplü televizyon, tüylenmiş halı, havasız odalar, dışarda bırakıldığı için bozulmuş yiyecekler… Ceyhun'un yaşam alanı bu işte… Evin her yerinde aradım zarfları. Bir ara Baybars'ı da aradım. İlk kez telefonu kapalıydı. Belki ona da bağlanmaya çalışan bir operatör vardır. Şu hayatta, o kadar zorluğun içinde operatörler de olmak zorunda mıydı tanrım? Acaba hükümetler de müşteri kalitesi için mi konuşmaları kayıt altına alıyordur tanrım? Salondaki yemek masasının yanında duran sehpada buldum vasiyet mektuplarını. İlk açtığım zarf Baybars'ın vasiyetiydi. Okumamda bir sorun yoktu bence:

"Kardeşlerim. Sizleri ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz. Bunu okuduğunuza göre ben kaybettim oyunu. Sizin canınız sağ olsun. Bir nefes fazla, bir nefes eksik, fark etmez. Adam gibi Müslüman cenazesi istiyorum. Başka isteğim yok kardeş. Kırkım çıktıktan sonra oyunu kazanan bir meyhaneye gitsin benim yerime içsin. Resmimi de masaya bırakıp çıksın. Hepiniz adamın hasısınız."

Baybars'ı tekrar aradım. Hala kapalı. Olmadı evine filan giderim. Ceyhun'un zarfını açtım.

“Vay be! Demek ben gittim. Eminim inanamıyorsunuzdur. Yerinizde ben olsam ben de inanamazdım. Çok şükür yerinizde değilim. Herhangi birinizin ölümü, kendi ölümümden fena gelir bana. Bu oyuna ölümü kabul ederek girdim. Hayata da ölümü kabul ederek gelmiyor muyuz ki? “Ağlamayın benim için” diyecek değilim. Ağlayın ayol! Ceylan ölmüş gülecek değilsiniz ya. Her neyse… Yaz yaz bitmez anasını satayım. Beni tanıyorsunuz. Zarif bir kadın bedeninde dünyaya gelmek isterdim. Allah’ın gücüne gitmesin. İri yarı, kıllı bir herif olarak geldim dünyaya. Sabah sakalımı kessem akşam yine çıkıyor. Kendimi zorladım. Başaramadım. Kadınları sevemedim. Ben de hayatı zorladım anasını satayım. Bir kere geliyoruz dünyaya onda da istediğim gibi yaşamak istedim. Ayıp mı günah mı ulan? Bir erkeğe aşık olmayı tadabildim. O bana olmadı. Kadınsı şarkılar dinleyip ağlayabildim. Şükürler olsun. İnsanı da sevdim, hayvanı da. Çiçeklerle konuştum, kuşlara şarkı söyledim. Belki ayak numarama uygun topuklu bulamadım, belki hiçbir etek bana yakışmadı ama ben hissettim ulan! O duyguyu hissettim. Kimse şımartmadı beni. Kendi kendimi şımartmak zorunda kaldım. Tiksinerek bana bakan insanlar oldu, ben onlara gülümsedim. Ne yapayım lan işte! Gülmeyip ne yapayım. Aşağı mahalledeki okulun önünden geçemedim. Ufak ufak veletler dalga geçti. Bir gün Kızılay’dan yirmi Lira’ya güzel bir gözlük aldım. Kendimi kadın gibi hissettim. Çocuklar ibne dedi top attı suratıma. Gözlük kırıldı, burnum kanadı ama hiçbiri önemli değil. Kalbim kırıldı lan! Tecavüzcülerin, katillerin yürüdüğü bu kaldırımlarda, benim yürümem battı lan insanlara. Üzülmüyorum lan! Doğarken ağlamadık mı? Demek ki güzel bir yerden geldik lan. Belki geldiğimiz yere döneriz lan. Ben yaşayamadım ki zaten. Yaşamayı denedim olmadı. Sizden biraz zor olsa da bir isteğim var. Bir filmde görmüştüm. Gelinlik giydirin bana (gülmeyin lan). Sakallarımı kesin. Öldüğüm için uzamaz değil mi lan sakallarım? Ön tarafı kısa olsun. Dekoltesi olsun hafif. Bu arada göğüs kıllarımı da alın lan n’olur. Bacağımda çok tüy yok zaten. Güzel ama sade bir makyaj yapın. Açık renk olsun. Rujum da pembe olsun ama siz salaklar gidip çingene pembesi ruj alırsınız şimdi. Belli belirsiz olsun ruj. Rimel sürün. Hayatta gelinlik giyemedim, bari cesedime kefen olsun gelinlik. Tamam ulan arabesk yaptım iyice. Damarım tuttu yine. Ölüyoz yani, kolay değil. Sizi tanımak güzel değil, mükemmeldi. Öpüyorum her birinizi. Sağ olun.”

Kağıdı bıraktım. Zigzag çizerek düştü yere. Ulan Ceyhun! Şimdi göğsüm sıkıştı işte. Yine şelale! Kağıda bakakaldım. Etobur hayat Ceyhun’u da yuttu. “En azından nasıl öleceğimi biliyorum” derdi. Azrail’in gücüne gitti sanırım. Hiç tahmin edemeyeceği şekilde öldü.

Beden ölçülerini aldım. Tam istediği gibi bir gelinlik aldım. Şaşırdılar. Bu

kadar iri birinin ön tarafı kısa, dekolteli bir gelinlik giymesine “cesaret” dediler. Öyle tabi. Cesurdur benim kardeşim! Göğüs kıllarını aldım. Sakallarını kestim. Gelinliğe sığması zor oldu. Ölçülerini alırken, cesedine şişerek iyice genişleyeceğini düşünemedim. Birkaç yerinden delindi ama o kadarı da olsun. Elimden geldiğince güzel makyaj yapmaya çalıştım, olmadı. Canım sağ olsun, o kadarı da olsun. Ayağına uygun topuklu ayakkabı olmadığından spor ayakkabı giydirdim. Yeni modaymış zaten, gelinliğin altına spor ayakkabı giymek. Evin bahçesinde çam ağaçlarının yoğun olduğu yeri kazdım. Çarşamba akşamına kadar sadece toprak kazıp yemek yedim. Daha derin kazmak isterdim ama ceset kokmaya başlamıştı. Ceyhun’u mezara koydum. Bir de kıyak yapıp nişan yüzüğü aldım ona. Üstüne attığım her toprakta üç damla yaş düştü gözümden. Birkaç kere nefesim kesildi.

Dünyanın en güzel karakterli fakat en çirkin vücutlu gelini; hoşça kal. Gittiğin bir yer varsa eğer umarım güzeldir. Dünya dediğin; araf, zemini kaygan, bela dolu bir han. Bedeninden bile büyük bir yüreğin vardı, dünyaya sığmadı. Resmiyette zaten kimsem yoktu, sen de gittin yalnız kaldım. Kaybedecek bir şeyim kalmadı. Başım ağrıyordu ağlamaktan. Sinirliydim, yorgundum. Kırgındım. Kime kırgındım bilmiyorum ama kırgındım. Midemden göğsüme bir şeyler yükseldi. Eşyaları fırlatmaya başladım. Parkedeki kurumuş, pıhtılaşmış kandan başka bir şey kalmamıştı. Azrail’in görevini üstlenmiştim sanki. Eve taşınır taşınmaz havuzumda iki, bahçemde bir tane ceset yer edinmişti bile. Alt kat zaten heykel kılığında cesetlerle dolu. Bir an önce işlerimi halledip şehri hatta ülkeyi terk etmek istiyordum. Mars’a giden gönüllülerden biri olabilmek için neler yapmazdım ki. Olimpos dağının eteklerinde bir villam, Marineris vadisinde bir yazlığım olurdu. Ne otobüs muavinleri olurdu, ne de trafik ışıkları. Hatta adım başı karşıma çıkan Starbucks mağazaları bile olmaz. Starbucks’ı severim. Moby Dick’i de. Starbucks’da sabahtan akşama kadar oturup bozuk diksiyonlarını düzeltmeye çalışan İsmail’ler yüzünden giremez oldum bu kahvehaneye. Yoksa severim kafeinsiz beyaz çikolatalı mokayı. White Chocolate Mocha değildir onun adı. Beyaz Çikolatalı Moka’dır. Amerikan kahvesi de değildir. Kahvesever emperyalistler, Yemen’in Moka şehrinde keşfedip, dünyaya satmaya başlamıştır bu kahveyi. Bir gün girdim Starbucks’a, kahve alacağım. Ortamda ilginç bir entel raconu hakimdi.

“Bir tane küçük boy kafeinsiz beyaz çikolatalı moka, birazcık da karamel sos…”

Birkaç santim boyunda ukala bir kızı kasaya koymuşlardı. Siyah saçlarında yer yer kırmızı boyalar var.

“Bir tane Tall White Chocolate Mocha ve ekstra karamel sos mu istiyorsunuz

yani? “
(İngilizcesi büyük yazılır. Racon böyle.)
“Oh, i got ya Kezban. İ guess you’d like to exercise your English but you know wha’, i just want to have ma coffee and get the fu outta here. So, i spoke English, now you feel better Kez?”
Suratıma salak salak bakmıştı.
“Güzelim kahveyi Beverly Hills’dan mı alıyorum? Nerelisin sen?”
Daralmış ve sinirli kız miyavladı.
“Kayseri.”
“Ulan ne bu havalar o zaman? Gesi Bağları türküsünü dinleyerek büyüdün, Türkçe’den mi rahatsız olmaya başladın? İngilizce öğretmeni misin sen? Beyaz çikolatalı mokayla, White Chocolate Mocha arasında fark mı var? (İngilizcesi büyük yazılır, evet.) Küçük boy deyince olmuyor mu?”
Bir cengaver kızın yardımına yetişti.
“Buyurun ben yardımcı olayım.”
“Bir tane kafeinsiz küçük boy beyaz çikolatalı moka istiyorum.”
Gülümseyerek ismimi sordu.
“Bana İsmail deyin.”
“Bir tane kafeinsiz Tall White Chocolate Mocha’mız var!”
Lanet olası kahveyi aldığımda o kadar sinirliydim ki hiç bilmediğim küfürler ederek oradan çıkmıştım. “Lanet olası kahve” dedim. Böylece o Amerikan ruhunu bir süre daha sürdürmüş oldum. “Lanet olası” dedim, lanet olası bir Türkçe dublaj gibi.

Çok uzaklardan gelip aktı üstüme ılık su. Buharla doldu banyo. Temizleniyordum ama bedenen değil. Gözlerimi kapattım. Tedirgindim. Görünmez bir şey banyoda beni izliyormuş gibi hissediyordum. Pazar günleri okul öncesi yaptığım banyoları hatırladım. Ellerim buruşurdu, yaşlandığımı sanırdım. Futbol maçlarında kirlenen vücudumu yıkardım. Güzin hanım gelip keselerdi beni bazen. Annem olur kendisi. Omzumu keselerken tüylerim diken diken olurdu. Zürafa tüylerimi öperdi, diken diken olurdum. Kendisi katilim olurdu. Çocukken üstüme dökülen sıcak su mutlu ederdi beni. Gözüme sabun kaçardı. O da mutlu ederdi. “Tanrım!” dedim. Neden artık mutlu olamıyorum. Neden ılık su mutlu etmiyor? Neden aklıma mutlu olacağım bir şey gelmiyor? Ne olursun yardım et tanrım! Bana bir spoiler ver ya Rabbim! Lanetlendim mi ben? Zürafa gittiğinden beri çok eksiğim. Bir şeyler eksik. Telleri kopuk bir gitarı çalar gibi geçiyor hayatım. Sevmedim bu şarkıyı tanrım! Kendimden bile saklamaya çalıştığım şeyler boğazımı sıkıyor. Bir iblis gibi sırtıma oturdu

geçmişim. Bazen karıştırıyorum hangisi doğru hangisi hayal. İnanmak istemiyorum tanrım olanlara. Arkamda bıraktığım kadere inanmak istemiyorum. Daha gencim değil mi tanrım? Hiçbir şey için geç değil. Yalan söylüyorum tanrım. Farkındayım durumu. “Hiçbir şey için geç değil” yalanına inanmak istiyorum. Biliyorsun bu şekilde hayatımı devam ettirdim. Kendime söylediğim yalanlara inanarak. Çocukluğumu alıp yalanlara sığınarak bir adam yarattım. Bu adamı öldürmek için çok geç. Her şey için çok geç. İnsan ne kadar geç kaldığını bilebilir ama ne kadar vakti kaldığını bilemez. Bu durumda; her şey için geçtir ve hiçbir şey için geç değildir. Kafamı karıştıran, amacımı unutturan bir yığın saçmalıkla dolu sokaklar. Daha da geç olmadan bitirmeliyim ödevimi. Öncesinde annemi ziyaret etmeliyim.

Birkaç saat öylece oturup vücudumdaki siyah noktaları sıktım. Ayak parmaklarımın ucuna ellerimle pedikür yaptım, köşesinden yırtmak suretiyle düzgünce kopardım, sıcak suda yumuşamış ayak tırnaklarımı. Ben böylesini severim. Tırnak makasıyla aram pek iyi değil. Sıkıldığım zaman kemirerek manikür yaptığımdan tırnak makasına hiç ihtiyacım olmadı. Ne zamandır otobüs kullanmıyordum. Annemi ziyarete giderken toplu taşım araçlarından birini kullanmaya karar verdim. Sakallarım yeniden uzamaya başlamıştı. Saçımı suyla düzelttim. Kıyafetlerim kirliydi. Pahalı bir mağazadan kendime temiz kıyafetler aldım. Otobüs durağında beklemekten sıkıldım ve çabuk gelmesi için bir sigara yaktım. Eski zamanlarda kalmış bir alışkanlık. Otobüs gelir de sigaram ziyan olur diye yakmazdım sigaramı. Baktım geleceği yok bir sigara yakarım ve birkaç saniye sonra otobüs gelir. Bir süre sonra otobüs gelsin diye sigara yakmaya başladım. Yıllardır otobüse binmiyordum ama o kadar yıl içinde otobüs muavinleri hala değişmemiş. Önümdeki öğrenci pasosu olmadığı için öğrenci indiriminden yararlanamadı. Muavin işini çok ciddiye alan birisiydi belli ki. Pason yoksa öğrenci olman önemli değil, öğrenci indiriminden yararlanamazsın. İşi konusunda hassas olan muavin nedendir bilmem parasını aldığı bileti kesip verme konusunda pek hassas değildi. Son kuruşuna kadar parasını aldığı öğrenciye bilet vermedi. Belli ki öğrencinin bileti için savaşacak gücü yoktu.

“İyi günler.” dedim muavine.

“Ablam az daha yanaşın körüğün oraya doğru. Bak orda daha yer var.”

Ablası az daha yanaştı körüğün oraya doğru. Ücreti ödedim ve beklemeye başladım.

“Abicim geçsene neyi bekliyorsun?”

“Bileti vermeni bekliyorum.”

“Aha orda ya.” dedi kendinden emin bir şekilde önünde duran biletleri

göstererek.

“Biletleri kendimiz alacaksak bırak tüm işi kendimiz yapalım. Az önceki çocuğa da biletini vermedin.”

Kafasını bir güvercin gibi sallayarak az önceki genci çağırdı yanına.

“Gel bakayım buraya. Al şu biletini.”

Suratına atar gibi verdi bileti ve görevini yapmayan biriymişim gibi suratıma baktı.

“Al bu da senin biletin. Hadi…”

Bir an gelir ya hani, göğsünüze sanki kazık çakılmış gibi hissettiren bir his. İlerlemem için omzumu tuttuğunda tam olarak hissettiğim şey buydu. Bir an bile düşünme fırsatı bulamadan kontrolsüzce boynu ve çenesinin birleştiği noktaya, bir çekiçmiş gibi yumruğumu salladım. Bir bölümü kulağına geldi ve muavin bayıldı. İnsanlar beni ayıpladılar ama belli etmediler. Bazıları da korkularını beni takdir ederek gizlemeye çalıştı. Belki onlara da vururum diye düşündüler. Hiç utanmadım. Hatta rahatladım. Sanırım mutluydum. Teşekkürler tanrım! Cevabımı tam olarak aldım. Yapmam gerekeni yapmalıyım. Yediğim dayağın ve Zürafa’nın hesabını sormalıyım. İçime dolan mutluluğu yaşamıştım, yıllar önce banyoya girdiğimde. Hisseder hissetmez tanıdım eski dostumu. Nerelerdeydin ulan? Otobüs şoförü yaşından ve beyaz saçlarından dolayı bana fazla ters davranmamaya çalıştı. Bir ara polis arayın diye çığlık atan kadına telefonumu uzattığım sıra işlerin uzayacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Kırgın bir tavırla ayıldı muavin. Küskün küskün suratıma baktı. Kıyamam… Tüm yolculara bilet kesti. Annemi görmeye gittiğim için çok heyecanlıydım. Yolun yarısını ayakta gittim. Anneme yaklaştıkça otobüs boşaldı. Birkaç durak kala yer boşaldı ve yaşlı bir teyzenin yanına oturdum. Gülümsedi teyze.

“İyi yaptın. Tekdirle uslanmayanın hakkı kötektir.”

Yaşlı ve çirkin kadının mimikleri kahkaha atmama sebep oldu. İçimdeki huzursuzluğun bir süreliğine beni terk ettiğini farkındaydım ve sonuna kadar bu anın tadını çıkarmak istiyordum. Teyze, poşetinden badem çıkardı. Arka dişleriyle bademi kemirirken merakla suratıma baktı.

“Ne iş yapıyorsun oğlum?”

Ne desem ki?

“Sosyopatım teyzecim.”

“Çok güzel, çok güzel.”

Annemin yaşadığı sokağın paralelindeki durakta indim. Bana çok yabancıydı bu sokaklar. Apartmanı unutmuş olmaktan ya da annemin başka bir yere taşınmış olmasından korkuyordum. Kapıyı çaldım.

“Dur, geliyorum Süheyla!”
Kapıyı açarken gülen yüzü beni görünce donup kaldı.
“Ne yapıyorsun burada?”
“Özledim seni anne.”
“Anne mi? Hala mı?”
Gözlerini kapatıp bir süre kendini toplamaya çalıştı. Sanırım ona babamı hatırlatıyordum. Bu sebepten de beni görmeye dayanamıyordu. Arkasından gür bir ses geldi.
“N’oldu Güzin?”
Panikle kapıyı kapattı. Sesini duyuyordum.
“Yok bir şey Sait.” dedi. Sesi titriyordu. Demek kendine yeni bir hayat kurmuştu. Öyle bir şey hissettim ki aklıma çocukken yaptığım banyolardan biri geldi; suyun derecesini ayarlayamamıştım da tepemden aşağıya kaynar sular dökülmüştü. Kapının kilidine tekme atmaya başladım. İkisini de gebertmeden rahat edemezdim. Anneme dokunamam ama o herifin kafasını kıracağım. Kapıyı atletli şişman bir adam açtı. Bir an ikimiz de donup kaldık. Bir sonraki tekmemi midesinin boşluğuna salladım. Nefesi kesildi ve poposunun üstüne oturdu. Annem çığlık atarak telefona koştu. Yerde nefes almaya çalışan adamın üstünden atlayıp içeriye girdim. Annemin elinde tuttuğu telefona yumruk attım. Elleri acıdı. Yüzünü tuttum.
“Neden bunu yapıyorsun anne?”
Ağlıyordu annem. Korkuyordu.
“Ben senin annen değilim. Neden anlamıyorsun? Artık çalışmıyorum. Emekli oldum. Ne olursun rahat bırak beni! Senin yüzünden kızımı da kaybettim.”
“O senin kızın değildi! Ne çalışması anne? Babamı hatırlamıyor musun? ”
“Senin hiçbir zaman baban olmadı! Senin annen de…”
Dayanamadım. Suratına vurdum annemin. Çok canı acıdı. Korkarak oğlunun suratına baktı. Şoka girmiş gibiydi.
“Tamam, anne.” dedim. Önce hayatından sonra kapıdan çıktım. Polise haber vereceğinden eminim. Bir taksi çevirip eve gittim ve giderken nakliyeciyi tekrar aradım. Tüm heykelcikleri Ceyhun’un evine taşıdık. Porselen tabakların tadını çıkaramadan, izmaritlerle dolu tabakların olduğu, havasız ve rutubetli bir evde yaşamaya başlayacaktım. Nakliyeci viski ikram etmemi bekledi.
“Yok ulan viski miski! Bas git.”
Kalbi kırıldı muhtemelen, yer altında kendisini bekleyen şişman ve erkeğe benzeyen karısının yanına gitmeden hemen önce. Evin içinde bir o yana bir bu

yana yürümeye başladım. Heykelciklerim deforme olmaya başlamıştı. Gülizar hanımın yüzü asılmıştı. Camdan dışarıya baktım. Hava ciğerlerime girmeyi reddediyordu. Oksijen bile benden tiksiniyordu. İçime girerek kendini kirletmek istemiyordu. Telefonum çaldı.

“Efendim Alkım?”

“Abi nasılsın?”

“İyiyim sen nasılsın?”

“Sağ ol ben de iyiyim. Sana bir şey soracağım.”

“Evet.”

“Müsaitsen bir görüşelim mi?”

“İşim var ne oldu?”

“Gel bir konuşalım işte.”

“Söylesene ne oldu?”

Arkadan birisinin fısıldadığını duydum.

“Şey abi. Güzel bir mal buldum da. Takılalım mı diyecektim.”

“Tamam. Neredesin?”

“Şeydeyim abi…”

Çok ters giden bir şeyler vardı.

“Neredesin söyle hemen geleceğim.”

“Abi benim evde buluşalım.”

“Tamam da senin ev nerede?”

Mutfak tezgahında duran kirli bir bıçağı alıp keskinliğini test ettim. Parmağımdan akan kan damlalarından anladığım kadarıyla oldukça keskin bir bıçaktı. Ceketimin iç cebine koyup Alkım’ın verdiği adrese doğru yola çıktım. Acaba o fısıltı kime aitti? İşin içinde bir pislik olduğundan eminim ama gitmeden anlayamam. Alkım, yol boyunca dört kere arayıp nerede olduğumu sordu. Arabamı birkaç blok geriye park edip caddeye bakan apartmana doğru yürüdüm. Apartmanın biraz ilerisindeki üst geçide çıkıp merdivenin en üst basamağına oturdum. Bir hareketlilik olana kadar apartmanı izleyeceğim. Alkım yeniden aradı.

“Abi neredesin?”

“Oğlum ne acelen var geleceğim işte.”

“Abi dayanamıyorum da ondan.”

“Tamam, o zaman sen takıl, başka zaman birlikte takılırız yine.”

“Yok abi, sen olmadan olmaz.”

“Neyse kardeş. Ben bugün gelemeyeceğim kusura bakma.”

“Gel abi!”

Suratına kapattım. Üst üste aramaya başladı, açmadım. Sabırla bekledim. Bir ara sessizce beklemekten sıkıştım ve apartmanlardan birinin arkasına işeyip geri geldim. Bir saat sonra apartmanın dış kapısının hareket sensörlü ışığı yandı ama çıkan kişiyi tanımıyordum. Yaşlı ve alkolik bir memurdu muhtemelen. Beklediğim süre boyunca Alkım, ısrarla aramaya devam etti. Bir saat kadar sonra aramayı bıraktı. Açlıktan karnım ağrımaya başladı. Aç karnımı, sigara içerek doyurmaya çalıştım. Hareket sensörlü ışık yeniden yandı. Kapının önüne birileri çıktı. Alkım'ı görüyordum ama diğerlerinin kim olduğundan emin değildim. Üst geçitten inip apartmanlardan birinin arkasından adamların kim olduğunu görmeye çalıştım. Miraç ve diğerleri… Ankara'nın yeraltı çocukları... Benim peşime mi düştüler? Ne cesaret efendim? Alkım'la vedalaşıp yaya olarak uzaklaştılar. Gözden yok olana kadar bekledim. Alkım'ın verdiği adresteki daireye gittim. Kapıyı çaldım. Kapının arkasından Alkım'ın şaşkın suratı belirdi.

"Abi? Hani gelmiyordun?"

Hiçbir şey demeden içeri girdim.

"Abi, ayakkabını çıkarsaydın aslında ya."

Belimden bıçağı çıkartıp zarifçe suratına doğru uzattım. Geri geri attığı adımlarını, kendinden emin ve biraz da kızgın adımlarım takip etti.

"Göster bakalım şu mal neredeymiş."

"Abi, gelmeyeceğini söyleyince takıldım ben."

Suratına bir çizik attım.

"Anlat ulan! Miraç'ı anlat. Amaçları neydi lan?"

Attığım tekmeyle birlikte koltuğa uzandı.

"Abi öyle değil."

Diz kapağına salladım bıçağı.

"Gereksiz her lafta bir yerini çizeceğim Alkım."

"Abi tamam dur, bak her yerim kan oldu. Seni Miraç abi eskilerden tanıyormuş."

Nasıl yani?

"Nasıl yani?"

"Abi, Miraç abi çok konuşmaz. Sadece geçen gün seni yanımda görmüş. Onu çağır dedi."

"Bak şimdi Alkım. O adamların hepsinin adresini vereceksin bana. Ne iş yaptıklarını… Tüm bilgileri yazacaksın. Git, kağıt kalem getir."

Kanayan, tedirgin dizleri titriyordu. Kağıt ve kalem alıp geldi. Başladı yazmaya. Hepsinin tek tek adresini öğrendim. Nerede yaşadıklarını, rutin olarak neler yaptıklarını filan... Hızlanmam gerekiyor. Alkım'a teşekkür ettim ve bıçağı

midesine saplayıp çıktım. Yarın ya da öbür gün belki polis gelir, belki olayın peşine düşer de bıdı bıdı bıdı bıdı… Zaten telefonunu da yanıma aldım.

Sabah, güzel bir kahvaltı yapmadım, hatta yüzümü bile yıkamadım. Bir sigara yaktım yanında da kahve içtim. Koyu ve kıvamında sert bir kahve… Sigarayı bırakacağım tüm şu işleri hallettikten sonra. Sakallarım iyice uzadı. Saçım da öyle… Bakkaldan gazete aldım. Ambülans ve cenaze aracı köye gidemediği için bir baba ölen çocuğunu çuvala koyup kilometrelerce taşımak zorunda kalmış. Bir yerde oturup çay istedim. Çayı yeni koymuşlar daha olmamış. Akşama kadar oyalandım. Sıvı tüketip durdum. Sigara yakıp durdum. Yeri geldi öylece durdum. Her akşam olduğu gibi yine akşam oldu. Bir paket daha sigara aldım. Burak diye bir torbacının evinin önüne gittim. Her akşam sekizden on ikiye kadar kara çarşaf giyip kurduğu tezgahta içine LSD yerleştirdiği muskaları satarmış. Gören herkes çarşafla kapanmış bir kadının muska sattığını zannedip umursamazmış ama materyalistler –madde bağımlıları- çok iyi bilirmiş muskaların içinde neyin saklı olduğunu. Bu akşamdan itibaren o sokakta muska satışı olmayacak.

Hava kararmaya başladı. Gecekondularda yaşayan genç kızlar makyajlarını silmeye başlamış, gri şehir merkezinden katran rengindeki evlerine dönmeye başlamışlardı bile. Makyajı abartılı bir kız görürseniz bilin ki hayatının büyük bir bölümü varoş mahallelerde geçmiştir. Dünyanın her yerinde vardır bu genç kızlardan. Gecekondularla dolu o sokakların bir lanet gibi suratlarına kazıdığı o lekeleri hiçbir makyajın kapatamayacağını anladıkları gün boş verirler duman altı mekanlarda gerçeküstü bir mutluluğu bulmaya çalışmaktan. Tek bir ruju mahallenin tüm genç kızları paylaşarak kullandığı için dudaklarının tadı da rengi de aynıdır. Yani ne yaparlarsa yapsınlar kurtulamazlar bu gecekondu kanserinden. Kemoterapisi olmaz kardeşim bu işin. Gölgelerin, tüm sokağı siyaha boyamasıyla birlikte birkaç sokak lambası yandı ve sonrasında Burak, elinde büyük bir çuvalla yaşadığı inden dışarı çıktı. Sinsi bir yanı vardı. Sanki peşinde olduğumdan haberi vardı ama çaktırmamaya çalışıyordu. Kendimi pusuya düşmek üzereymiş gibi hissediyordum. Tezgahını nereye kurduğunu biliyordum, benden kıllanmaması için peşinden gitmedim. Yanımda getirdiğim kara çarşafı giydim. Bir tek gözlerim gözüküyordu. Kaşlarımı bile saklamıştım. Ayağımdaki postallar ve boyumun standartların üstünde olması biraz göze batmama sebep oluyordu. Burak'ın tezgahının olduğu sokağa paralel caddede yürümeye başladım. Omzumdan tuttu biri.

"Burak?"

Sertçe omzumu avuçlarından kurtarıp arkama döndüm. Miraç'ın arkadaşlarından

biriydi karşımda dikilen dingil. Beni dövenler arasında bu da vardı. İsmini öğrenmiştim ama unuttum. “Ne var?” der gibi kollarımı iki yöne açtım. Çakallara özgü “dil ısırarak sırıtma” çirkinliğinden sonra yine çakallara özgü bir aksanla:

“Tezgaha mı gidiyon?”

O kadar salak ki Burak’la aramda olan ortalama 20 cm boy farkını bile fark etmedi. Ses farkını da anlamaz herhalde.

“ Yardım et bi. ”

Ses tonumdaki farkı fark etti ama çok üstüne düşmedi. Şaşkınlıkla kısılan gözleri yürümeye başlamamla eski haline döndü. Planımda ufak bir değişiklik yapmam gerektiğine karar verdim.

Gördüğüm en karanlık sokağa girdim. Sürekli konuşuyordu. İri yarı avuçlarını birbirlerine vurarak dün gece düşürdüğü(!) genç kızı anlatıyordu. Daha on sekizinde bile değilmiş. Cigara içirip kızı mayıştırmış. Sonrasında ne anlattıysa midemi bulandırdı. Cebimdeki akaşa dolu sıvıyı dönüp boğazına batırmak dışında hiçbir şey düşünemiyordum. O kadar iriydi ki şırıngada ki dozun onu felç etmeye yeteceğinden emin değildim. Aklıma bir şey geldi.

“Şunu bir dene.”

Şırıngayı uzattım. Göz bebekleri o kadar karanlıktı ki, zifiri karanlıkta bile büyüdükleri gözüküyordu.

“Parlıyor kardeş bu! Ne bu la?”

“Nebula değil, Akaşa.”

Suratında aptallığın getirdiği bir merak ve şaşkınlık ifadesi vardı.

“Nasıl yapıyoz bunu?”

Bağırarak konuşuyordu. Dev bir çocuk gibi heyecanlıydı.

“Damardan kardeş.”

Yalanarak şırıngayı elimden aldı ve kokladı. Alt dudağını emerek kendinden emin bir şekilde sol kolunda ki damara sapladı şırıngayı. Akaşa’yı damarından içeriye boşaltırken bir saniyeliğine dönüp gülümsedi. Yapay bir gülümsemeyle suratına bakarken, felç olup olmayacağını merak ediyordum. Aynı zamanda Burak için kullanacağım miktarı bu herife kullandığımdan Burak’ı ertesi güne mi bıraksam diye düşünüyordum. İkisini birden eve götürüp heykele çevirmeye başlamak da güzel olabilirdi aslında. Dev salak yanında sallanan sol koluna bakarak bağırmaya ve kahkaha atmaya başladı.

“Kolum uyuştu! Hareket ettiremiyorum haağ!”

Dayanamayıp ben de gülmeye başladım. Benim güldüğümü görünce, nefesi kesilene kadar kahkaha atmaya başladı. Dizleri üstüne çöktü birkaç dakika sonra.

Şaşkınlıkla dizlerine baktıktan sonra yeniden kahkaha atmaya başladı.

“Bacaklarım da uyuştu yaa!”

Adam o kadar aptaldı ki gözüme şirin bile gelmeye başlamıştı. Kahkaha atmaktan nefesi her kesildiğinde karnıma ağrılar girene kadar gülmeye başlıyordum.

“Cem?”

Yabancı bir ses geldi arkamdan. Devin adı Cem’miş. İki eli de felç olduğu için gülmekten yaşaran gözlerini silemiyordu.

“Efendim?”

“Neye gülüyorsun oğlum?”

“Sen niye gülüyorsun?”

“Ne gülmesi oğlum? Sesin ta benim tezgahın oraya geliyor. İnsanları uyandıracaksın sonra polis molis çağıracaklar başıma bela alacağım.“

Karanlıktan dolayı hala beni görmemişti. Yavaşça arkama döndüm. Burak’ın üstünde hala çarşaf vardı. Bize doğru yürümeye başladı. Cem iptal olmuştu bile. Yanımda duran karton kutulara doğru eğildim. Paçama sıkıştırdığım şişi çıkardım.

“Oğlum kalksana.”

Cem’i kollarından tutup kaldırmaya çalışırken, ağzından akan salyaları fark etti.

“N’oluyor lan?”

Kutuların arasından hızla çıkıp sol tarafında ki böbreğine soktum şişi. Sinirle karışık acı bir çığlık attı. Çeneme kafasının arkasıyla vurup üstüme atladığında anladım; üzerinde ki çarşaftan dolayı böbrek yerine şişi kıçına sapladığımı. Baş parmaklarını gözlerime bastırıyordu. Sol bileğim, dizinin altında sıkışmıştı. Sağ elimleyse suratını ittirmeye çalışıyordum. Gözlerim her an içeri kaçacakmış gibi hissetmeye başladım. En iyi ihtimalle kör olmuşumdur diye düşünüyordum. Sol gözümde inanılmaz bir acı hissettim ve can havliyle kendimi sağa fırlatmamla yere düştü. Gözlerimi açamıyordum. Açtığımda da yanıyordu ve hiçbir şey göremiyordum. Düştüğünü tahmin ettiğim yere doğru tekme salladım ve yumuşak bir yerine geldi tekmem. Muhtemelen midesiydi çünkü nefes almaya çalıştığını duyuyordum. Cem’den gülme sesleri gelmeye başladı yeniden. Eğer bir şekilde kendine gelirse bu gece son gecem olabilir ve tüm işlerim yarım kalır. Sol gözümdeki acı başıma vurmuştu. Sanki kafatasımın sol tarafı komple kırılmıştı. Zürafa geldi gözümün önüne. Zürafanın tekini boğazından yakalamış aslan sürüsü görmüştüm bir belgeselde. O belgeselde zürafayı yere yatırıp paramparça ediyorlardı. Çenelerinden akan kanı düşündüm. Bir yumruk yedim. Aslanların kükreyişini hissettim. Bir yumruk daha yedim. Pençelerini yalayarak

temizleyişlerini duydum. Bir başka yumruğa tahammülüm kalmamıştı. Gözlerimi açtım. Sol gözüm hiçbir şey görmüyordu. Sağ gözüm de tam olarak görmüyordu ama hareketleri algılayabilecek kadar işime yarıyordu. Üstüne atladım Burak'ın. Attığı yumrukları hissetmiyordum bile. Alev almıştım sanki. Tüm vücudumda kanın ıslaklığını ve dilimde bıraktığı metalik tadı hissediyordum. Kafa atmaya başladım suratına. İki omzunu yere bastırıp suratına kafa attım defalarca. Bir süre sonra gözlerim kapandı. Nefes almakta güçlük çekiyordum. Ağlamaya başladım. Başım dönmeye başladı. Çıtırtılar duymaya başladım, Burak'ın kafasından gelen. O saniyeden sonra her vuruşta daha da yumuşadı suratı. Suratım daha fazla ıslandı. Gücüm kalmamıştı. Kendimi yere bıraktım. Gözlerim kapalıydı ama bir şeyler görmeye devam ediyordum. İlk kez ruhum olduğunu o anda hissettim. Acıyordu ruhum. Evrenin ne kadar büyük olduğunu o gece yerde sırılsıklam yatarken anladım. İzafiyet teorisini de, Buda'nın öğretisini de. Tüm hayatım boyunca uykudaydım sanki. Uyanmıştım… Gözlerimi kapatarak uyanmıştım. Çok derinden gelen insan sesleri duyuyordum. Yoksa ölmüş müydüm? Cehennemde ki insanların sesleri miydi gittikçe yakınlaşan? Azrail sonunda gelmiş miydi? Suratımda bir tokat hissettim.

"Kalk!"

Gözlerimi açtım aniden. Sol gözüm hala görmüyordu. Suratıma bir tane daha tokadın geldiğini hissettim ve suratıma tam çarpacakken yakaladım. Sağ gözüm görmeye başlamıştı. Başım çatlıyordu. Kafamı resmen yerden söküp çıkardım. Ayağa kalktım. Karşımda bir polis vardı. Arkasında en az otuz kişi merakla bana bakıyordu. Polisin benden korktuğunu hissediyordum. Cem'e bakmak için arkamı dönüm. Dört tane daha polis vardı. Onlar da korkuyordu. Karşımda dikilen yaşlı polisin suratını tuttum. Ellerim titriyordu. Arkamda ki polislerin bana doğru yanaştığını ve suratını tuttuğum adamın işaretiyle yeniden durduklarını anlayabiliyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Konuşamadım. Gözümden bir damla yaş aktı.

"Kimim ulan ben? Siz kimsiniz ulan?"

Gökyüzüne baktım. Gökyüzüne asılı gibi duran yıldızlara baktım.

"Yalancısınız ulan! Şu anda yoksunuz bile ulan!"

Kapattım gözlerimi. Yalan söylüyordu gözlerim. Hep yalan söylemişti. Kapattım kulaklarımı. Hep yalanlar dinlemişti. Aya baktım. Bir dakika önceki halini gördüm ayın. Şimdiki zamanda nasıl görünüyordu bilmiyorum. Yıldızlara baktım. Bazıları çoktan sönmüş, karanlığa gömülmüştü bile. Işıkları daha yeni gelmişti yeryüzüne. Hayaletlerle dolu gökyüzüne baktım. Polise de anlattım durumu. Aya baktı bir süre, sonra yıldızlara.

“Oğlum…” dedi. “Çok düşünme bunları.”
Anlamamıştı. Şanslı herif! Ne dediğimi anlamamıştı bile. Ağladıkça kurumuş kan parçalarının kokusu burnuma geliyordu yeniden. Burak, tanınmaz hale gelmişti. Cem, sadece gözlerini oynatabiliyordu. Polis koluma girdi.
“Neler oldu burada oğlum?”
Suratına baktım. Korktuğu ben değildim. Aldığı nefesti. Kösele ayakkabılarının altında durduğunu zannettiği dünyaydı. Oysa ki dünya onun etrafındaydı. Ankara’da yaşıyordu. Bazı insanlar Türkiye’de yaşar, bazı insanlar Afrika kıtasında. Kimileri dünyada yaşadığını söyler. Samanyolunda yaşadığını fark eden insanlar pek azdır. Ben; yaşamadığımı söylüyorum. Yaşamın sadece bir kelime oyunu olduğunu söylüyorum. Aynı, “zaman” gibi. Vücudumun %90’ı ben değilim bile. Bakteriler, mikroplar oluşturuyor vücudumun %90’ını. Geri kalanı et mi, kemik mi yoksa miskete benzeyen hücreler mi? Hücrelerin içindeki atomlar mıyım, atomun içindeki protonlar, nötronlar mıyım? Ben neyim ulan? İşin özü beyin ve düşünceyse; sinapsların arasında dolanan enerji miyim oğlum ben? Ben soyut bir kavram mıyım yoksa somut bir dingil mi? Şu evrende küçük olduğum kadar içimde ki evrende büyük müyüm? Hapiste miyim yoksa hapsin kendisi miyim? Midemin köpürmeye başladığını hissettim. Dudaklarım hissizleşmişti. Birden bire kusmaya başladım. Ambulans sirenleri gittikçe yakınlaşıyordu. Siren sesleri beynimin içinde yankılanmaya başladı. Saç köklerimden çenemin altına kadar dayanılmaz bir ağrı girdi. Yer çekiminin arttığını hissetmiştim. Kulaklarımda ki basınca dayanamaz hale geldim. Kendimi tamamen yere bırakmadan önce gördüğüm son şey; Cem’in, göz bebeklerimin içine diktiği göz bebekleriydi.
“Kendine geldi ama şu anda konuşamayacak kadar yorgun.”
“Tamam, doktor hanım biz kapıda bekliyor olacağız.”
Kapının kapandığını duydum. Hastanelerin, ürkütücü ve hijyenik kokusunu alıyordum. Yumuşak bir yataktaydım. Suratımı okşamaya başladı birisi.
“Sen başına nasıl bir bela aldın böyle.”
Bir meleğin şefkatli fısıltısını kulaklarımda ki tüylerde hissettim. Ensemde bir ürperti hissettim. Mükemmel bir ürperti…
“Anne?”
Uzaklaşmaya başlayan adımları durdurdum. Geri geldi. Parmaklarının ucundaki yuvarlak çizgileri suratımdaki gözeneklere sürtüyordu. Gıcırdayan eski püskü suratım; dokunulmayı hak etmiyordu belki.
“Uyu şimdi. Uyandığında çok yorulacaksın. Belki uyanmaman daha iyi bile olabilir.”

Neler olduğunu çok merak ediyordum. Sanki insan olmamı sağlayan bir şeyi o karanlık sokakta düşürmüştüm. İçimde ne bir korku vardı, ne bir nefret. Doğaüstü bir aşk vardı içimde. Değişmiştim. Değişikliği fark edemeyecek kadar hem de. En uzakta ki gezegenleri ve vücudumun içinde bir yerlerde volta atan en ufak yapı taşlarını bile hissediyordum. Alnımdaki çizgilerde yumuşacık bir dudak hissettim. Sanki dünya aydınlanmıştı artık. Her şey beyaz… Gözlerim kapalıyken her şey o kadar aydınlık ki en karanlık yerler bile krem rengi. Her şeye rağmen gözlerimi açtım. Bir tanesi açılmadı. Defalarca gözlerimi kapatıp açsam da sol gözüm açılmadı. Elimi sol gözüme götürdüğümde yumuşak bir şeyle kapalı olduğunu fark ettim. Melek hanıma seslendim.

“Hanım efendi sol gözüm yerinde duruyor mu?”

Titredi sesi:

“Sessiz ol! Sesini duyacaklar.”

Fısıldadım.

“Hanım efendi, gözüm yerinde duruyor mu?”

“Evet, ama bir daha göremeyecek.”

“Anladım. Ne zaman gidebilirim?”

“Beyin sarsıntısı geçirmişsin. Seni buraya getirdiler. Şu an bir şeyin yok aslında. Günlerdir buradasın zaten.”

“Günlerdir mi? Hiç uyanmadım mı?”

“Uyandın ama ilacın etkisinde olduğun için hatırlamıyorsun.”

“Anladım. Adınız ne hanımefendi?”

Nefesindeki titremeden anladığım kadarıyla gülüyordu.

“Adım Melek.”

“Şansa bak!”

“Neden ne oldu?”

“Bende kendime geldiğimden beri melek olduğunuzu düşünüyordum.”

Nefesindeki o titremeyi yeniden duydum.

“Bana asılıyor musun?”

Zürafa’yla tanıştığımız ilk gün bana söylediği şey tam olarak buydu.

“Sürtük!”

“Anlamadım?”

“Çık git lan buradan!”

O kadar sinirli kalktı ki yataktan, ayağında ki topuklu ayakkabının topuğu kırıldı. Ayakkabısını ayağından çıkardığını duyabiliyordum. Yanıma geldi hızlı adımlarla. Çıplak ayakları zemine çarptığında şıpırdıyordu.

“Kapının önünde seni bekleyen polisler hiçbir yere ayrılamıyor.”

“Neden?”

“Çünkü, sinirli bir grup adam seni linç etmek için dışarıda bekliyor.”

Gözümü açıp kadına baktım. Düşündüğüm kadar güzel değildi. Standart, özelliksiz bir kadındı hatta. Gözlerime bakmaya çekiniyordu.

“İyi de neden beni linç etmek istiyorlar?”

Kapının açılmasından korkuyor gibiydi. Kulağıma yanaştı.

“Arkadaşlarından birini felç ettin, birini de öldürdün. Üstelik ölen adamın suratı paramparça olduğundan kimliğini teşhis etmek iki gün sürdü. Ülkenin gündemindesin. Herkes seni konuşuyor. Neredeyse hastaneye giriş-çıkış engellenecek gazetecilerden dolayı. Sana çarşaflı katil diyorlar.”

“Bu mudur yani? İnsanlar bana çarşaflı katil mi diyorlar cidden?”

Gülümserken ses çıkarmamaya çalıştı.

“Erkek olduğumu biliyorlar mı bari?”

“Evet, seni sapık zannediyorlar. Bir sürü dedikodu dönüyor ortada. Şimdilik en popüler olanı; dindar insanlara karşı bir saldırı olduğu.”

“Ne alaka ya?”

“Kara çarşaf giyip bir insanı öldürünce doğal olarak dindar insanlar onların adını kötüye çıkarmaya çalıştığını düşündü. Bir de lakap olarak çarşaflı katil denmeye başlayınca her şeyin kasıtlı olarak yapıldığı düşünülmeye başladı. Din karşıtı insanlar gerçekten de dindar bir insanın cinayet işlediğini düşünmeye başladı. Erkek olduğun haberinin dindar kesimin çıkardığı bir yalan haber olduğu ortaya atıldı. Çok hassas bir konu haline geldin. Şu anda olay seni aştı ve din çatışmasına döndü. Ne yazık ki sen bu çatışmanın merkezindesin şu anda.”

Hala içimde bir korku olmamasına şaşkındım ama olayların bu kadar büyümüş olması daha da şaşırtıcıydı. Her şeyin içine ettim.

“Peki, sen neden bana iyi davranıyorsun?”

Anaç bir gülümsemeyle bana baktı.

“İlacın etkisindeyken her şeyi anlattın bana.”

“Ne gibi?”

“ Yetimhanede olanlar, ıslah evi, Tuna…”

Kapının önünden bağrışma sesleri geldi.

“Çabuk yat!”

Başımı yastığa koymamla birlikte kapı açıldı. Gözümü hafif açık bırakmıştım. Karşımdaki pencerenin yansımasından olanları izliyordum. Birileri polisleri bir şekilde aşıp içeri girmişti ama bana ulaşamadan polislere yakalanmıştı. Onlarca insan bağırıyordu. Bulunduğum hastane odasının kapısında inanılmaz bir kaos

vardı. Doktor Melek, insanlara ve polise bağırıyordu. Polis destek istedi. Dikkat çekmemeye çalışırken birden tüm ülke benden bahseder olmuştu. Polis, kalabalığı bir şekilde dışarı çıkardı ve doktora kapıyı kilitlemesini söyledi. Anahtarın kendisinde olmadığını söyleyemeden polis kapıyı kapattı bile. Kapının yanında duran ilaç dolabını çekmeye çalışıyordu. Kolumdaki serumu çıkartıp ayağa kalktım yardım etmek için. Melek doktoru kolundan tutup kenara çektim ve dolabı, kapı kolunun altına gelecek şekilde çektim. Kapı kolunu oynatabilmeleri imkansızdı artık. Doktor hanım, kalkmama bile ihtimal veremezken gücünün yetmediği bir dolabı çekmiş olmamdan etkilenmiş olmalıydı. Rahatsız edici bir şehvetle serumu çıkardığım yerden koluma akan kan damlasına bakıyordu. Omzundan tutup sandalyesine oturttum, hemen karşısındaki masaya da bağdaş kurup ben oturdum.

“Söyleyin hanımefendi; benim kim olduğumu biliyorlar mı?”

“Üzerinden kimlik çıkmadığı için bilmiyorlar. Biz de bu yüzden hastaneye giriş kaydını yapamadık senin.”

Arabanın torpido gözünde duruyor ehliyetim. Sahi benim nüfus cüzdanım nerede?

“Güzel.”

“…ama suratını unutacaklarını sanmıyorum. Gerçi bu şişlikler ve kesiklerle şu anda pek tanınacak halde olduğunu sanmıyorum.”

“Nasıl yani?”

Aynayı gösterdi. Merakla aynaya doğru yanaştım. Bakmak istediğimden emin değildim. Derin bir nefes alıp suratıma baktım. Daha doğrusu karşımda duran yaratığın suratına baktım. Tarif edilemez bir çirkinlik vardı suratımda. Doktora dönüp kıyafetlerimi sordum. Yatağın yanındaki çekmeceyi gösterdi.

“Kıyafetlerini giyip ne yapacaksın?”

Cevap verecek kadar önemsemiyordum artık doktoru. Bir dakikadan kısa bir sürede tüm kıyafetlerimi giydim. Kıyafetlerimin üstünde hala kan lekeleri vardı. Doktorun yanına son bir kez gidip çömeldim.

“Neler yaşadığımı hatırlamıyorum. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

Şımarık bir tavırla düşünmeye başladı. Kapının önünde yeniden tartışmalar başladı.

“Geçmiş anılarını filan anlattın o kadar.”

“Bu kadar mı?”

“Yani…”

“Tamam, çok sağ ol.”

Ayağa kalktım.

“Ha! Bir de şu kapıdaki çocuk sana kafayı fena takmış.”

“Kimmiş o?”

“Kız nerede deyip duruyordu sana. Baygın oluşunu umursamadan yumruk bile attı. Polisler fena tartakladı sonra ama…”

“Nasıl bir tip?”

“Zayıf, uzun boylu…”

“Pörtlek bir tip mi?”

“Aaaa… evet iri gözleri vardı.”

Miraç!

“Hatta polise gidip senden şikayetçi olduğunu söyledi. Adını filan bilmiyormuş ama Salyangoz deyip durdu. Polisler çok ciddiye almadı o yüzden. Bir tutanak filan tuttular başlarından atabilmek için. Başında çok fazla bela var, ben sana söyleyeyim.”

Ekşittiği suratını bir sağa bir sola sallarken yeniden kendimi alev almış gibi hissetmeye başladım. İlaç dolabına gittim.

“Gevher Nesibeyi tanır mısınız hanım efendi?”

“Kim?”

“Adrenalin var mı sende?”

“Sen iyice saçmaladın! Ne yapacaksın adren…”

Cümlesini tamamlamasını bekleyecek kadar vaktim yoktu. Adrenalinin yerini söylememe ihtimaline karşı zaten sorumu sorarken bulduğum bir neşteri paketinden çıkarmaya başlamıştım bile. Adrenalini bulsaydım zaten kadını öldürmek için kullanacaktım yine. Temiz bir şekilde bu işi halletmek isterdim ama olmadı. Sonradan işime yarayacak bir şeyler bulmaya çalıştım dolapta. İki tane küçük eter şişesini cebime attım. Tavana kadar fışkırıyordu kan. İlacın etkisiyle her şeyi anlattığımı söylediği anda karar vermiştim zaten öldürmeye. Bir an önce çıkmam lazım bu hastaneden. Pencereye koştum. Polisleri görür görmez saklandım. Hastanenin ikinci katındaydım. Muhtemelen insanlar pencereden de girmeye çalışmış bu yüzden iki tane polis bekliyordu penceremin önünde. Camı açıp atlasam muhtemelen görürlerdi. Odadan dışarıya açılan tek şey pencere ve havalandırmaydı. Havalandırmadan kaçmaya çalışmak aptallık olurdu. Hollywood filmlerindeki havalandırma boşlukları iri insanları bile taşıyacak sağlamlıkta ve büyüklük de olabiliyor. Türkiye’de ki havalandırma boşluklarının öyle olması imkansız... Tek şansım camdan kaçmaktı. Polis dört metre ötede bekliyordu. Duvar kenarında ki pencerenin biraz ötesinde uzun bir ağaç vardı. Bakalım hala çocukluğumdaki gibi iyi bir tırmanıcı mıyım…

Pencereyi sessizce açtım. Buz gibi hava suratıma çarptı. Polisler, çay ve sigara içiyorlardı. Ağacın kupkuru dallarından birine uzandım. Alttaki dala doğru uzattım bacağımı. Sol tarafımda, birkaç metre sonra çalılıklar vardı. Oraya ulaşabilirsem kurtulabilirim. Odanın kapısına vurmaya başlamıştı polisler. Acele etmeliydim. Aşağıda ki dallara doğru bıraktım kendimi. Avuçlarımın içi kıymıklarla ve kesiklerle dolmuştu. Birinci kata yaklaşmıştım. Pencereden biri beni görürse işim biter. Yapacak bir şey yok. Kedileri düşünmeye başladım. Dört ayak üstüne düşersem bir şey olmazdı. Zaten iki buçuk metre filan… Üstelik her yer kar. Aşağıya atladım. Düşündüğümden bile daha az acıdı canım. Sesimi duydular mı diye polislere baktım. Çay içmeye devam ediyorlardı. Gözümü polislerden ayırmadan sürünerek çalılıklara doğru ilerledim. Çalılıklara gelmeme birkaç adım kala telsizden bir anons geldi ve polisler arkalarını dönüp hastanedeki odamın penceresine doğru hızlı adımlarla yürümeye başladılar. Çalılıkların arasına attım kendimi. Hastanenin acil kapısının yanına kadar gelmiştim. Hastanede büyük bir panik vardı. Adım başı polis görüyordum. Çalılıklardan çıkma fırsatı bulamıyordum. Her saniye yakalanma tehlikem daha da artıyordu. Olaylar yatışana kadar çalılıkların arasında saklanmayı da düşündüm ama olaylar yatışacak gibi gözükmüyordu. Üstelik hava o kadar soğuktu ki gece kesinlikle donardım. Bir yolunu bulup kaçmalıyım. Odanın kapısını bir şekilde açtıklarında kaçmam imkansızlaşacaktır. Şu an herkes odada olduğumu sandığı için avantajlıyım. İllüzyonistlerin kullandığı bir yöntemdir bu. Seyircinin dikkatini başka yöne çekip numarasını yapar. Pencerenin önüne insanlar toplanmaya başlamıştı bile. Artık dokuz tane polis bekliyordu. Acil kapısının yoğun olmadığı bir anı yakaladığımda kaçmayı düşünüyordum ama yoğunluk bitecek gibi gözükmüyor. Çalılıkların arasından çıktım. Tedirgin gözükmemem gerekiyordu. Hastane kapısının önünde bekleyen taksilerden birini çağırdım. Bir taksiciden bana zarar geleceğini düşünmüyorum. Arka koltuğa oturdum.

“İyi akşamlar.”

“Aleyküm Selam abi.”

“Esat’a kardeş.”

“Emrin olur abi.”

“Görüyon mu abi olanları?”

Arkamı dönmüş neler olup bittiğine bakıyordum. İstifimi bozmadım.

“Hangi olanları kardeş?”

“Şu katil yahu! Eskiden Amerika’da olurdu bak burada da başladı. Seri katil deniyormuş abi böylelerine. Böyle olacağı belliydi. Sen özenirsen gavura, sonu

böyle olur. Hamburgerdi ayakkabıydı derken al işte bir de başımıza seri katil çıktı.”
Kafaya bak ulan!
“Kaç kişi öldürmüş ki?”
“Abi, valla yirminin üstünde diyen de var, sekiz-dokuz diyen de… Tam bilinmiyor yani. Kara çarşafın içine hiçbir şey giymiyormuş.”
Oha!
“Kim diyor bunları.”
“Herkes abi!”
Uzatıp herifi kıllandırmanın anlamı yok. Kısa bir süre sonra sol gözümden bahsedecekler. Sol gözünde bir gariplik olan herkese katil şüphesiyle bakacaklar. İşim iyice zorlaştı. Sizi hiç arı soktu mu? Arılar; iğnelerini soktuğunda derinizin altına apitoksin adında bir kimyasal bırakırlar. Bu sıvı etraftaki arılara aynı kişiyi sokmaları için bir uyarı mesajıdır. Demem o ki; şu andan itibaren çok dikkatli olmam lazım. Küçük bir dikkatsizlik yüzünden iğneyi yedim. Artık Miraç ve tayfası bir yana tüm insanların gözleri beni arıyor olacak.
“Nerelisin abi?”
“Buralıyım.”
Dikiz aynasından merakla bana bakıyordu. Bir şey daha dememi bekliyordu.
“Sen?” dediğimde tatmin olmuştu. Gururla Laz olduğunu söyledi.
“Aetes nasıl?”
“Nasıl abi?”
“Kolhis kralı Aetes nasıl diyorum?”
Birkaç saniye sessizce düşündü.
“İyi herhalde abi.”
Esat’a geldiğimizde para çıkarmak için elimi cüzdanıma attım. Cüzdanım yoktu. Tabi ya! Bir katilin cüzdanına bakmayacaklardı sanki! Bilmem kaç bin Lira para vardı içinde. Başıma çok büyük bir bela aldım. Telefonuma da el koymuşlardı. Cüzdanıma sığmadığı için paranın bir bölümünü ceketimin iç cebine koymuştum neyse ki. İki bin Lira’ya yakın para çıktı iç cebimden. Güzel… Parasını ödeyip taksiden indim. Ceketimin ceplerinde Ceyhun’un evinin anahtarını aradım. Yerinde olmasaydı çok fena olurdu. Allahtan ona el koymamışlar. Bana bir yaratıkmışım gibi bakmak sokaktaki insanların ortak özelliğiydi. Yer altındaki ininden çıkmaması gereken bir iblis kalıntısıydım. Avuçlarım kan, nefesim ölüm kokuyordu. Memurları, takım elbiseli kaymak tabakayı geçtim, torbacılar bile beni gördüklerinde apartmanların arasına saklanmaya başlıyordu. Her an tanınabilirdim. En karanlık caddelerden, köpeklerin bile gezinmediği

sokaklardan yürümeye başladım. Yürürken bir anlığına yanından geçtiğim arabanın camındaki yansımamı gördüm. Yakından baktım suratıma. Suratım sakallarımdan ve kesik yara izlerinden oluşuyordu. O kadar şişmişti ki suratım sanki derimin altında bir kafa tası yoktu artık. Tek gözümü kapatan bandaj, öbür gözüme her bakışımda içimi rahatlatıyordu. Sol gözümün ne halde olduğunu hayal bile etmek istemiyorum. Bir yaratığa dönüşmem bir yana kimsesizlik ve dışlanmışlık hissi tüm vücuduma kramplar girmesine sebep oluyordu. Kendimi fiziksel olarak çok yorgun hissediyordum. Ruhum bir garipti. İsimsiz bir his hakimdi tüm benliğime. Yeniden doğmuştum sanki. Dünyaya gönderildiği için geldiği yerdekilere çok kırgın olarak doğmuş bir bebek gibiyim. Ağlamam gerekiyor gibi düşünüyorum ama şu bahsettiğim his her şeyi engelliyor. Gülmemi, sinirlenmemi, ağlamamı… Bir tek aşk var içimde. Öldürmenin verdiği güç hissiyatına duyduğum derin aşk. Zürafa… Kulaklarımda hissediyorum kahpenin nefesini. Ceyhun'un binasının yeşil kapısının önünde durdum. 10 numaralı kapıyı açtım. Bir zamanlar bu kapının zilini çalardım. O gelirdi. Sakallarının arasında sakladığı kadınsı gülümseyişiyle beni karşılardı. Şimdi bir gelinliğin içinde çürüyor. Kurtuldun kardeşim. Süha gibi sen de kurtuldun. Baybars nerede acaba? Korkak herif! En azından şimdi yanımda olsaydın affederdim seni. Affetmek zorunda kalırdım. Bir anne lazım şu an bana, dizine yatmam lazım. Bir baba lazım, bir dost, Zürafa… Bir sigara lazım bana. Mutfak masasının üstündeki dolapta sigara zulası olurdu hep. Tam da düşündüğüm gibi bardakların yanında iki tane sigara paketi vardı. Bir sigara alıp ocaktan yaktım. Camı açtım. Hava buz gibiydi. Karanlığı bile dondurabilecek kadar soğuktu. Tuvalete gidip sol gözümdeki bandajı açtım. İstem dışı bağırdım. Öyle bir bağırdım ki gırtlağımın acısından öksürmeye başladım. Şiştiği için göz kapağımı hareket ettiremiyordum. Göz kapaklarımın arasındaki boşluğun içi kapkaranlıktı. Karanlığı sol gözümde taşıyordum artık. Kızıl sislerle kaplanmış derin bir karanlık… Kendime gelmem için alınmış önemli bir mesajdı tek gözümün kaybı. Lanetli hazinem… Bandajla yeniden kapattım gözümü. Boş boş şaşkınlıkla baktım bir süre suratıma. Üstümü çıkardım. Boynumda da kesikler vardı. Nasıl oluştuğunu anlamadığım kesiklerle doluydu vücudum. Yerde boğuşurken olmuştu sanırım. Aynaya doğru yanaşıp suratıma baktım. Lavaboya yaslandığımda cebimde bir şey olduğunu fark ettim. Burak'ın boynundan aldığım muska… Boynuma bir intihar halatı gibi geçirdim içinde sure yerine LSD kağıdı bulunan muskayı. Bir muskaya bir de dudağımdaki sigaraya baktım. Burak'ın altındaki çırpınışımı ve güçsüzlüğümü düşündüm. Utandım kendimden. Bir düşman cesedi gibi fırlattım attım sigarayı. Göğüslerimdeki ve

belimdeki yağlara baktım. Göbeğimi avuçlarıma alıp geri bıraktım. Yaşlı bir adamın vücuduna bakıyordum. Suratıma baktım. Zürafa'yı düşündüm. Ne kadar güzel ve zarif olduğunu… Zarafet düşmanı ellerimle çirkin suratımı ve vücudumu okşadım. "Bu vücutla mı koruyacaktın kadınını, ihtiyar?" dedim. "Bu surat ne acımasız bir eziyettir bakışlar adına..." diye düşündüm kendi kendime. Kendine gelmelisin ihtiyar. Aksi takdirde bir çöp kenarında ya da boş bir arazide ölü bulunacaksın. Artık kendime çeki düzen verme zamanı, ağacı kurumuş olsa da eğme vakti geldi.

Her an uyuyakalacağımı bildiğim için rahat eşofmanlar giyip yatağa yattım. Uykuya dalmadan önce yarım litreden fazla su içtim. Sabah rahat uyanmamı sağlayacaktır. Geriye kalan tüm gözlerimi kapattım. Apartmandan gelen her seste ayağa sıçrıyordum. Apartmandaki kişi benim yaşadığım daire dışında herhangi bir yere girene kadar kapının önünde sesleri dinliyordum. Bir şekilde sabah oldu. Murathan'dan kalma güneş gözlüklerini takıp koşuya çıktım. Marketten uzun ömürlü süt aldım eve dönerken. Gazete, meyve suyu, naneli sakız, makarna, salça, krem peynir, dört tane muz, brokoli, havuç, karnabahar, patlıcan, bulgur pilavı ve sağlıklı olduğunu düşündüğüm ne varsa aldım. Herkes benden bahsediyordu. Otobüs duraklarında, marketlerde, internette, neredeyse her yerde benden bahsediyorlardı. Kaçtığımı kimse bilmiyordu. Firarım insanlardan gizli tutulmuştu. Melek doktorun cesedini gizleyemezlerdi. Her an insanlar kaçtığımı öğrenecekti. Miray'ı kaçırdığımı nasıl öğrendi bu herif? Ortalık yatışana kadar kendimi kabuğuma kapatmalıyım. Zamanı geldiğinde daha güçlü ve zinde olmalıyım. Kahvaltımı bitirince akşam olana kadar spor yapıp müzik dinledim ve sigara içmeyi düşündüm. Kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum. Akşam sebze yemeği ve haşlanmış tavuk yedim. Yarım saat filan camdan dışarıyı izleyip ballı, tarçınlı süt içtim. Sokaklar çok kalabalıktı. Yılbaşı yaklaşıyor olmalı. Çok severim yılbaşı kutlamalarını. Bu sene nerede kutlasam acaba? Geçmişteki yılbaşı partilerini düşündüm. Saat dokuza doğru sıcak bir duş alıp yatağa girdim. Kendimi çok rahatlamış hissediyordum. Hemen uyumuşum. Bir ara uyandım. Tüm komşular bağırıyordu. Yakalandım mı yoksa? Tanıdılar mı beni? Kısa bir süre sonra tam olarak uyandığımda anladım ki geri sayım yapılıyormuş. ...4,3,2,1! Mutlu yıllar sevgili salyangoz. Sana da ulan! Sana da!

Günler sonra ilk kez gece dışarı çıkıyorum. Yaralarım iyileşmeye başladı. Bu sabah gözümdeki şişliğin indiğini gördüm. Hatta gözümün rengi maviye dönmeye başlamıştı. Günlerdir çeşitli planlar yapıyorum. Sonuç olarak ilk önce Miraç'ı öldürmeye karar verdim. Daha fazla riske girecek cesaretim yok. Onu

öldürdükten sonra gerisinin icabına bakacağım. Bu sorumlulukla yaşamak beni delirtiyor. Bu yolda karşıma çıkacak her şeyi yok etmeye hazırım. Burak'ın cinayetinden sonra dindar gruplarla karşıt gruplar arasındaki gerginlik büyüdü. Ölümler oldu. Polislerin sorumlu tutulduğu ölümlerden sonra bazı topluluklar polise düşman olmaya başladı. İstanbul, Ankara, İzmir başta olmak üzere Ukrayna dahil bir çok yerde bu kaos yaşanıyor. Bir tarih yaşanıyor bile olabilir. Bu tarihin başlangıcının kahramanı olabilirim. Yeni bir dünyanın düzeni benim sayemde yaratılmaya başlanmış olabilir. Neredeyse İsviçre'de bile kaos başlamak üzere. Belki de torunlarımız, tarih kitaplarının içindekiler bölümünde "Salyangoz" adlı üniteyi işler. Bazen söylediğim yalanlara ben bile inanamıyorum. Bu aralar annemi düşünüyorum. Yarattığım annelerimi değil, beni doğuran anneyi. O kadar anne içinden hiçbirinin beni düşünmüyor olması çok kırıcı. Miraç'ın çalıştığı barın karşısındaki kaldırıma oturdum. Bar o kadar kalabalıktı ki tanınmam mümkün değildi. Belimde, avucumla aynı büyüklükte bir bıçak, iki paçama sıkıştırılmış iki metal şiş, iç cebimde dört şırınga akaşa var. Elimden kaçmasına fırsat vermeyeceğim bu defa. İnsanlar mutluydu, alkollüydü. Ellerinde sigaralarıyla mutluydular. Son bir sigara içsem ne olur ki. Son sigaramı içmeden sigarayı bıraktım. Üstelik alkol de alacağım. Bir tek alkol aldığım günlerde içsem ne olur ki? Miraç büyük bir özgüvenle barın bahçesine çıktı. Bir sigara yakıp caddeye çıktı. İçimdeki sigara içme isteği kayboldu. Seni gebertmeden ne sigara içerim ne bira! Biliyorum ki o da beni bulmak istiyor. Duştayken, sigara yakarken hatta bir kadınla sevişirken bile aklında ben varım. Zürafa'yla aramdaki bağı biliyor mu acaba… Eğer birlikte kaçacaklarsa bile neden Varşova'ya kaçsınlar ki? Şu dünyada en çok gitmek istediğim yere neden gitsinler ki? Son iki gündür koku alabildiğimi fark ediyorum. Sigarayı bırakmanın faydalarından biri de bu oldu. Artık yorgun bir ihtiyara benzemiyorum. Geceleri güneş gözlüğüyle gezmek dışında çok fazla göze batan bir anormalliğim yok. Suratımdaki yaralar da iyileşti sayılır. Kimi kandırıyorum ki? İhtiyar bir yaratıktım, şimdi fazla ihtiyar olmayan bir yaratığım. Miraç içeri girdi. Biraz riske girmekten zarar gelmez diye umuyorum. Kapıya doğru yanaştım. Kapının önündeki kalabalığın arasına karıştım. Bir grupla muhabbeti kurup içeri girmeliydim. Bir grup gencin yanına gittim. Yanlarındaki kızlar benden rahatsız olduğu için uzaklaştılar. Erkeklerden bulamadığım yüzü kızlardan bulmaya çalışmadım bile. Gençlerden tekine saati sordum. Bire beş var dedi. Havayı kokladım. Temiz havaya karışmış alkol kokusunu alabiliyordum. Kapıdaki bodyguardlara baktım. Kapının önündeki insan birikintisini izledim. Herkesin kafası iyiydi. Benden çekinen bir iki grup genç vardı. İçeri girmelerini

bekledim. Bir planım var ama hiç mantıklı gelmiyor. Sigara içmek için mekanın kapısına çıkacak alkollü bir grubun gelmesini bekledim. Bodyguardlardan tekinin amatör olduğunu anlayabiliyordum. Sert gözükmeye çalışıyordu. Hala yaptığı işle gurur duyuyordu. Yarım saat filan sigaranın zararlarını düşündükten sonra içerden çıkan kalabalık bir grup gözüme çarptı. Sokağın başındaki mendilci çocukların yanına gittim.

“Selam gençler.”

Ağaçlar kadar esmer bir çocuk ağızındaki sakızı kasıtlı şekilde şapırdatarak gülümsedi.

“Hayırdır abim?”

“Sizle küçük bir iş yapalım mı?”

Üç tane çocuk vardı. Üçü de aynı anda ellerini ceplerine koyarak bana doğru yanaştılar.

“Ne işi baboş?”

Ağızlarından çıkan her kelimeye komik bir espriymiş gibi gülüyorlardı.

“Yüz Liralık bir iş bu gençler.”

“Tamamdır abi.”

Çocuklardan bana bir şeyler bulaşmıştı. Garip garip mimikler yaparak konuşmaya başlamıştım. Kaba bir herife dönüşmüştüm.

“Dur oğlum daha anlatmadım la ne yapacağınızı. Bakın şimdi, ben şu kalabalığın arasına girip bebelerden tekinin suratına tokadı patlatıcam. İnsanlar daha ne olduğunu anlamadan kalabalığın arasına dalıp karmaşa yaratacaksınız. Bir noktadan sonra zaten kimin kime vurduğu belli olmaz. Kaçın hemen oradan. Eğer başarılı bir şekilde bu işin içinden çıkarsanız başka bi güzellik daha yaparım sabaha doğru.”

“Sen rahat ol abi anasını avradını…”

İstemsiz olarak çocuğun ağızını kapattım tokat atar gibi.

“Anneyle küfrü bir arada kullanma azizim.”

Çocuğun bakışlarındaki ve hareketlerindeki çakallık yok oldu. Bana duyduğu saygıyı gözlerinde görebiliyordum. Kafasını okşayıp kalabalığa doğru yürüdüm. Her adımda içim coşkuyla doluyordu. Gözlerimden bir damla yaş aktı. Sonra bir damla daha. Bir adım attım. Bir gözyaşı daha… Ağlayan insanlara has dudaktaki yaygın büzüşme suratımda belirdi. Dışarı atamadığım bir hıçkırık boğazıma takılmıştı. Sol gözümde inanılmaz bir yanma hissettim. Birazdan ortalık birbirine karışacaktı. Bunu biliyordum. Bu sebepten de içimde inanılmaz bir heyecan oluşuyordu. En son çocukken aşağı mahallenin çocuklarıyla kavga etmeye gittiğimizde böyle hissetmiştim. Şu anda adını bile hatırlamadığım bir

arkadaşım dayak yemişti. Dayak atan çocuğun adı Ebubekir'di. Babası kapıcıydı. Çok efendi bir adamdı. Sadece dertli insanların sahip olabildiği hüzünlü bir gülümseme vardı gözlerinde. Gariban derlerdi o adama. Delikanlıydı, efendiydi. Oğluysa tam tersine. Parasızlığın getirdiği bir kompleksle saldırganlaşmıştı. Sabahtan akşama kadar okul bahçesinin demirlerinin ardından, bahçede top oynayan çocukları izlerdi. Bir gün okul çıkışında kızları rahatsız etmiş. Şu anda adını hatırlayamadığım arkadaşım da kızları korumaya çalıştığı için Ebubekir'den dayak yemiş. Ertesi sabah okula gittiğimde öğrendim bu durumu. Okul çıkışına kadar Ebubekir'i düşündüm. Okuldaki herkes çıkışta Ebubekir'e saldıracağımızı öğrenmişti. Okulun gözbebeği olmuştum o gün. Her teneffüs tanımadığım çocuklar sınıfıma geliyor, "kardeş" diye cümleye başlayıp bana yardım edeceklerini söylüyordu. Cesaret gelmişti. Okul çıkışında o kadar kalabalıktık ki beden eğitimi öğretmeni bile bizle göz teması kurmamaya çalışıyordu. Arkamda omuzlarını kabartarak yürüyen onlarca erkek vardı. Kolları bir sağa bir sola sallanıyordu. Kızlar gülüşerek bizi izliyordu. Sapkın bir ordu yaratmıştım. Bu sapkın ordunun merkezi bendim. Herkes bana ulaşmaya çalışıyordu. Yanımda yürümek için yarışıyorlardı. İşin tadı kaçmıştı. Bu işi tek başıma yapmak istiyordum. Bir kişi için sayımız çok fazlaydı. Her adımda sayımız daha da arttı. Kendini erkek(!) hissetmek isteyen herkes ordumuza katıldı. Yirmi dakika içinde Ebubekir'i bulduk. Birkaç arkadaşıyla birlikte sigara içiyordu. Bizi görünce ayağa kalktılar. Arkamda bekleyen kalabalık bir bana bir de Ebubekir'e bakıyordu. Korktuklarını hissedebiliyordum. Ebubekir'in güçsüz biri olduğundan emin olmadan hiçbir şey yapmayacaklardı. Benim bir hamle yapmamı, ya da Ebubekir'in korkmasını bekliyorlardı. İçimden yalvarıyordum korkmasın diye. Cesaretini toplasın diye içimden yalvarıyordum. Ebubekir'in yanındaki çocuklardan birinin en azından cesur olması bile yeterliydi. Arkamdaki çocuklara beklemelerini söyleyip Ebubekir'e doğru yürüdüm. Ebubekir'in gözlerindeki korkuyu gördüm.

"Ağabey ne oldu?"

Böyle çocuklar korkmadığı sürece ağabey filan demezler. İşler kötüye gidiyordu. Kulağına doğru yanaştım.

"Sakın korktuğunu belli etme. Korktuğunu anlarlarsa seni linç ederler."

Kulaklarının dibinde duran kafamı geri çektim. Gözleri dolmuştu. Korktuğu için kendisinden nefret ediyordu. Korkuyu kabullenemiyordu. Ebubekir'in yanında duran çocuklardan teki suratına gelen taşla yere yığıldı. Arkamdaki aptallardan biri taş atarak olayı başlatmıştı. Ebubekir'in yanındaki çocuklar bir anda

koşmaya başladı. Arkamdaki kalabalık bu korkuyla cesaret buldu ve bir bölümü çocukların peşinden koştu. Geriye kalanlarsa Ebubekir'e vurmaya başladı. Ebubekir'in sıska vücudu daha fazla ayakta durabilecek güce sahip değildi. Çemberin arasında sıkışıp kalmıştı. Herkes kendi payına düşen parçaya saldırıyordu. İki elim ensemde kala kaldım. Kalabalığın arasından birkaç saniyeliğine suratını gördüm. Kanlar içinde kalmıştı suratı. Ağlıyordu, yalvarıyordu. Dişlerini sıka sıka kahkahalar ve tekmeler atan çocuk sürüsüne baktım. O gün insanların ne kadar tehlikeli olduğunu anladım. Burnum sızlamaya başladı. Yıllarca bu insanların arasında yaşamam gerekiyordu. Kalabalığın arasından gözüken suratı, sert bir tekmeyle yeniden yok oldu. Hıçkırarak kalabalığa doğru koşmaya başladım. Kalabalığın içine dalarken yaşaran gözlerim kör etmişti beni. Ellerimdeki titremeyi kontrol edemiyordum. Gözüme kestirdiğim çocuklardan tekinin burnuna tüm gücümle yumruğu oturttum. Beklemediği anda yediği yumrukla yere yığıldı. Yere yığılan çocuğun yanındaki alkollü kız şaşkınlıkla suratıma baktı. Güneş gözlüğümü çıkarıp kıza göz kırparken mendilci çocuklar kalabalığa dalmıştı bile. Önüme çıkan ilk üç kişiye ödüllerini takdim ettikten sonra kalabalığın içinden çıktım. Ne yazık ki planladığım gibi insanlar alkolün etkisiyle birbirlerine vurmaya başlamadı. Tam tersine kaçışmaya başladılar. Yine de bodyguardların kafası karışmıştı. Yardım için dışarı çıkan personellerin arasından Miraç'ı bulmaya çalışıyordum. Yerde yarı baygın oturan bir kız vardı. Ne olur bir erkek arkadaşı olsun o kızın! Engel olamadığım bir gülümseme vardı suratımda.

"Koduğumun ruh hastası!"

Sırtıma darbe almadan önce duyduğum son şey buydu. Yere düşmedim fakat nefesim kesilmişti. Bilincim yerindeydi hala. Sırtıma bir sopayla vurulduğunu farkındaydım. İkinci darbenin geleceğinden de emin olduğum için arkamı döndüm. Son anda dirseğimi kaldırmasaydım suratıma geliyordu kalas. Sol kolumu oynatamayacak kadar sert bir darbe almıştım fakat en ufak acı hissetmemiştim. Kahkahalarımı engelleyemiyordum. Gözümden yaşlar akıyordu. Bana saldıran kişiyi, gözümde oluşan yaş perdesi yüzünden göremiyordum. Ayağımın tabanıyla bir tekme salladım. Güçsüz biriydi karşımdaki. Hemen yıkıldı. Ayağa kalkmasını göze alamadım ve kendimi üstüne attım. Tam sırtının üstündeydim. Sol kolumu hareket ettiremediğim için dizlerimin arasına kafasını sıkıştırdım. Altımda çırpınan herifin kim olduğunu çok merak ediyordum. İçimde en ufak bir korku yoktu. Kendimi inanılmaz güçlü hissediyordum. Bacaklarımın arasında rahat nefes alamadığı için çok fazla hareket edememeye başlamıştı. Enerjisi bitene kadar böyle tutmayı

düşünüyorum ama birilerine yakalanmak çok fena olur. Belimdeki bıçağı çıkardım ve açımı değiştirdim. Herifi ensesinden tutup ayağa kaldırdım. Bıçakla adem elmasına bastırdım ve geri geri yürüyerek boş bir ara sokağa girdim. Öksürmekten öğürmeye başlamıştı. Titremeye başladığında tekme atarak yere serdim. Yerde sürünerek nefes almaya çalışırken karın boşluğuna bir tekme attım. Can çekişen bir solucan gibi kıvranmaya başladı. Yere sırt üstü bıraktı kendini. Miraç! Bu ne cesaret? Bana saldıracak cesareti nasıl bulabildi kendinde. Saçlarından tutup kafasını kaldırdım ve bıçağı tekrardan boğazına dayadım. Tövbe Estağfurullah! Saçma sapan zamanlarda bir gülme tutmaya başladı beni. Tam bıçağı kendime doğru çekip Miraç'ın hayatına son verecekken tuttum kendimi. Bu kadar çabuk değil. Az kalsın kendimi kaybedip öldürmek gibi bir iyilik yapacaktım ona. Bıçağı boğazından çekip kafasını yavaşça yere koydum. Normal şartlarda kafasını yere gömerdim ama beyin kanaması geçirmesinden korkuyorum. Önümüzde uzun bir sohbet ve sayısız soru var. Sana kardeşine baktığımdan daha iyi bakacağım Miraç. Üstündeki kareli gömlekten yırttığım bir parçayı yere attım ve hastaneden çaldığım eteri üstüne döktüm. Emekleyerek benden uzaklaşmaya çalışan Miraç'ı saçlarından yakaladım ve suratını eterli kumaşa bastırdım. Kimyasallara elimi sürmekten her zaman korkmuşumdur. Miraç'ın iki saniyeliğine attığı çığlıktan anladığım kadarıyla eter cildi yakan bir şeymiş. İyi ki elimi sürmemişim. Anında bayıldı herif. Akaşa'ya o kadar para bayılacağıma keşke hastanelerden eter çalsaydım. Kazık yediğimi hayvan bayıltıcı silahları gördüğümde anlamıştım zaten. Her neyse işini kaliteli yapan bir adamım ben. Miraç'ı siyah çöp poşetlerinin üstüne atıp arabayı almaya gittim. Barın önü iyice karışmıştı. Kimin kime vurduğu belli değildi ama artık bir önemi yoktu karmaşanın. Ebubekir yerde hareketsiz yatıyordu. Çocuklar birkaç saniye yerde yatan çelimsiz bedene baktı. Önce bir tanesi kaçtı. Sonra hepsi kaçışmaya başladı. Ben kaçmadım. Kaçacak bir yerim yoktu zaten. Gördüğüm ilk ceset değildi ama ölüm o kadar yakışmıştı ki Ebubekir'e şoka girmiştim. Çok derin bir boşluktaydım. Birisi kolumdan sertçe kavradı. Babasıydı… Göz bebeklerini titreten gözyaşlarını hala hatırlıyorum. O katran okyanusundaki fırtınada ciğerlerim patlamıştı, bir türlü ölmek bilmeyen çocukluğum dalgaların arasında can çekişiyordu. Babası kolumu bırakıp Ebubekir'i kucağına yatırdı. Oğlunun toza bulanmış saçlarındaki Anadolu kokusunu ciğerlerine çekti. Öyle bir çekti ki hem de sanki ruhunu emdi. Babasının gözyaşları, uyandırmaya çalışır gibi Ebubekir'in suratını tokatlıyordu. Yeni bir çember oluşmuştu etrafımızda. Oğlunu göğsüne yatıran baba, gökyüzüne baktı. Gökyüzü, gözünü kaçırdı. Baba, yavrusunu koruyamamıştı.

Yırtıcı hayvanlardan değil… Doğal felaketlerden, kaderden değil, insanlardan koruyamamıştı yavrusunu. Bu adam aslan olup ormanlara hükmetmek istemiyordu. Bir denizatı olacaktı. Okyanuslarda sessiz sakin bir hayat yaşayacaktı. Gerekirse kendi çocuğunu kendi doğurur yoluna bakardı. Kimin ne dediği önemli değil, huzuru kaçmasın yeter. Biraz daha erken çiftleşebilmek için kendi yavrusunu öldüren erkek aslana ormanın kralı deseler kaç yazar ki, sirklerin en sevilen şaklabanı da kendisi değil mi?

Miraç'ın olduğu ara sokağa çektim arabamı. Arka kapıyı açıp çöplerin arasında hala baygın yatan Miraç'ı kaldırdım. Düşündüğümden daha hafifmiş. Omzuma alıp arka koltuğa yatırdım. Tüm yol boyunca dikiz aynasından Miraç'ı izledim. Ayılıp boynumu kırmasını istemem. Yolun devamında bir çevirme vardı. Ana caddede olduğumdan durmam da mümkün değildi. Belki de beni çevirmez. Elinde el feneri bulunan polisle göz göze geldiğimiz anda fenerin ışığı suratımda patladı. "Kaçsam mı kaçmasam mı" diye düşünürken, kendimi ruhsatı ararken buldum. Polis, memnuniyetsizce suratıma baktı.

"Gece gece güneş gözlüğü neden takıyorsun?"

"Bu sabah gözümü lazerle çizdirdim de…"

Ehliyet ve ruhsatı alıp arkadaki polis aracına gitti.

"E, bu gözlüklerle araba kullanıyorsun?"

"Bu gözlük, ameliyat sonrası gözlüğü memur bey. Normal güneş gözlüğü değil zaten. Araba kullanırken bunu takmak zorundayım."

Polisin aklına çok yatmamıştı söylediklerim ama konuşma tarzımdan dolayı bu muhabbeti uzatmak çok da mümkün değildi.

Kendime o kadar güvenerek konuştum ki yalan söylememe ihtimal bile vermemiştir. Zaten polis arabasından çağırdıkları için muhabbet havada kalmıştı. Ruhsat ve ehliyetle birlikte geri geldi.

"Alkol var mı?"

Miraç'ı gösterdim. O görmeden benim göstermem daha iyi olur.

"Yok memur bey. Bizim ufaklık sarhoş olmuş da onu almak için çıktım zaten evden."

Arka kapının camından iğrenerek Miraç'a baktı. Tam o sırada ehliyetimi vererek nasıl bir aptallık yaptığımı fark ettim. Allahtan kimse kimlikteki adımı bilmiyor. Bazen ben bile unutuyorum.

"Tamam, gidebilirsin. Söyle şuna da çok içmesin."

Son cümle, polis memuruna karşı antipati duymama sebep olduğundan bir süre bakakaldım. Neden benimle çocukmuşum gibi konuşuyor ki? Benim kim olduğumu bilse böyle konuşamazdı! Her neyse, Ebubekir'in ölümünden beni

sorumlu tuttular. Çocukların hepsi suçlu olduklarından, kurtulabilmek için beni suçladılar. Ben de onları suçladım ama her zaman çoğunluk ne derse odur. Demokrasi ilk kez bana o gün saçma gelmişti. Ceyhun'un evine geldim. Binanın en üst katına kadar Miraç'ı nasıl taşıyacağımı merak ediyorum. Bakalım sigarayı bırakmak ve spora başlamak ne kadar işe yaramış. Arabadan çıkıp buz gibi havayı içime çektim. Artık burnumdan derin nefes alabiliyordum. Boynumu kütlettim ve gücümü toplayıp arabanın kapısını açtım. Çenesinin iki yanından tutarak kaldırdım Miraç'ı. Dudaklarını şapırdatmaya başlamıştı bile. Kafasını ön koltuğun arkasına dayadım. Çürük binanın kapısını açtım ve arabaya geri döndüm. Saçlarını tuttum Miraç'ın. Zürafa'yı hissettim saçlarının arasında. Saçların, Zürafa'nın avuçlarından tel tel taşışını hayal ettim. Dudaklarına Baktım Miraç'ın. Nefesinde Zürafa'nın kokusu var mıdır acaba? Tırnaklarının arasında Zürafa'nın ölü derileri birikmiştir belki de… Kim bilir, bu düşündüklerimin hepsi birer paranoya da olabilir. Birazdan öğreneceğim. Miraç'ı sırtıma alıp arabayı kilitledim ve basamakları tırmanmaya başladım. Üçüncü kata geldiğimde sol gözüm zonklamaya başlamıştı. Her yoruluşumda sol gözümdeki damarların çatlamasından korkuyorum. Kapının önüne geldiğimde Miraç'ı yere indirdim. Kaşlarını çatacak kadar kendine gelmişti. Ayak ve kol bileklerini bağlayıp sırt üstü yatırdım. İki kişilik kanepeyi arkasına çekip oturdum. Ayıldığında beni görmeyecekti. Dünyanın en garip Cuma gecesiydi. Aslında cumartesiydi. Saat kaç? Kimin umurunda ki? Vakit nakittir gerçi. Yine de umurumda değil. Hiçbir zaman umurumda olmadı. İçimde kalan son çocuk kalıntısı da bu oldu zaten. Ne nakitte ne de vakitte çocuklar için rakamlar yoktur. Cebimde Kuruşlar ya da Liralar olmazdı hiç. Sakız parası olurdu, Meybuz parası olurdu. Saat hiçbir zaman dokuz olmadı ben çocukken. Uyku saati oldu, yemek vakti oldu. Ne zaman ki hayatıma rakamlar girdi her şey anlamını yavaş yavaş yitirdi. Havuz bile problem oldu. Havuzu kaç musluğun ne kadar sürede dolduracağını sordular çocuklara. 21 tane topu 3 çocuğa eşit bölüştürmeleri için uğraştırdılar çocukları. Bazı çocukların evinde havuzu vardır. Muslukların ne kadar sürede havuzu doldurduğuyla pek ilgilenmezler. Küveti suyla doldurduğu için memur olan babasından azar işiten çocuklar vardır. Ailelerin yavrularına dokundurtmadığı pis sularda oynayan sokak çocukları vardır. Bu daha önemli bir problemdir öğretmenim. Yukarı mahallede 21 tane topla oynayan üç çocuk vardır, aşağı mahallede tenekeyi ezip top yaparak futbol oynayan 21 tane çocuk vardır. Bu daha büyük bir problemdir öğretmenim. Öğretimi eğitimle karıştırmayın öğretmenim. Kendinizi eğitin öğretmenim! Çoluk çocukla egonu tatmin etmeyi bırak öğretmen hanım! Dayakla köpek bile eğitilmez. "Bizi böyle

eğittiler” diyorsun. Haline bak; bir yanlışlık var. Çocuklar ilerde senin gibi olmasın diye dayakla eğitim olmaz diyorum, çocuklara vurmayı bırakıp kendinizi biraz evcilleştirin sayın öğretmen! Ne bu diksiyonunuzun hali müdür bey? Fakir edebiyatı yapma Salyangoz efendi! Zenginliğin edebiyatı olmaz ki ama efendim. Siz hiç Bentley’e binen Dostoyevski gördünüz mü? Ah insanlar… Siz ne acayipsiniz! En iyi filozofları, bilim insanlarını, yazarları, sanatçıları; insanlığı ileriye taşımak isteyen barışçıl ve dürüst kim varsa, idam etmeden dayanabilirseniz, parmaklıklar ardına atıp ölümlerini beklediniz. Katiller ve sapkın iblisler bu dünyada saygı görmeye başladıysa, kalbi iyilikle dolu kahraman insanlar hapishanelere tıkıldıysa, kellesi tez vurulduysa eğer merak ediyorum; “tımarhanelerde kim bilir kimler var?”. Bu dediklerini kim üstüne alınır Salyangoz efendi? Etrafın, tanımadığı atalarının başarılarıyla övünerek vakit geçiren, bu yüzden de hiçbir işe yarama ihtiyacı duymayan insanlarla doluyken kim kabul eder bu cızırtılarını? Utanıyorum insan olmaktan. Ne zaman bir sokak köpeği suratıma baksa, ne zaman yeni doğmuş bir bebek ağlasa, ne zaman gökyüzüne baksam; utanırım insan olmaktan. Herkesi parçalayasım gelir. Ne zaman sakallı ve yaşlı bir amca torunu yaşında kızın kalçasına gizlice baksa, ne zaman bir çocuk gelinlik giyip babası yaşında bir adamın yatağına yatsa, ne zaman bir kadın aşık olduğu için taşlansa; yırtasım gelir evreni. Bozmak isterim düzeni. Temeli; doğal düzeni bozmaya dayalı düzeninizi yıkasım gelir. İnsanları kurban edip çenelerinizden sarkan dillerinizle para dilendiğiniz krallarınızı da, sadece sizi koruyan hukuk kurallarınızı da, don niyetine kıçınıza geçirdiğiniz korumalarınızı da görmek istemiyorum. Deli gömleğine papyon taksan n’olur, yamyama önlük giydirsen sanki aşçı mı olur? Savaş lazım diyorlar. Hastalık olmalı, açlıktan insanlar ölmeli diyorlar. Yoksa nüfus patlaması olur diyorlar. Biz, uzayda yeni bir gezegen bulana kadar bu insanlar bu şekilde yaşamalı diyorlar. Oysaki insanlar yaşamıyorlar, ölüyorlar. Ne de olsa başka bir gezegen buluruz, dünyayı yok edebiliriz diyorlar. “Bu dünyada misafiriz” derken işte bundan söz ediyorlar. Nüfus patlamasının yaratacağı kaos, nükleer patlamaların yaratacağı sonuçlardan daha büyük bir felaket olamaz. Çok emin olmasam da muhtemelen torunlarımız ya savaşçı ya da köle olacaktır ama kesinlikle bize aptal diyecekler. Bizim aptallığımıza lanet edecekler. Soyluların efendileriyle yaşadıkları bir aşk elbette vardır, fakat platonik bir aşktır ve bu platonik aşıklar soylu sıfatını kaybetmemek için kendi soylarını kurban etmektedirler.

Miraç’ın öksürüğüyle dalıp gittiğim tavandaki pütürlerden gözümü çektim. Bilinci açılmamıştı henüz. Yanımda duran izmarit ve su dolu bardağı suratına

boşalttım. Sağ gözüm ve dudaklarımın kenarları bu aralar çok sık seğiriyor. Sol gözüm zaten benden önce dünyayı terk etti. Ayakkabımın ucuyla başını dürttüm. Dili, kabuğundan çıkan bir midye gibi dudaklarında gezinmeye başladı. Birazdan uyanacaktır. Acılı ve sıkıntılı hikayemin sonuna yaklaşıyorum. Her şeyin cevabını almak üzereyim. Zürafa'yı boşuna mı öldürdüm bilmeliyim. Akaşa kullanamam tamamen ayık olmalı. Tarihin öğretilerini kullanmalıyım. Okullarda okutulan tarih kitaplarındaki masallardan bahsetmiyorum tabi ki. Mesela Ruanda soykırımından bahsediyorum. Mutfağa gidip bir et bıçağı aldım ve parmağımın ucuna batırdım. Muhtemelen iki ya da üç kere kullanılmış, fazla körelmemişti. Miraç'ı içerde yalnız bıraktım. Uyanıp kaçabilir! Parmağımdaki kandan bilyeyi üstüme silip içeri koştum. Yerde hareketsiz yatıyordu. Belki uyandığı halde baygın taklidi yapıyordur. Beklemediğim bir anda bana saldıracaktır. Topuğumla ensesine bastırıp ayağını kendime çektim ve paçasını sıyırdım. Hutular, Tutsiler'i öldürmekten sıkıldıklarında, kaçmamaları için Aşil tendonlarını kesmişlerdi. Miraç'ın bu başına gelen olay tıpta; 'Aşil Tendon Rüptürü' olarak tanımlanırken, Ankara'da 'Bebe Göte Geldi' şeklinde tanımlanır. İkinci tanım durumu daha iyi özetliyor çünkü; bir daha yürümesi neredeyse imkansız. Kendine geldiğinde ayak bileklerinin acısı yüzünden bir süre kendine gelemeyecektir -keşke önceden buzla uyuştursaydım ayağını-. Nerede olduğunu, başına neler geldiğini, acının sebebini, o an içinde neler oluyorsa hiçbirinin sebebini bilmeyecek. Bu yaşadıklarına anlam vermeye çalıştıkça daha da çıkmaza girecek. Miraç'ın bu başına gelecek durumu 'İdrak Yolu Enfeksiyonu' olarak tanımlayabiliriz. Mutfağa gidip buzluğa baktım. Bir küp bile buz yoktu. Banyoya baktım, yarayı uyuşturmamı sağlayacak bir tane bile ilaç bulamadım. Nereye baksam boş İliadin kutusu… İşi elime yüzüme bulaştırmak istemiyorum. Sanatsal ve etkileyici bir cinayet istiyorum. Aynı filmlerde ki gibi… Bileklerinden akan kanı durdurmazsam her şeyi berbat edeceğim. Evin içinde gezinmeye başladım. Salondan dışarıya baktım, yemek masasına yattım, buzdolabına yaslandım. Hatta altı kaydığı için az kalsın buzdolabıyla birlikte yere düşüyordum. Bu da doğaüstü bir ipucu oldu benim için. Buzdolabını yere yatırıp derecesini maksimuma ayarladığım buzluğun kapağını açtım. Miraç'ı mutfağa taşıdıktan sonra yere yatırıp ayaklarını buzluğa soktum. Kapağın açıldığı tarafa doğru yatırdığım için kapak tamamen açık kalmayacaktı. Umarım işe yarar. Uyandığında Miraç'ın üstünde mükemmel bir baskı kurmam lazım.

Miraç, birkaç kuru öksürükten sonra gözlerini açtı. Öksürürken ağzında bant olduğu için burnundaki sümükler dudaklarına aktı. Bomboş ve karanlık bir odadaydı. Odanın her yerinde yanan küçük mumlar vardı. Adam akıllı

aydınlatmıyorlardı bile. Belli ki bir süredir yanıyorlardı. Ağzındaki bandı çıkarmak için sağ elini kaldırdığında sol elinin de kalktığını gördü. Bir şekilde iki eli birbirine yapışmıştı. Elleriyle silah işareti yapan bir çocuk gibi, iki elinin işaret parmakları dışında tüm parmakları iç içe geçmiş şekilde duruyordu. Avuçlarını birbirlerinden ayırmaya çalıştı ama derisinde ki yırtılma hissine karşı koyamadı. Ayaklarını hissetmiyordu. Dizlerine kadar uyuşmuştu. Uyuşmanın verdiği korkuyla paniğe kapılıp sürünmeye çalışırken birkaç tane siluet gördü. Suratlarını tam olarak göremiyordu. Hemen arkasında bir kibar bir erkek öksürmesi duyarak irkildi. Öksürük sesinden en uzak yere sürünmeye başladı. Bacakları, kökünden kırılmış bir kuyruk gibi arkasından gidiyordu. Denizden yeni çıkmış bir balık gibi ilerlemeye çalışırken aniden durdu. Karşısında kendisine gülümseyen yaşlı kadının suratını gördü. Gözlerinin tam içine bakarak gülümsüyordu. Yanaklarında ki deri ıslak bir kumaş parçası gibi sarkıyordu. Psikolojik açıdan daha fazla gücü kalmamıştı. Arkasından bir ışık açılma sesi geldi ve oda aydınlandı. Arkadaşlarını gördü. Arkasını dönüp ışığa baktı. Lambaya dönüşmüş bu kızın kim olduğunu bilmiyordu ama yanında bacak bacak üstüne atmış oturan adamın kim olduğunu çok iyi biliyordu. Salyangoz… Yani, ben.

“Güllizar hanım… Atölye sahibem olur kendisi. Olurdu yani…”

Kadehimde kalan şarabını tamamını dikip gülümseyerek ayağa kalktım ve telefonumdan Antonio Bertali açtım. La Strage Degl’innocenti.

“Bu çalan şeyin ne olduğunu biliyor musun Miraç?”

Ağlamaya başladı. Yanına gittim. Saçlarından tutup kaldırarak oturur pozisyona getirdim.

“Bu çalan şeyin adını biliyor musun Miraç?”

Ağzındaki bandı çıkardım. Kopan gür bıyıklarının acısıyla bağırdı. Elimin tersiyle tokat atarken parmaklarımda kemiklerini hissettim. İçime aniden dolan haz kendimi kaybedip suratındaki tüm kemikleri kırmama sebep olacaktı az kalsın. Önce dişlerimi sonra avuçlarımı sıktım ve Miraç’dan uzaklaştım.

“Son kez soracağım Miraç.”

Bağırmaya başladı.

“Bilmiyorum ulan!”

Ulan? Şaşkınlıkla arkamı dönüp Miraç’a baktım. Hoşuma gitmişti bu şekilde benimle konuşması.

“Bu şarkının adını bilmen önemli değil zaten. Bu lambanın kim olduğunu biliyor musun?”

İçimde ki haz ve heyecandan gözlerim dolmuştu. Burnum sızladığı için sesim

çatallaşıp duruyordu.

“Cevap versene lan!”

Ağlamaya başladı. İnliyordu. Yarı açık ağzının arasındaki yapışkan salyalardan oluşan çizgiler vardı. Gözlerimden yaşlar akıyordu. Kendimi zor tutuyorum.

“Oğlum insan kardeşini tanımaz mı hiç? Bak, Miray bu.”

Bir anda ağlaması kesildi. Gözlerindeki şişmiş damarların her birini görüyordum. Kocaman olmuştu gözleri. Her an yuvalarından çıkıp yere düşecek gibi duruyordu.

“Miray?”

“Evet, kardeşin Miray...”

Miray’ın kucağında duran şarap şişesini aldım.

“Bak bu şişenin içinde ölmeden önce içtiği sigaranın dumanları var. Ölmeden önce senin de aynı dumanı ciğerlerine çekmeni istedim. Büyüleyici olur diye düşündüm.”

Bir an ellerim titredi ve şişeyi Miraç’ın yanına fırlattım. Patlayan şişenin her bir parçası başka bir yere fırladı. İçinden çıkan dumanlar Miraç’ın suratını okşayarak tavana doğru yükseldi. Ölen kardeşinin ruhuna ağlayarak baktı Miraç. Çenesi titriyordu. Birden bir kusmaya başladı. Birazdan benden iyice korkacaktı ve boyun eğecekti. Miray’ın yanında ki sandalyeye yeniden oturdum.

“Sevgilimle aranda ne vardı anlat. Boşuna mı öldürdüm onu bilmek istiyorum.”

“Kimi öldürdün lan?”

“Züraf…”

Kendini bana doğru attı. Yerde çırpınarak bana doğru yaklaşmaya çalışıyordu. Çığlık çığlığa ağlamaya başladı. Ayaklarımın dibine geldi ve kafasıyla bacaklarıma vurmaya başladı. Bağırıyordu. Şoka girmiştim. Beklediğim tepki bu değildi. Ara sıra kendini kaybedip bileklerimi ve ayakkabılarımı ısırıyordu. Kuduz bir fok balığı gibiydi. Bana vurmak için ellerini kaldırdı. Avuçlarını birbirlerine yapıştırdığımı unutmuştu. Tüm vücudunu kasarak bağırmaya başladı. Avuçlarının içini kanatarak ve yırtarak birbirlerinden ayırdı. Bir yandan şaşkındım, bir yandan seslerden dolayı birinin polise şikayet etmesinden korkuyordum. Ağzının iki yanında beyaz köpükler vardı. Suratıma baktı. Neredeyse gözlerimi kaçıracaktım.

“Lan hayvan oğlu hayvan! Bu kadar mı kandırdın kendini? Ben kimin bilmiyor musun lan? Şerefsiz! Nasıl kıydın lan ona?”

“Sana ne lan? Sen kimsin ulan?”

Topuğumla suratına bir tekme attım. Gözlerini bile kırpmadı. Kafası bile

oynamadı. Akli dengesini tamamen yitirmişti.

“Hatırlasana ulan köpek! Güzin hanımı hatırla! Tarık amcayı hatırla! Kızı kaçırma diye polis çağırdılar da kaçtın gittin hani. Aylar sonra geri gelip sana yuva kuran o adamı komaya sokana kadar dövmedin mi? Senden korktukları için kabullendiler seni şerefsiz! Kız, sırf onlara bir zarar gelmesin diye yalan söyledi onlara yurt dışına taşınıyorum diye. Hala senden korkup yurt dışına kaçtığını sanıyorlar! Tarık amca senin yüzünden öldü hayvan oğlu hayvan! Herif kızının gidişine dayanamadı ve öldü.”

“Ne diyorsun sen?

“Ulan yavşak! Daha geçen gün gidip kadının evini basmışsın. Anne filan demişsin kadına! Kocasını dövmüşsün. Senin annen hiçbir zaman olmadı bunu kabul et artık!”

“Var benim annem! Tımarhanede annem!”

“Ulan annen tımarhanedeyse neden Güzin teyzenin evine gittin de kadına anne dedin?”

“Çünkü onun kızı benim karım. O da annem sayılır!”

“Kim lan senin karın?”

“Zürafa!”

“Ulan… Hala Zürafa diyor! Gerçek adını neden söylemiyorsun?”

“Onun gerçek adı Zürafa! Başka adı yok!”

“Hayır! Onun adı …”

Suratına bir tekme attım. Beynime bir hançer saplanmıştı sanki. Ne olur tanrım yardım et bana!

“Ne olursun sus Miraç!”

“Tamam. Bak, sakinleşelim. Hiçbir şey için geç değil. Tamam, adını söylemiyorum. Zürafa… N’olur söyle, zürafa nerede? Sen de biliyorsun onunla aramızda ki aşkı. Sırf Güzin teyze zarar görmesin diye paramız olsun da gidelim yurt dışında güzel bir hayat kuralım diye çabaladık o kadar. Havaalanında bekledik Güzin teyzeyle. Sürpriz yapacaktık ona. Gelmedi zürafa. Bir bildiği vardır diye bozuntuya vermedim. Kadın hiçbir şey anlamadı ama eminim ki umutlanmıştır kızını göreceği için. Hadi artık uzatma. Söyle bana zürafa nerede. Bu kadar yeter.”

Kemirdiğim tırnaklarımı ağzımdan çektim.

“Bak; Zürafa beni seviyor. Seni hatırlamıyorum.”

“Nasıl hatırlamıyorsun lan? Bal gibi de hatırlıyorsun beni. Zürafanın kimi sevdiğini de çok iyi biliyorsun.”

“Miraç; artık her şey için çok geç.”

Yıllarca güçlü bir adam olmaya çalıştım. Bir gün gücümün yetmeyeceğini biliyordum. O gün bugünmüş.

“Miraç, neden? Neden insanlar beni sevmiyor? Bu kadar zor muydu lan birinin beni sevmesi? Biri bana oğlum dese ne olurdu sanki? Sevgilim dese ne olurdu sanki?”

Çömeldim. Sesim çıkmıyordu artık.

“Çok mu çirkinim ben?”

O kadar güçsüzdüm ki Miraç’ın omzunda ağlamaya başlamıştım. Koyunun kucağında ağlayan bir kurt gibi, hastanede sızlanan bir Azrail gibi… Miraç kafasını çeneme koydu.

“Hepsine bir çözüm bulacağız kardeşim. Hadi toparlan. Yanına götür beni. Onu çok özledim. Kaç gündür rüyalarıma giriyor.”

Ayağa fırladım. Pes etmemeliyim.

“Benim annem var! Seni tanımıyorum. Zürafa benim kadınım!”

“Kendine gel lan! Sen sokağa atılmış bir çocuktun!”

“Sus!”

“Güzin teyzeler seni evlat edindi! Çocuk esirgeme kurumunda çalıştığı zamanlarda seni çok sevip evine aldı. Ne zürafası lan?”

“Sus lan!”

“Benim sevgilimdi senin kadınım dediğin kız! Elele tutuştuğumuz zamanlarda sen çıktın karşımıza!”

“Sus!”

İkimiz de ağlıyorduk, bağırıyorduk.

“Sevdiğini söylediğinde sana kardeş olduğunuzu söylemedi mi? Bu yüzden sinirlenip kızı kaçırmadın mı? Kaç gece sizi aradık polislerle. O inşaattan kaçtığı günü hatırlamıyor musun?”

“Sus lan! N’olur sus!”

“Polisler seni yakalayabilmiş olsa hayatımız kurtulacaktı. Hayalet gibi sürekli yok olmasaydın böyle olmazdı! Sen nesin lan? İnsan değilsin sen! Nesin lan sen?”

“İnsanım lan ben de! Ben de senin gibi insanım lan!”

“Ruhsuz şerefsiz! Polis çağırdılar diye gizlice evlerine girip herifi dövmüş, kızı da tehdit etmiştin.”

“Tehdit etmedim, kendi kaçtı bana! Seviyordu beni!”

“Sana acıyordu lan! Senden korkuyordu! Ailesine zarar verme diye senle kaldı yıllarca! Yurt dışına gidip küçük bir bar açacak kadar paramız olduğunda Güzin teyzeyi de alıp kaçacaktık.”

“Hadi lan oradan! Polonya’da rahatça tahnitcilik yapabileyim diye aldı o biletleri! Oraya taşınıp daha rahat yaşayacaktık.”

“Oğlum sen nasıl bir manyaksın lan?”

“Manyak deme bana!”

“Resimlerini sattığı galerinin sahibi yardımcı olacaktı bize Polonya’ya gittiğimizde. Tanıdıkları vardı orada. O yüzden Polonya’ya gideceğiz.”

“Yalan söyleme bak!”

“Ne yalanı lan? Hatta galerinin sahibi gelen müşterileri kandırıyordu, resimlerin sahibinin Fransa’nın en önemli ressamlarından biri olduğunu söyleyip.”

“Neden?”

“Daha pahalıya satılsın diye, neden olacak.”

Söyleyecek söz bulamıyordum.

“Buluşmadık bile sana yakalanırız da her şey rezil olur diye. Galeri sahibi aracılığıyla mektuplaştık.”

“Ben hiç mektup bulmadım ama.”

“Çünkü okuduktan sonra yanına gelmeden yakıyordu mektupları.”

Bir gün karavana gelmişti Zürafa. Üstü is kokuyordu. Aptal gibi çok sorgulamamıştım. O günden sonra sürekli yaptığı resimleri gidip yakıyor sanıyordum.

“Miraç, artık çok geç. Miray ve arkadaşların gibi Zürafa’yı da öldürdüm.”

Konuşmadı. Öyle bakakaldı. Ağzı açıktı. Gözleri derin bir denizin ardında kalmıştı. Benim için artık savaş bitmişti. Kaybetmiştim. Bir kahraman olarak bitiremedim bu savaşı. Karanlık evde bir o yana bir bu yana yürüyüp durdum.

“Öldür beni! Bana en azından bunu borçlusun şerefsiz!”

Haklıydı.

“Onu nasıl öldürdüysen beni de öyle öldür.”

Zarif ensesine kabaca vurduğum tekmeyle birlikte suratı halıya gömüldü.

Gece yarısıydı. Arabayı sanat galerisinin önüne çektim. Kapısını kırarak içeri girdim. Cadde bomboştu. Binaların çoğu iş yeri olduğu için bomboştu. Miraç tüm gece ne yaptığımı sordu. Tüm heykelcikleri ikişer ikişer galeriye taşıdım. Bir ara polis otosu durdu yanımda.

“Kolay gelsin.”

Hiç bir şey umurumda değildi. Korkum yoktu. Bu yüzden rahat gibi hareket etmek zorunda kalmadım. Zaten rahatım.

“Teşekkürler memur bey.”

“Hayırdır bu saatte?”

İçeriye baktım.

“Bakalım, inşallah hayırlı olacak. Sabah bir sergimiz var da ona hazırlık yapıyorum.”

Arabadaki polislerden biri sigara yakarak inip yanıma geldi.

“Siz ressam mısınız?”

“Yok efendim, heykeltıraşım ben.”

“Heee, benim yeğen de resim okumak istiyor da.”

“Ne güzel…”

Uzun süreli sessiz bir bakışmadan sonra memur bey sohbetimden keyif almayacağını anladı.

“E iyi bakalım, kolay gelsin size.”

“Teşekkürler.”

Tam giderken durup kafasını camdan çıkardı.

“Ne sergisi bu?”

“Cinayetten ölen insanların sergisi”

“Vay! Güzelmiş yahu fırsat olursa benim yeğeni de alıp geleyim. İkimizin de ilgisini çeker.”

Zaten geleceksiniz…

“Beklerim memur bey.”

“Hatta yarın yoğun olursunuz filan bir fotoğraf çekilebilir miyiz?”

Mükemmel!

“Memnuniyetle.”

Cebinden çıkardığı cep telefonunu yanında ki çömez polis memuruna verip bizi çekmesini istedi. Tarihe geçecek bir fotoğraf!

Polisler gittikten sonra işime kaldığım yerden devam ettim. Gecenin üçünü geçiyordu saat. Hava buz gibiydi. En son heykelcikle birlikte Miraç’ı da arabaya bindirdim ve galeriye gittim. Galerinin kapısını kapattım ve ilk kez bir seri katilin cesetlerini sergileyeceği serginin hazırlıklarına başladım. Miraç ara ara bana küfür ediyordu. Artık duymuyordum bile. Sabaha doğru hazırlıklarım bitti. Miraç’ı serginin ortasına oturttum. Etrafını da taşlarla çevirdim. Kaliteli ahşap bir masaya oturup kağıt kalem aldım.

“Sevgili insanlar ve polis memurları;

Mutlu sonla başladığını düşündüğüm bu hayatı terk ediyorum. Birçok insanın hayatını aldım. Kendi hayatımı da alabilecek güçteyim. Daha doğrusu kendi hayatımı aldığım yere iade edeceğim. Bu yazıyı okuyan her bir insanın hayatını bağışlamış oluyorum. Belki daha önce yolda karşılaştık. Belki arabanızın camından kendi suratıma baktım, belki yolda çarpıştık. Sonuç olarak

ne kadar şanslı olduğunuzu bilmenizi isterim. Beni siz yarattınız. Mevcut kişiliğimin sorumluları siz insanlarsınız. Yoksulluğu bir mutasyon olarak gören para kolesksiyoncuları , skolastik düşünceler, plastik cerrahiye para yatıranlar, ateizmi bir tarz ve yaşam stili haline getirip farklı olma çabasına kendini adamış ahmaklar, egoist mimikler ve hormonlu meyveler, sanayi devrimi, Gluteus Maximus sempatisi ve kan emici kadın siluetleri yarattı beni. Nefret, kin ve sevgi ele geçirdi sahip olduğum her şeyi. Hepiniz gibi ben de ağlayarak dünyaya geldim. Annemden süt emdim mi bilmiyorum. Belki göğüsleri süt dolu bir annenin kucağında hiç yatmamışımdır. Hiçbir adam sırtına alıp dolaştırmadı beni. Düştüğümde bana kızan da üzülen de olmadı. Her çocuk düşe kalka bir şeyleri öğrenir ama her çocuk düştüğünde kendisini kaldıracak birini bekler. Hayatın hazinelerinden yararlanamadım. İlk aşık olduğum şey gökyüzü ve kitaplardı. İlk öpücüğü hatırlamıyorum. İlk dokunduğum beden benden yirmi yaş büyük bir hayat kadınına aitti. Sokaklarda topladığımız kartonları doldurduğumuz bir araba vardı. Onun üstüne basarak yokuştan kaymaktı bizim oyunumuz. Benim gibi insanlar çocuk olmaktan utanır. Kibar olmak ayıptır. Top derler adama. Dünyayı severiz ama asfaltlar, binalar ve insanlardan nefret ederiz. Yaşımı hiçbir zaman tam olarak bilemedim. Sigaraya ilk başladığım günü doğum günüm olarak benimsedim ve hep o tarihte doğum günümü kutladım. Yetimhaneye girene kadar ne doğum günü pastam ne de üflediğim mumlar olmadı. Bi sigara yakıp içime çeker, dilek tutar üflerdim. Yaşadığım hayattan utanır, bir hikayeymiş gibi anlatırdım, fakir edebiyatı derlerdi. “Ulan” ve küfür içeren cümleler kurardım içimden söylemezdim. Bir gün yetimhaneye yeni bir çalışan alındı. Okumayı bilen benden başka pek çocuk yoktu. Bilimle ilgilenen ve boş vaktinde kitap okuyan hiçbir çocuk yoktu. Kadın beni seviyordu. Yemekten sonra ona evreni anlatırdım, heyecanlanırdı. Bir süre sonra kocasının babasından birkaç tane arazi miras kalmış. Yetimhaneden ayrıldı, beni de evine aldı. Ona uğur getirdiğimi ve benle birlikteyken başka dünyalara gittiğini anlatırdı. Evlerine ilk gittiğim gün onunla tanıştım. Zürafa… Herkes geçmiş hakkında konuşurken o, gelecek hakkında konuşuyordu. Aşık olmuştum. O da bana aşık sanıyordum. Annesini üzmemek için benle birlikte olmuyor diye düşünüyordum. Bir gün kocası komşunun köpeğini öldürdüğümü gördü. Benden tiksinmeye başladı adam ama karısı üzülmesin diye bir şey söylemiyordu. Kendimi durduramıyordum. Bir gün mahallede bir çocuk öldü ve suç bana atıldı. Zürafa’yı da alıp kaçtım evden. Bir inşaata saklandım. Polislere bakmaya gittiğim ve geri geldiğimde Zürafa’nın kaçtığını gördüm. Babasının korkusundandır diye düşündüm. İnşaatın etrafını polisler sarmıştı yarım saat

içinde. Babası ve çelimsiz pörtlek bir çocuk da polislerle birlikte geldi. Bu çocuğu Zürafa'nın elini tutarken görmüştüm birkaç kez. Babası Zürafa'yı bu çocukla olmaya zorluyor diye düşünmüştüm o gece inşaatta saklanırken. Polis beni aramayı bırakana kadar çeşitli yerlerde saklandım. Beni bulamazsınız memur bey. Bulamayacaksınız da. İçinizi ürperten bir hayalet olarak gezineceğim bu şehirde. Kabuslarınızda çay demleyeceğim gelmenizi beklerken. Uyanmak için yalvaracaksınız. Ben yalvardım. Uyandığım her sabah tanrıya yalvardım beni uyandırması için. Yakında uyanacağım. Ceyhun'la, Süha'yla, Baybars'la tanıştım. Bir gün tam polis beni yakalayacakken Murathan beni dövmecisinde saklamıştı. Zürafa'yı kaçırmayı kurtarmak sanmıştım. Bir gece evlerine girip babasına saldırdım. Kafasına o kadar çok yumruk atmıştım ki adamın vücudu kaskatı kesilmişti. Tüm vücudu seğiriyordu. Zürafa'yı da alıp kaçtım. Annesine polislerin beni yakalayamayacağını bu yüzden beni yormamasını söyledim. Bir süre sonra Zürafa'nın benimle birlikte olmaktan zevk almadığını fark ettim. O çocuğu istiyordu. Hayattan istediklerimi güzelce alamıyordum. Söke söke almayı öğrendim. Al Capone için bisiklet neyse benim için de Zürafa oydu. Tehdit ettim. Annesini öldüreceğimi söyledim. Annesine yurt dışına kaçacağını ama geri döneceğini söylettim. Benimle hiç konuşmuyordu. Ben de ağzına bir bant yapıştırdım ve kendimi kandırdım. "Küçükken geçirdiği bir hastalıktan dolayı ses telleri zarar görmüş istese de konuşamıyor" yalanına inandırdım kendimi. Tüm hayatım boyunca yalan söyledim. Kendime, insanlara, hayali arkadaşlarıma, duvarlara… Mutlu olduğum günler mutluymuş gibi hareket etmesi için tehdit ederdim onu. Dans etmesini, gülümsemesini isterdim. Daha doğrusu emrederdim. Başka şansım yoktu. Madem aşk yaşayamıyordum, evcilik oynayabilirdim. Bir gün işlerin sarpa saracağını biliyordum. Tam evlenme teklifi etmeye karar verdiğimde gizli gizli kaçıp onunla görüştüğünü öğrendim. Tam da kendimi tüm yalanlara inandırmışken… Öyle ki hala neyin gerçek neyin yalan olduğunu karıştırabiliyorum. Uzun lafın kısası kendimi inandırdığım yalanlara olan inancımı yitirmemek için onu öldürdüm. Sonra serginin sonunda ki Güllizar hanımı öldürüp içini doldurdum. Kendimi ilk kez güçlü hissettim. "Çarşaflı Katil" dediğiniz kişi de benim fakat ufak bir yanlışınız var. Benim adım Salyangoz. Her mahallede bir muhtar ve gelecekte muhtar olmaya karar verecekler vardır. Her mahallenin davulcusu da vardır. Her mahallede bir katil yoktur ama her binada henüz katil olmaya karar vermemiş belki de hiçbir zaman katil olmaya cesaret edemeyecek en az bir kişi vardır. Sırf vızırdadığı için öldürdüğünüz bir sivrisinek bile içinizde bulunan katil potansiyelindendir.

Yamyamsınız üstelik. Kendinizi zor tutuyorsunuz. Ahlak kurallarınızı yıkmamak için tırnaklarınızın kenarlarındaki etleri kemirerek kendinizi tutmaya çalışıyorsunuz. Önemsemediğiniz bir canlı olmadığı için bir sivrisineğin cesedi vicdanınızı rahatsız etmez ya da hapse girmezsiniz. Sivrisinekleri öldürmek yasaldır. Mahallenizin katili benim efendim. İçinde bulunduğunuz dünyanın katiliyse sizsiniz. Toplumsal kurallarınıza çok güvenmeyin. Sizin bastırılmış duygularınız var. Bir kere aç kalmanıza bakar. Ülkede çıkacak bir kaosa bakar. Arkasına saklandığınız ahlak, zor durumlarda aklınıza bile gelmeyecektir. Ben artık gidiyorum. Gençlerin yolunu açmak lazım… Kıçınız rahat olduğu sürece polyannacılıkla yaşadığınız bu dünya benim standartlarıma uygun değil. Bir nüfus patlaması durumunda gerçek aşkı bulma ihtimalinizin artacağını düşünerek bile mutlu olabilirsiniz. Bana kalpsiz diye kızacak insanlar; ben daha ufak bir çocukken, kendiniz de dahil olmak üzere etrafınızdaki insanlara beyinsiz olduğu için kızsaydınız benim kalbim durduğu yerde dururdu. Her neyse efendiler, hava aydınlanmaya başladı. Hayatım boyunca görünmez bir adam olarak yaşadım. Yanından geçerken görmediğiniz kötü giyimli adamdım, bir türlü suratına bakmadığınız mendil satmaya çalışan çocuktum. Şehirde ki hayaletlerden biriydim. Ekonomi bozuldukça ahlak kuralları da bozulacaktır. Zor günler sizi bekliyor. Hologram sevgilinizle yaşayacağınız romantizmi elindeki bıçakla evinizi basacak karnı aç çocuklar bölecektir bir gün. Yasal kanunlar üst düzey insanlar içindir ama doğanın yasaları tüm canlılar içindir. Çiğnenen yasal bir kuralın cezasını parayla ödeyebilirsiniz ama doğaya rüşvet veremezsiniz. Sonuçta yazacağınız çekin kağıdı bir ağacın cesedidir. Milyonlarca insan bana katil diyecek, biliyorum. Bir kişi bile beni anlasa bana yeter. Siz hala cellatları maskeli ve baltalı insanlar mı sanıyorsunuz? Modern zamanın cellatları takım elbise giyer ve kravat takar. Baltayla yirmi kişinin boğazını kessen kolun yorulur bir diğerini öldüremezsin. Ben bir tane banka hesabıyla milyonları öldürüp sülalesini sürüngüren cellatlar gördüm. Beyninizin; balık yiyerek değil, düşünerek güçleneceğini fark ettiğiniz gün beni anlayacaksınız.

Salyangoz.”

Miraç’ın duvara dönük duran suratına baktım. Hava aydınlanmıştı. Sokak köpekleri, sokaklardaki nöbetini insanlara devretmeye başlayacaktı. Arabaya gidip Zürafa dolu turşu kavanozunu aldım. Kapıdan girdiğimde duygusuzluğun, suratına zımbaladığı mutsuz ifadeyle oturan Miraç’ın yanına gittim.

“İşte burada. Son kez bak.”

Kafasını kaldırıp yorgun gözlerini kavanoza dikti.

“Ne bu?”

Üstüne ispirto dökmeye başladım. Tek dal sigarayı dudağıma koyup kibriti yaktım.

“Zürafa bu.”

Pörtlek gözleri yine yuvasından çıkıp etrafa bakınmaya başladı. Kavanozun içindeki Zürafa tozunu Miraç’ın üstüne döküp kibriti üstüne attım. Ettiği küfürler alevler arasında yok olup gitti. Sigaradan bir fırt aldım. Uzun süre içmedikten sonra çekilen ilk fırt gibisi yok. Kapıdan çıkmadan önce dönüp Miraç’a bir kez daha baktım. Alevlerden bir transparan bir örtü vücudunu sarmıştı. Etrafını taşlarla sardığım için mekan yanmayacaktı, sadece inanılmaz bir koku ve dumanla kaplanacaktı. Mektuplarımı girişe bıraktıktan sonra galeriden çıktım. Yanda duran güvenlik kamerasına kafamı eğerek selam verdikten sonra arabaya atlayıp son hız ilerlemeye başladım. Hayata güzel bir yerde veda edeceğim. İçinde bulunduğum dünyayı tanımak için sürekli kitap okurdum. Bir gün “Metamorfozlar” adlı bordo kapaklı bir kitap okumaya başlamıştım. Romalı bir şairin kitabıydı. Ovidius bilmem neydi adı. Shakespeare’in filan bu adamdan etkilendiğini duymuştum. Bu adamın anlatım dili çok hoşuma gitmişti. Bir süre adamın yazdığı tüm kitapları okumaya çalıştım. Adam yeryüzündeki ilk Playboy olabilir. Roma’da çapkınlığıyla ve kadınları etkilemesiyle anılırmış abimiz. Bir gün İstanbul’a gittiğimde Kızkulesi efsanesinin sahibinin de bu adam olduğunu öğrendim. Bu kadar güzel cümlelere sahip bir adamın İstanbul’dan geçmesine şaşırmamıştım. Ovidius’un birkaç yazısında Mimas diye bir yerin güzelliğinden söz ettiğini gördüm. Athena’nın burada kutsal bir zeytin ağacı yetiştirdiğinden bahsediyordu. Bir süre sonra Homeros’un Odysseia de stanında rüzgarlı Mimas adlı bir yerden söz ettiğini gördüm. Yunan mitolojisinde birçok kez karşıma çıktı Mimas. Narsisus’un nergis çiçeğine dönüştüğü yer, Hera’nın Zeus’un çapkınlıklarını haber vermesi için görevlendirdiği İris’in çıktığı dağ… Sürekli karşıma çıktı. Sonunda merak edip araştırdım. İnsanların bu kadar etkilendiği bu yer neresiydi. Karşıma çıkan sonuç beni çok şaşırtmıştı. Ovidius’un, Homeros’un ve daha bir sürü insanın bahsettiği bu yer, Karaburun tarafında Mordoğan diye bir yerdi. Tarihi de oldukça zengindi bu coğrafyanın. Eritrea Krallığında, ölüme mahkum edilen hükümlüler son günlerini Mimas’da geçirirlermiş. Beni en çok etkileyen de bu bilgi oldu. “Oraya gitmeliyim” dedim. “Gitmeliyim ve bir daha geri dönmemeliyim” dedim. Bugüne kısmetmiş.

AŞTİ’den İzmir için bir otobüs bileti aldım. Tüm yol boyunca bir

kere bile gözümü açmadan uyudum. Akşam, İzmir'e vardığımda hiç oyalanmadan Mordoğan'a nasıl gideceğimi öğrendim. Tam bir buçuk saat sürdü Mordoğan'a gitmem. Serviste benim dışımda bir-iki tane de köylü adam vardı. Ayaklarım tutmuyordu artık. İndiğimde karanlık ve ıssız bir yere gelmiştim. Bir kahveye oturdum. Zaten kahvenin ışıkları dışında hiçbir ışık yoktu. Terk edilmiş bir yere gelmişim gibi gözüküyordu. Muazzam bir soğuk vardı. Masalardan tekine oturdum. Sol gözümü saklamaya çalışmaktan kafamı kaldıramıyordum. Bir tane çay söyledim. Kahvedeki adamlar Ankara'da yaşanan olaylarla ilgili bir şeyler konuşuyorlardı. Biraz kulak misafiri oldum. Mektubumdan haberleri vardı. Suratımdaki sırıtmayı engelleyemiyordum. Tam da düşündüğüm gibi, Türkiye'nin gündemine oturdum. Beni unutmayacak bu coğrafya. Bir süre sonra çaycı çocuğun kahvenin sahibine bana bakarak bir şeyler anlatıp durduğunu fark ettim. Kahvedeki herkes birbirini tanıyordu. Yabancıydım. Üstelik bir yerlerden gözlerinin ısırdığı bir yabancıydım. Kahvedeki herkes gizli gizli bana bakmaya başladı. Çayımdan bir yudum daha alıp kahveden çıktım. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Her yer karanlıktı. Birkaç tane yanan sokak lambası dışında hiçbir şey gözükmüyordu. Rüzgara yüzümü döndüğüm anda nefesim kesiliyordu. Rüzgara sırtımı yaslayıp yürümeye başladım. Muhtemelen yarım saat filan yürüdüm fakat bir tane bile canlıyla karşılaşmadım. Böyle zamanlarda doğaüstü şeylere inanasım geliyor. Bir şekilde buraya sürüklendim. Bitkiler dışında hiçbir canlının varlığını hissetmediğim bu yabancı yerde ne yapacağımdan tam olarak emin değilim. Soğuk rüzgara bir çözüm bulmalıyım. Sırtım ağrımaya başladı bile. Sonu gözükmeyen karanlık bir dağ yoluna girdim. Masalsı bir ortamda gibiydim. İki tarafımda da karanlığa gömülü çalılıklar vardı. Sağ tarafımda denizi görüyordum. Yüksek bir yerdeydim, deniz çok aşağıdaydı. Ocak ayında olmama rağmen ay kocaman gözüküyordu. Uzansam tutacağım sanki… Yürümeye devam ettim. Karanlık hiç bitmedi. Bir yokuştan aşağıya inmeye başladım. Yazlık evleri görüyordum. Geceyi bu evlerden birinde geçirmeye karar verdim. Muhtemelen kilometrelerce bir alanda benden başka insan yoktur. Rüzgarın ulaşamadığı bir yazlık evin bahçesine girdim. Tahta kapısının kolunu kırdım. Muhtemelen yaza kadar o kapının kırıldığını ve benim orada kaldığımı kimse anlamayacaktır. Kapının arkasında bir de sineklik vardı. Onu da açıp içeriye girdim. Toz kokusu vardı içerde. Elektrikler çalışmıyordu. Cebimden çıkarıp çakmağı yaktım ve içeriye doğru yürüdüm. İki tane odada toplam üç yatak vardı. Biri çift kişilik ikisi tek kişilik… Tabi ki çift kişilik olana yattım. Sırtımın ve boynumun ağrısı, muhteşem bir huzur vermişti. Yatağa yatmanın değerini

anladım. Kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissediyordum. Savaş kaybeden askerlerin evlerine döndükten sonra kendi yataklarında uyumadan önce nasıl hissettiğini öğrendim. Bir yandan yorgun, bir yandan artık yorulmayacağı için rahat. Psikolojik bir savaş gibi gözükse de daha fazlasıydı yaşadıklarım. Zorla güzellik elde etme çabasıydı tüm niyetim. Bir anne, bir baba, bir aşk istedim. Hepsi olmasa da olurdu. Bir tanesi bile olmadı. Aşık olduğum kadın öpmese de olurdu. Dokunmasa da olurdu. Zaten şu evrende kim kime dokunabiliyor ki? Senin dokunduğunu zannettiğin şey birbirlerini ittiren atomlar. Her neyse… Bir gülümseme yeterdi bana. Gülizar hanımın ki gibi değil, gerçek bir gülümseme. Kime benzediğimi bilmek, en çok annemi mi, babamı mı seviyorum diye düşünebilmek, dedemin ne iş yaptığını bilmek isterdim. O da mı katildi acaba? Önemli bir insan mıydı? Dedemin babası bir köle miydi yoksa savaşçı mıydı? O da Hitler gibi bıyık bırakmış mıydı? Annemin gözleri ne renkti, babamın ayakkabıları kaç numaraydı? Evreni öğrendim, alemleri tanıdım, geçmişi gördüm, geleceği düşündüm… Hiç birinin yanıtı bu sorular kadar zor değildi. " *Je pense, donc je suis* " demiş Descartes. Yalan söyleme dayı! Ben düşündükçe yok oldum.

Bir çığlık sesiyle uyandım. Uzaktan geliyor gibiydi. Gözlerimi açıp yataktan çıktım. Odanın kapısını yavaşça açtım. Salona doğru ayaklarımı sürüyerek girdim. Dışarıdan geliyordu ses. Bir insanın sesine benzemiyordu. Olur da birisi vardır yakınlarda ve beni görür diye gizlice camdan dışarıya baktım. Aşağıda üç tane yaban domuzu yavrusu vardı. Çok komik gözüküyorlardı. Gülümseyerek onları izledim. Birbirlerine bağırıp duruyorlardı. Birkaç dakika sonra homurdanarak anneleri geldi yanlarına. En az benim boyumdaydı. Hayatımda ilk kez yaban domuzu görüyorum. Mutfağa gittim, belki domuzlar için yiyecek bir şeyler bulabilirim diye. Buzdolabında, tütün kolonyası ve gülsuyu dışında hiçbir şey yoktu. Pencereye gittim yeniden. Domuzlar gidiyorlardı. Yolun sonundan köşeyi dönüp yok oldular. Deniz beş metre filan uzağımdaydı. Yazlık her kiminse keyif yapmaktan anlıyor olmalı. Yazlık evi dolaşmaya başladım. Kaldığım odadaki yatağın karşısında çok eski siyah beyaz bir resim vardı. El yapımı eski bir sandalyenin yanında ayakta duran iyi giyimli yaşlı bir adam ayakta durmuş poz veriyordu. Kim bilir, belki bir keresinde dedelerimden birinin yanından geçmiştir. Belki dedemin düşmanıdır… Hatta, belki de dedelerimden birinin çok yakın bir dostudur ve annemi ya da babamı bebekken kucağına alıp sevmiştir. Ne komik… Belki dedem bile olabilir. Mutfakta ki balkona çıktım. Zeytin ağaçlarının hepsi çırılçıplaktı. Bir sigara yaktım. Tuvalete girip yüzümü yıkamak istedim fakat su yoktu. Denize bakan

balkona çıktım. Mimas dağı denen o görkemli dağı izledim. Denizden yeni çıkmış esmer bir dev gibi duruyordu. O kadar efsane ve hikayeden sonra içime çektiğim her nefeste Romalı şairleri, Yunan filozoflarını, Narsisus'un kokusunu, yıllar önce burada ki değirmenlerin etrafında koşuşturan yarı çıplak kadınların kahkahalarını hissettim. Tüylerim diken diken olmuştu. Ölüler dünyaya yeniden gelseler sanırım böyle hissederlerdi. Tüm cinayetlerimden sonra, son işleyeceğim cinayetin kurbanı olacağımdan haberdar olduğumdan mıdır bilmem, kendimi saatler önce ölmüş hala dünyada geziniyor gibi hissediyorum. Deniz, aç bir canavar gibi büyük bir iştahla karşımda dikilmiş beni bekliyordu. Boğazından zincirlenmiş saldırgan bir köpek gibi bana ulaşmaya çalışıyor fakat yetişemiyordu. Dalgalar, kuduz bir hayvanın ağzından fışkıran köpükler gibi her yere saçılmıştı. Beni çiğnemeden yutacaktı biliyorum. Bir kayık bulup yeraltı ülkesine, kötü çocukların takıldığı cehenneme gideceğim. İblis, bana kibar davranmayacak eminim. Sorun değil, ben de ona karşı nazik olmayacağım zaten. Üstüme bir battaniye geçirip evden çıktım. Kağıt kalem bulabilsem bir mektup yazmak isterdim ev sahibine. Merdivenlerden aşağıya indim. Tahta kapıyı açıp kendimi rüzgarın içine bıraktım. Kumsalda ki kumlar suratıma çarpıp duruyordu. Murathan'ın gözlüğünü taktım. Bekle kardeşim, getiriyorum gözlüğünü… Yaban domuzlarından çekindiğim için deniz kenarına gittim. Ortalıkta hiçbir canlı olmadığı için muhtemelen çok açlardır ve beni paramparça edeceğinden eminim. En azından saldırırsa denize atlar kurtulurum. Gerçi dalgalar o kadar şiddetli ki, denizin altındaki toprak bir bataklık gibi beni yutabilir. İleride kumsala çıkartılmış kayıklar vardı. Telefonumun şarjı bittiği için saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Rüzgar yüzünden bir sağa bir sola savruluyordum. Yürümek ve nefes almak çok zordu. Turkuaz bir sandalın yanına geldim. Eskimişti, üstündeki boyalar dökülüyordu. Sandalın arkasına geçip çantamdan iki şişe şarap çıkardım.

Birazdan gideceğim. Deniz; kefenim olacak, altındaki kum mezarım. Rüzgar; saçlarımı okşayacak, sakallarımı koklayacak. Ölüm; nefesimi ciğerlerimden söküp alacak, gözlerimdeki ışıkları söndürecek, kalbimdeki taiko sesleri duracak, savaş bitecek. Düşmanı yok ederek de savaş kaybedilir. Bir gün insanlar bunu öğrenecek. İçinde sıkışıp kaldığım bu bedeni, şişeye konmuş kalbi kırık bir mektup gibi denize fırlatacağım. Geriye kalan neyim varsa benimle birlikte, gidilecek nere varsa oraya gelecek. Her ne olacaksa olacak. Azrail'in tespihinden bir boncuk daha azalacak.

İkinci şarabı da bitirdiğimde çoktan sarhoş olmuştum. Hatta son yudum öğürmeme sebep oldu. Aç karınla çok hızlı içtiğim için herhalde. Anlamadım… Rüzgar azalmıştı. Dalgalar durulmuştu. Daha fazla oyalanmasam iyi olur. Kayığı

denize doğru sürükledim. Deniz, saniyeler içinde ayaklarımı uyuşturacak kadar soğuktu. Hava kararmaya başladı. Sandalı, deniz seviyesi göğsüme gelecek kadar ileri götürdüm. Biraz zorlansam da kayığa çıktım sonunda. Gözümün görebileceği en son noktaya baktım. Oradan da uzak bir yere gideceğim. Belki de zaten çok uzak bir yerdeydim, evime döneceğim. Bu dünyanın bir ilizyon olduğundan eminim. Birazdan gerçekleri öğreneceğim.

Yer - gök siyah, içinde oturduğum sandal turkuaz. Yarı çıplağım ve sarhoşum. Gökyüzü altıma indi, deniz dünyanın tavanına çıktı. Bir karadeliğin ortasındayım sanki. Ruhumu emen bir karadelik… Sağımda, solumda ve arkamda yıldızlar var, önümde sonsuz karanlık… Kıyıdan o kadar uzağım ki ne ses var ne ışık. Sadece yıldızlar var. Nasıl oldu da bu noktaya geldim? Burnum yanıyor. Bağırıyorum… Ağlamamaya çalıştın mı hiç? Eğer çalıştıysan neden bağırıp durduğumu anlarsın. Bir damla gözyaşı akarsa, gözaltı torbalarımda yıllarca biriktirdiğim tüm gözyaşları dışarı bırakır kendini. Sonu gelmez, yıllarca ağlarım. Sonra bozulur ağızım. Dişlerimi sıkıyorum burnumu çekerken. Okula ilk başladığın günü hatırlıyor musun? Eğer hatırlıyorsan nasıl hissettiğimi anlayabilirsin. Ulus'dan Alsancak'a, Trakya'dan Newport'a, Andromeda'dan Samanyolu'na kadar tüm evren beni dışlamış gibi hissediyorum. Unuttunuz beni. "Hani melekler vardı lan?" dedim. "Ulan, hatta sağımda şeytan, solumda melek vardı.". Yazıklar olsun size! Şeytanla meleği bile sağ-sol olaylarına karıştırdınız. Kahkaha attım. Atmaz olaydım. Zar zor tuttuğum gözyaşı bıraktı kendini göz pınarlarımdan aşağıya. Yıllardır gözümün altındaki deriden torbaya tıktığım tüm gözyaşları dışarıya taştı. Hepsi bıraktı kendini göz kapaklarımdan aşağı. İşte, mutsuzluğun devrimi böyle gerçekleşti. Birden bire olmadı. Aniden başladı ve yavaş yavaş tüm hücrelerimi tek tek ele geçirdi. Bedenimde yıllarca süren huzurlu diktatörlüğüm bitti. Öyle kansız devrimlerden de değil, harbi devrim. Yeraltına saklanan sulu gözlü bir canavara dönüşürken, beynimin çekirdeğine zincirledim; Güllizar hanımı, Murathan'ın oğlu Tuna'yı, turşu kavanozunu, Ermeni kadının türküsünü, Ceyhun'un gelinliğini, Türk Sanat Müziği'ni, annemin suratında ki o ifadeyi, küçük bir kızın piyanoda çaldığı o rapsodiyi ve O'nu... Her şeyin sonu, her sonun başlangıcı, her saniyemin şimdi ki zamanı, geleceğimin geçmişi; Zürafa… Şu an bu sandalda oturuyor olmama sebep olan o geceyi düşündüm. Boynumdaki muskayı çıkardım, açıp içindeki LSD kağıdını dilimin altına koydum. Bir masal kahramanına dönüşerek gideceğim bu dünyadan. Çantamdan akaşa dolu şırıngayı çıkarıp damarıma sapladım. Bir sigara yakıp bidonun içindeki tüm benzini sandala döktüm. Birazdan felç olacağım ve dudağımdaki sigara düşecek. Karanlığın içinde yok olup gitmeye

niyetim yok. Karanlığı aydınlatarak yok olacağım, ışıl ışıl veda edeceğim varlığıma. Sol kolum uyuşmaya başladı. Gidiyorum! Birazdan her şey bitecek. Sonra bir şeyler başlayacak. Eski zamanlarda buraya yollanan idam mahkumları ne gördüyse onu görüyorum. İris beni izleyecek, Rüzgarlı Mimas'ın tepesinden. Üstümdeki büyüyü bozacağım. Sağ elim titremeye başladı. Terli avuçlarım karıncalanmaya başladı. Bir huzur sardı etrafımı. Gülme isteği var içimde. Muska devreye girmiş olmalı. Dalgalar, içinde oturduğu sandalı bir kundak gibi kollarının arasına alıp sallamaya başladı. Uzaklardan bir yerlerden ninniler söyleniyordu. Vücudumu hareket ettirememeye başladım. Sadece gözlerimi oynatabiliyorum. Simsiyah deniz birden bire aydınlandı. Fosforlu, buz mavisine dönüşen deniz gökyüzünü aydınlattı. Hiç görmediğim bir yeşilin tonu kapladı gökyüzünü. Turuncu bulutlar parıldıyordu tepemde. Zaman yok oldu. Denizkızları vardı etrafımda. Bir tanesi Miray'dı hatta. Yunus balıkları gibi denizin içinden yukarı zıplayıp geri dalıyorlar. Ne kadar annem sandığım kadın varsa denizden çıkmış gülümseyerek suratıma bakıyordu. Acıyarak değil ama! Ayaklarım eriyerek sandala karıştı. Turkuaz bir salyangoza göre oldukça asil gözüküyordum. O, geliyordu uzaktan. Zürafa… Bembeyazdı suratı. Bir yumurta kabuğu kadar beyaz… Pembe kanolar yanaştı yanıma. Güllizar hanım, Miraç ve diğerleri… Herkes yanımdaydı. Dudaklarımdaki sigara düştü. Çıtırtılar duydum ilk önce, sonra aydınlandım. Alevler vücuduma karıştı. Köpürmeye başladım. Işıkların arasından Zürafa yanıma yanaştı. Derisinin kokusunu alabiliyordum. Dudakları parlıyordu. Mutluydu… Kırgın bile değildi bana. Dudaklarımdan öptü. Suratımı okşadı. Alevlerin içinden bir kıvılcım Zürafa'nın üstüne sıçradı. Önce benekleri döküldü alevlerin içine, daha sonra tüm vücudu toz olup alevlere karıştı. Denizin derinliklerinden sırılsıklam bir balık çıktı. Hayatımda hiç görmediğim renkler vardı pullarında. Büyülenmiştim. Sarı bıyıkları tüm denizi kaplıyordu. Kafamı çeviremediğim için etrafımda toplanan insanları göremiyordum ama varlıkları melankolik bir güven duygusu hissetmeme sebep oluyordu. Veda vakti gelmişti. Vücudum Zürafa tozuna karışmaya başladı. Tüm renkler beyazlamaya başladı. Ufacık siyah bir nokta büyüdü, her şeyi yuttu. Ölümüm; yaşamıma yaptığım devrim, hüznüm; evrimim, Zürafa tozu evrenim oldu.